

BIGGLES A ČÍNSKÁ PUZZLE

W.E. JOHNS

W. E. Johns

BIGGLES A ČÍNSKÁ PUZZLE

RIOPRESS

PRAHA 1999

Biggles a čínská puzzle

„Dej mi pařížskou Sureté na soukromou linku. Chci si promluvit s Marcelem Brissacem. Před několika týdny mi slíbil nějaké záznamy z Interpolu a od té doby o sobě nedal vědět,“ přikázal Biggles policejnímu pilotovi Gingerovi Hebblethwaitovi.

Ginger usedl k přístroji a pokoušel se navázat spojení. Za minutu se mu to podařilo. „To je Jourdier,“ řekl Bigglesovi. „Radši si s ním promluv ty.“

Biggles uchopil sluchátko. „*Bon jour, mon vieux. Ici Bigglesworth,*“ pozdravil Jourdiera a potom se na dlouhou dobu odmlčel. Seděl se sluchátkem u ucha, naslouchal a jeho tvář se pomalu zachmuřovala. Všem přítomným příslušníkům zvláštního oddělení letecké policie Scotland Yardu bylo po chvíli jasné, že něco není v pořádku.

Biggles po dlouhé době konečně zavěsil. „Marcel se ztratil. Už šest týdnů se neohlásil,“ oznámil stručně.

„Šest týdnů!“ vykřikl Algy.

Biggles přikývl. „Vypadá to špatně,“ prohlásil chmurně.

„Víš Jourdier, na čem Marcel pracoval v době, kdy se přestal hlásit velitelství?“

„Ano. Nebo spíš ví, čím se zabývat chtěl. Právě mi o tom říkal.“

„A jaké kroky Jourdier podnikl?“

„Zřejmě žádné. Říká, že se s tím nedá nic dělat.“

„To je nesmysl,“ vybuchl Ginger.

Biggles pokrčil rameny. „To se lehce řekne. My jsme tady čtyři, ale jak víte, Marcel byl odkázán sám na sebe.“

„Co dělá francouzská letecká policie?“

„Bojuje s bandity v Indočíně, snaží se udržet pořádek v severní Africe, prostě má na starosti policejní službu v celé francouzské koloniální říši. Dovedu si představit, že při tolika povinnostech nemají na hledání nějakého zaběhlého policisty ani pomyšlení.“

„Co ti vlastně Jourdier řekl, stará vojno?“ vyzvídal Bertie Lissie.

„Říkal, že podle jistých náznaků docházelo v poslední době mezi Francií a Indočínou k pašování valut ve velkém. Marcel se domníval, že v té záležitosti hrají důležitou roli letadla, a tak se vydal hledat nějakou stopu do Saigonu. Od té doby o něm nikdo neslyšel. Jourdier si začal dělat starosti teprve nedávno, protože neočekával, že by Marcel posílal pravidelné zprávy z úkolu takového druhu.“

„Můžeš nám vysvětlit situaci?“ zeptal se Algy.

„Několik velkých saigonských obchodníků má zřejmě z indočínské války tučné zisky. Místní měny mají patrně víc, než je pro ně zdrávo, a tak platí čtyřicet piastrů, to je šest set osmdesát franků za jeden americký dolar. Tentýž dolar má v Paříži hodnotu kolem čtyř set franků. Je to velmi jednoduchá aritmetika. Když koupíte dolar ve Francii za čtyři sta franků a prodáte ho v Saigonu za šest set osmdesát, je váš čistý zisk dvě stě osmdesát franků. A to za jeden dolar. Znásobte to deseti tisíci, a váš zisk už dělá skoro tři milióny franků – řekněme asi tři tisíce britských liber. Jak snadné, že? Samozřejmě, má to jeden háček.“

„Jak dostat ty dolary do Saigonu,“ zamumlal Ginger.

„Naprosto správně. Jourdier neví jak, ale ten podnik pravděpodobně stále běží. Marcel předpokládal, že se ty peníze dopravují vzduchem, protože do jednoho letadla se vejdou bankovky za milióny dolarů. Zdá se, že se nemýlil.

Myslím, že zachytil nějakou stopu, a ta ho zavedla k něčemu tak velkému, že na to sám nestačil. Vždycky se najdou piloti, kteří si rádi přivydělají nezákonnou výměnou peněz, ale to jsou jen malé ryby a většina vlád nad nimi přivírá oči. Ale když jde o miliónové částky, je z toho rázem vážná věc a vlády s tím budou muset něco udělat.“

„Otázka je, co s tím uděláme my?“ poznamenal Ginger.

„Žádnou možnost nevidím. Indočínu mají na starost Francouzi.“

„Ale Marcel je přece příslušníkem Interpolu, stejně jako my. Neříkej mi, že když se jeden člen Interpolu dostane do nesnází, ostatní si nad ním umyjí ruce a řeknou, že se jich to netýká.“

„Promluvím si o tom s leteckým komodorem,“ rozhodl Biggles. „Ale předem vím, co mi řekne. Nebude se chtít vměšovat do francouzských domácích problémů.“

„Ale kdo tvrdí, že je to francouzská domácí záležitost?“ protestoval Bertie. „Ti gangsteři můžou být odkudkoliv, a třeba dokonce operují z britského území.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Možná, ale pravděpodobné to není. Musíme si uvědomit, že v Indočíně neexistuje žádný zákon, který by zakazoval směnu piastrů za franky a dovážet franky do Francie je samozřejmě také naprosto

legální. Jedinou nezákonnou částí celého podniku je pašování tvrdých valut z Francie do Saigonu. Musíme si uvědomit, že velké machinace s penězi vlastně bojují proti tomu, proč byla bankovní kontrola měny zavedena. Samozřejmě, že takto získané franky je možné převést do jiných světových měn, ale to je zatím jen dohad. Kdyby se Marcel domníval, že tato hra může ohrozit britskou libru, jistě by nám o tom řekl dřív, než se vydal na cestu, o které musel vědět, že bude nebezpečná. Velcí obchodníci s penězi se před ničím nezastaví, zákony už stejně porušují, a tak musí hrát hop nebo trop.“

„Nechme stranou matematiku,“ namítl Bertie. „Základní myšlenkou Interpolu je, že si členské země mají navzájem pomáhat. Kdyby to nedělaly, tak se celá ta zatracená organizace zhroutí. Jestli se Marcel dostal do nějaké kaše, tak je na nás, abychom ho z ní vytáhli.“ Bertie si posunul brýle a rozhlédl se kolem hledaje podporu.

„Na tom něco je,“ přiznal Biggles. „Ale nejde o to, co bychom udělat chtěli, ale o to, co udělat smíme. Nejsme soukromé osoby. Platí nás vláda a musím přiznat, že nám při vyšetřování dávají dosti volnou ruku. Z toho důvodu nechci nikoho přivést do trapné situace tím, že bych násilně vnikl na francouzské území.“ Biggles povstal. „Uvidím, co tomu řekne šéf,“ zakončil rozhovor.

Asi po hodině se vrátil s nezúčastněným výrazem na tváři. „Nedopadl jsem tak špatně,“ oznámil a usadil se do křesla. „Jak jsem předpokládal, komodor zrudnul jako rak, když jsem mu navrhl, že bychom se chtěli pokusit vypátrat, co se stalo s Marcelem. Nechtěl slyšet žádné argumenty, ale mluvil jsem do něj tak dlouho, až nakonec

přislíbil, že zatelefonuje francouzskému vyslanci, měnové komisi a bůhví komu ještě.“

„Všude ho odbudou jen diplomatickým protokolem a krasořečněním,“ prohlásil Algy.

„Pravděpodobně. Ale udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Výprava na Dálný východ na vlastní pěst je zcela bezpředmětná. Řekl jsem šéfovi, že jsme ochotni se tam vydat, ale jen když nám dá svoje svolení. Není mi moc jasné, co si tam počneme. Indočína je francouzská, a aby byla situace ještě komplikovanější, zuří tam válka, v níž bojuje půl tuctu různých armád, které potírají jedna druhou. Pod jakou záminkou se do toho můžeme zamíchat? Indočína je dějištěm jen jedné části té gangsterské operace. Zbytek se odehrává někde jinde, nejspíš ve Francii nebo ve francouzské severní Africe. Ale o tom si promluvíme, až to bude aktuální. Prozatím si dáme pohov a počkáme na komodorovo rozhodnutí.“

Asi o hodinu později vstoupil do místnosti sám komodor. „Tak, pánové,“ řekl úsečně. „Můžete vyrazit, ale s jistými omezeními. Ze zřejmých důvodů nemůžete vystupovat jako britští policisté, proto vás vybavíme doklady, které z vás udělají civilisty na obchodní cestě. Poletíte pronajatým civilním letadlem. Spojení s Jourdierem a se Sureté si zajistíte sami, a nakonec vám ještě připomínám, nebud'te pryč příliš dlouho. Mohl bych vás tady potřebovat. A bud'te proboha opatrní, rozmyslete si předem do čeho se pouštíte. Pokud budete mít problémy s některou z armád, které bojují o moc na dálném Východě, ode mne pomoc nečekejte. Vaším úkolem je najít Marcela, nebo aspoň zjistit, co se s ním stalo. Nezapleťte se do války, ani do akcí s válkou jen

nepřímě spojených. To je vše. Hodně zdaru.“ Letecký komodor odešel.

Biggles se podíval na ostatní. „To je velmi slušné,“ poznamenal. „Teď se musíme pořádně zamyslet, abychom neudělali stejnou chybu, které se zřejmě dopustil Marcel, i když budeme sledovat stejné stopy jako on.“

„Které to jsou?“ zeptal se Algy.

„Jel do Saigonu, na místo, kde se dělá špinavá práce. Jak už jsem řekl, je to jen jeden konec černého trhu. Kde je ten druhý nevíme, a pochybuji, že to věděl Marcel. Možná, že před odjezdem podnikl nějaké pátrání, ale nedomnívám se, že by narazil na něco důležitého, jinak by to jistě řekl Jourdierovi.“

„Co asi zamýšlel dělat v Saigonu?“

„Měl podezření, že se valuty pašují letecky, takže jistě zašel na letiště, aby získal přehled o letadlech, která je využívají. To my uděláme taky. Procházet se po ulicích je k ničemu. Marcel možná prováděl pátrání příliš horlivě a někdo pochopil, že je agent policie. My budeme vystupovat jako obchodníci na služební cestě. Já budu prostý pilot letadla a Ginger bude můj mechanik. To nám poskytne příležitost pohybovat se volně na letišti. Vy dva musíte předstírat, že něco kupujete nebo prodáváte. To je detail, který vyřešíme později. Naše národnost pro nás bude spíše výhodná. Co by proboha dělali britští policisté v Indočíně? Ale teď do práce. Připravte stroj ke startu a sežeňte všechny dostupné informace o oficiálních civilních letadlech, která používají saigonské letiště, i když dost pochybuji, že by ti gangsteři používali pravidelné letecké linky, to by předpokládalo, že jsou do toho zapleteni i celníci. Já si odskočím do Paříže na

slovíčko s Jourdierem. Gingere, zavolej mu, že už jsem na cestě. Vráťím se brzy.“

O tři hodiny později byl Biggles v kanceláři kapitána Jourdiera, velitele oddělení pařížské policie, pod jehož velení patřil i Marcel.

Našel detektiva ve stavu naprosté nerozhodnosti, která, jak mu Jourdier vysvětlil, pramenila z nedostatku informací, jež by nasvědčovaly, že se přihodilo něco tragického. Jourdier se obával, že se jedná o falešný poplach a zdráhal se zahájit akci, která by Marcela zbytečně ohrozila, pokud by byl zločincům opravdu na stopě. Přesto však nemohl přejít skutečnost, že se Marcel ještě nikdy na tak dlouhou dobu neodmlčel. Jediné co věděl, a to ho právě nejvíce znepokojovalo, byl fakt, že Marcel už není na letišti. Bezesporu tam byl, ale zmizel.

„Máte nějaké tušení, co chtěl v Saigonu dělat?“ vyzvídal Biggles.

„Nevěděl to sám. To mi také řekl. Jeho pátrání ve Francii nepřineslo žádné výsledky, a proto se vydal do Saigonu.“

„Jaký druh šetření tady prováděl?“

„To mi neřekl, a z toho usuzuji, že se patrně jednalo o nějakou zcela běžnou záležitost.“

„Podíval jste se do jeho stolu po nějakých poznámkách, které by nám prozradily něco o jeho záměrech?“

Jourdier pokrčil rameny. „Takové poznámky by si jistě vzal s sebou.“

„Dá se to předpokládat,“ souhlasil Biggles. „Ale je jistá možnost, že si při přípravách něco zakreslil do mapy, třeba nějaký azimut nebo značku kružítkem, z

které bychom mohli usoudit, do jakých končin se vlastně vydal.“

„Podíváme se,“ řekl Jourdier, vstal a vedl Bigglese do Marcelovy kanceláře.

Nějakou chvíli se zdálo, že jeho domněnka byla pravdivá. Všechno bylo uklizené a pečlivě srovnané. Nikde žádné mapy Indočíny. Marcel si je patrně vzal s sebou, jak se dalo přepokládat. Jeho deník končil dnem odjezdu. Vrchní list poznámkového bloku, vedle něhož leželo kuličkové pero, byl nepopsaný.

„Tak vidíte,“ řekl Jourdier. „Pokud si dělal nějaké poznámky, tak je buď zničil, nebo si je vzal s sebou.“

„Jestli je psal tímhle perem, možná že se protlačily na vrchní papír,“ poznamenal Biggles, opatrně vytrhl vrchní papír z bloku a podržel ho proti světlu.

„Ano, myslím, že tam něco je,“ pokračoval. „Je to příliš nezřetelné, ale pokusíme se s tím něco udělat.“

„Vezměte to ke mně,“ požádal ho Jourdier.

V kapitánově kanceláři posypali papír jemným uhlíkovým práškem a na papíru se objevily lehké obrysy několika slov. Bylo to pět jmen a adres, ale bez uvedení města nebo země.

„Říká vám to něco?“ zeptal se Biggles.

„Jsou to jména pařížských firem, které obchodují s Dálným východem a mají kanceláře v Saigonu,“ řekl Jourdier zvolna. „Přesně řečeno, jen tři z nich. Zbývající dvě adresy patří saigonským společnostem, které mají zastoupení v Paříži, takže to vlastně vyjde nastejno.“

„Jedno z těch jmen je zjevně čínské.“

„Ano. Ching Loo a spol. Je to známá orientální firma s pobočkami v každém velkém městě Východu. V

Saigonu vlastní spoustu nemovitostí včetně hotelu Pagoda Palace. Myslím, že tohle nás daleko nepřivede.“

„Ale proč si je tedy Marcel poznamenal?“

Jourdier pozvedl ramena. „Kdo ví? Třeba se chtěl ubytovat v Pagoda Palace.“

„Zřejmě ty adresy považoval za důležité. Raději si je poznamenám.“

„Nechcete, abych vám opatřil zvláštní policejní průkazy?“ navrhl Jourdier ochotně.

„V nouzi by vám mohly být užitečné.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, díky. Mohly by být nebezpečné, neodvážil bych se je použít. Mám Francii ve velké úctě, ale v tom spiknutí může být zapletený i nějaký úředník, možná dokonce policista. V této záležitosti jde o velké peníze, a velké peníze dokáží zkorumpovat i toho nejlepšího. Nejlépe je nevěřit nikomu.“

„Ano, příteli, obávám se, že máte pravdu,“ připustil smutně Jourdier.

Touto poznámkou rozhovor skončil. Biggles ještě svého francouzského kolegu ubezpečil, že s ním zůstane ve spojení, ale že ho nebude žádat o pomoc, pokud to nebude životně důležité.

Na letiště odjel taxíkem a kolem šesté byl zpátky ve své kanceláři.

O deset dní později se na olověně šedém nebi nad Saigonom objevil starý, ale ještě stále provozuschopný Halifax letecké policie a připravoval se k přistání. Hluboko pod ním tekly husté, temné vody řeky Mekongu, jejíž bahnité břehy lemovaly rozsáhlé, beztvaré oblasti křovin a lesů, v nichž se milióny mužů –

bílých, černých, žlutých i hnědých – střetávaly v kruté a nekonečné válce.

Stroj přistál v prudkém lijáku. První hodinu na zemi strávila posádka doplňováním pohonných hmot, hledáním místa pro letadlo a zdoluhavými celními formalitami, po jejichž skončení Ginger poznamenal, že v práci francouzských celníků neshledává žádné známky nedbalosti. Vzorky látek, které naše skupinka přivezla, aby budila zdání, že se hodlá zabývat obchodem, byly prohlédnuty s nevšední pečlivostí. Po celní prohlídce dostali všichni povolení ke vstupu do země.

„A co teď?“ zeptal se Algy.

„Sežeň si taxi, nalož do něj všechnu naši výbavu a podívej se po nějakém ubytování. Nejdřív to zkus v hotelu, který byl na Marcelově seznamu, v Pagoda Palace. Je dost pravděpodobné, že se tam stavil, a možná, že se tam dozvíme něco nového. Ginger by měl, alespoň ze zdvořilosti, zajít na britské vyslanectví a ohlásit náš příjezd. Já za vámi přijdu později.“

„Co budeš dělat ty?“

„Budu se chvíli poflakovat kolem hangárů a zjistím, jestli tam náhodu není Marcelův Morane. Mohl se odněkud vrátit, zatímco jsme byli na cestě sem, i když v to moc nedoufám, ale přesto se tam podívám. A potom – opravdu nevím. Těžko říct, kde máme začít. Uvidíme se v hotelu.“

S tím se rozešli.

Biggles rozhodně nepřeháněl, když řekl, že neví, kde začít. Během letu přemítal o nadcházející akci celé dlouhé hodiny, ale stále ještě neměl definitivní plán. V případě, že se skutečně jedná o nějakou špinavou hru, by neskrývané pátrání po zmizelém letadle nejen předem

zmařilo jejich úmysly, ale mohlo by je přivést do velmi nebezpečné situace. Jeho jedinou nadějí bylo, že se pozorováním přilétajících a odlétajících letadel dozví něco o způsobu, jakým bylo pašování prováděno, nebo že na letišti zaslechne nějaké narážky nebo klepy, které by ho přivedly na Marcelovu stopu.

Ještě než došel k východu na asfaltovou rozjezdovou dráhu, oslovil ho, zcela nečekaně, mladík sedící na židli s novinami v rukou.

„Dobrý den. Vy jste Američan?“ zeptal se zvesela.

„Ne. Musím vás zklamat. Jsem Brit,“ odpověděl Biggles.

„Smůla. Když je člověk daleko od domova, tak si touží trochu poklábosit s rodákem.“

„Zřejmě jste Američan.“

„No jasně. Měl jsem poznat, že jste Brit podle toho starého krápu, ve kterém jste přiletěl.“

Biggles se usmál. „Ano, je to už trochu obstarožní herka, ale pořád ještě spolehlivá.“

„Když jsem byl za války v Anglii, viděl jsem jich tam spoustu, ale myslel jsem, že už jsou dávno na šrotišti.“

„Když zastaraly, vláda je prodala levně soukromníkům a dodnes ještě slouží jako docela spolehlivé chartery pro dálkové lety.“

Američan přikývl. „Co děláte v téhle díře?“

„Přivezl jsem sem pár chlápků, kteří tu chtějí prodávat novou kolekci vlněných košil a kalhot.“

Američan se ušklíbl. „Snílkové!“

„Co tady děláte vy?“ vyzvídal Biggles. „Má to něco společného s válkou?“

„Kdepak, kamaráde. Já už jsem se naválčil dost. Jsem pilot a pracuji pro Americkou válečnou pomoc. Létám sem s novými mašinami a staré odvážím na generální opravu.“

„Do Ameriky?“

„Ne. To by se nevyplatilo. Jen do Marseille, tam máme opravárenské dílny.“

„To se nalétáte.“

„To jo, ale je to jako jezdit s autobusem. Naprostá ztráta času i peněz, samozřejmě. Ti natvrdlí orientálci rozflákají mašiny, hned jak se jim dostanou do rukou. Letadla je nic nestojí a já mám o práci postaráno, tak co? Nejvíc mě ničí to nekonečné čekání v téhle šikmooké díře.“

„Copak jste na tu práci sám?“

„Ne. Jsme čtyři, ale málokdy se sejdeme na stejném místě. Mám navigátora, ale ten se mezi jednotlivými lety uchlastává k smrti. Nic jiného se tady taky dělat nedá. Nezajdeme na panáka?“

„Ted' ani ne, díky. Chci zkontrolovat stroj a připravit si kurzy.“

„Kde bydlíte?“

„V Pagoda Palace.“

„Tady je to všechno stejný. Já tam taky spím.“

„Tak se uvidíme tam.“

„Prima.“

Biggles se vzdálil. Svrběl ho jazyk, aby se mnohomluvného Američana zeptal, jestli neví něco o letadle typu Moran, ale nakonec si to rozmyslel. Zeptá se ho, až ho pozná blíž. Když tak o tom přemýšlel, uvědomil si, že se právě dozvěděl o letecké lince mezi Indočínou a Evropou, kterou ještě neměl na svém

seznamu. Jistě existovaly i další. Biggles strávil bloumáním po letišti další dvě hodiny, ale přestože nahlédl do všech hangárů, Marcelova Morana nenašel. Pokušení zeptat se některého z mechaniků zavrhl. Pozoroval celní prohlídky při příletu i odletu, ale nespatrił nic, co by v něm probudilo sebemenší náznak podezření. Zdálo se mu, že všechno probíhá naprosto normálně.

Právě chtěl zavolat taxi, když se znovu objevil Američan. „To tu trávíte celý den?“ zeptal se zvědavě Biggles.

„Ano, čekám tady na příkazy. Nikdy nevím, kdy mě zavolají do práce. Zdá se, že budeme muset toho panáka odložit, kamaráde. Startuju zítra ráno s jedním staříčkým Douglasem.“

„Do Marseille?“

„Jasně.“

„Doufám, že se vám během letu nerozpadne.“ Biggles odcházel s lehce zamračenou tváří, zdálo se mu, že je mladý Američan už značně podnapilý. Ale co, jeho se to netýkalo, a rozhodně to nebyl jediný pilot, který pil víc, než bylo zdravo.

Biggles dorazil do Pagoda Palace taxíkem a tam se shledal s ostatními, kteří se už mezitím ubytovali.

„Něco nového?“ zeptal se Ginger.

„Nic,“ odpověděl Biggles. „Popovídal jsem si s jedním Američanem, který převáží letadla v rámci Americké válečné pomoci, ale tu rozhodující otázku jsem mu nepoložil. Bydlí tady. Vypadá na slušného chlapíka, ale u baru si na něj dejte pozor. Už teď měl v sobě spoustu alkoholu. Nechte ho mluvit, má povídavou náladu. Ale nejdřív si dáme něco k jídlu.“

Biggles byl po dlouhém letu unavený a chtěl si trochu odpočinout, ale ještě než se odebral do svého pokoje, strávil krátkou chvíli listováním v hotelové knize hostů. Dozvěděl se, že se americký pilot jmenuje Bollard, a našel v ní i datum, kdy se v hotelu přihlásil Marcel. Datum jeho odhlášení bylo tři dny staré, ale Biggles si povšiml, že nebylo psané Marcelovou rukou. Rovněž inkoust nebyl stejné barvy jako inkoust v kalamári, který používala většina hostů. Kdo ten zápis napsal, pomyslel si Biggles. Ať to byl kdokoliv, musel vědět, že se Marcel už nevrátí, a tudíž znal i jeho další osud.

Nevypadalo to dobře. Biggles začínal ztrácet naději. Vrátil se do haly k ostatním a oznámil jim, že jde spát. Doporučil jim, aby následovali jeho příkladu. Vtom se v létajících dveřích objevil mladý Američan. Přistoupil rovnou k nim a z jeho důvěrnosti a lehkého zadrhávání bylo okamžitě jasné, že utápěl nudu u baru. Ale nedalo se říct, že by byl opilý.

„Nenapijeme se?“ navrhl velmi přátelsky.

Biggles nechtěl mladíka urazit, a tak jeho nabídku přijal. „Jakou trasou obvykle létáte?“ zeptal se jakoby nic.

„Tou nejkratší. Bangkok, Kalkata, Karáčí, Bagdád, Káhira. Už jsem ji letěl tolikrát, že bych dokázal řídit se zavázanýma očima,“ chvástal se Bollard. „Nemusím spěchat, dávám si na čas.“

„Jistě zůstanete občas někde viset kvůli letištním formalitám,“ ponoukal ho Biggles.

„Já? Nikdy. Při tomhle kšeftu používáme diplomatické pasy s nejvyšší prioritou, a věř mi, kamaráde, nikoho ani nenapadne, aby nám zkřížil cestu,“

zubil se Bollard. „Pracujeme pro humanitární pomoc, a to z nás dělá důležité lidi.“

„A po té úmorné cestě do Marseille se otočíte a zase letíte zpátky? Nejste z toho už trochu unavený?“

„O nic víc než kluci, kteří létají na pravidelných linkách. Nehledě na to, že jsem prakticky svým pánem. Nemusím dodržovat žádný pevný letový řád. Dostávám lepší plat, a kromě toho mám samozřejmě možnost přivydělat si občas nějaký ten dolar.“ Bollard chytrácky zamrkal.

„Ovšem,“ souhlasil Biggles suše.

Bollard si zřejmě uvědomil, že mluvil neuváženě a rychle změnil téma. „Jak se vám tady líbí?“

„Ve městě, nebo v hotelu?“

„V hotelu.“

„Na orientální hotely je velmi dobrý.“

„Aby ne. Vede ho firma Ching Loo. Velký boháči a zřejmě se jim daří skvěle. Kupují nemovitosti, kde se dá. Za chvíli koupí celé tohle zatracené město.“ Bollard ztišil hlas. „Držím se jich, protože se proslýchá, že brzy začnou provozovat svou vlastní leteckou společnost. Až válka skončí, rád bych to v ní dotáhl hodně vysoko.“

„Znáte toho pana Ching Loo osobně?“

„Prozatím ne, ale zdejší ředitel, Švýcar jménem Estere, mi slíbil, že mi s ním domluví schůzku. Ching Loo jen zřídka opouští své velké venkovské sídlo. Jestli tady ještě budete, až se vrátím, což bude za pár týdnů, tak vás s Esterem seznámím. Je to velmi užitečný člověk.“

„Vřelé díky,“ odvětil Biggles.

„To nestojí za řeč,“ řekl Bollard a jedním hltém dopil sklenici. „Dáme si ještě jednu?“

Než stačil Biggles odmítnout, přerušil je příchod snědého číšníka, který Američanovi něco zašeptal do ucha.

„Už budu muset jít,“ oznámil Bollard poněkud překotně. „Zatím nashledanou. Ještě se uvidíme.“

Bigglesovy zraky ho zamyšleně sledovaly, když opouštěl místnost.

„Co jsi z něj dostal?“ zeptal se tiše Algy.

„To nevím,“ odpověděl Biggles pomalu. „Na můj vkus se moc vytahuje, ale to je pro tenhle druh Američanů typické. Buď mluví pravdu, anebo blufuje, to musíme mít na paměti. Je mladý, nudí se a hodně pije. Při prvním setkání na letišti jsem ho měl za upřímného, příjemného chlapíka, ale teď už si nejsem tak jistý. Zřejmě dobře vychází s organizací toho Ching Loo. Na tom nemusí být nic špatného, ale naznačil mi, že si u nich hledá práci.“

„Co tím myslel, že si občas přivydělá pár dolarů? To neznělo příliš poctivě,“ poznamenal Bertie.

Biggles pokrčil rameny. „Třeba to myslel doslovně. Nebyl by první ani poslední majitel diplomatického pasu, který tu a tam provede něco nedovoleného. Příslušníci královského vojenského letectva tím byli proslaveni, a nikdo z nich to nepovažoval za nějaký přečin, i když to podle předpisů samozřejmě byl. V každém případě, balancuje na hranici zákona.“

„Myslíš, že o Marcelovi nic neví?“ vmísil se Ginger.

„Jestli ano, tak se nevyznám v lidech. Žádný pilot by nedopustil, aby někdo ublížil jinému pilotovi nebo poškodil jeho stroj. Jen si nejsem jistý, jestli ví, co vlastně dělá. Sám přiznal, že má dobré vztahy s organizací toho Ching Loo, a jestli ti nejsou čistí, tak je v

tom možná namočený víc, než tuší. A když ne teď, tak v budoucnosti určitě. Rád bych věděl, co dělá a kam jde, když dorazí do Marseille. Tam se za ním plahočit nebudeme a dávat ho sledovat Jourdierem se mi taky nezamlouvá. Ale už je pozdě. Je čas jít na kutě.“

„Co nás čeká zítra?“ zeptal se Algy.

„Já pojedu na letiště, abych viděl Bollarda odlétat. Ty a Bertie se snažte někde ukazovat vaše vzorky pro případ, že nás někdo sleduje. Ginger může jít se mnou. Uvidíme se zítra.“

Biggles krácel zamyšleně hlavní chodbou směrem k výtahu, aby vyjel do svého pokoje.

Než k němu stačil dojít, dveře jednoho z pokojů se otevřely a vystoupil z nich muž, o kterém před chvílí hovořili. V ruce držel napěchovanou aktovku. Bigglese si ani nevšimnul, rychle proběhl chodbou a zmizel za rohem.

Když Biggles míjel dveře, ze kterých se muž vynořil, dobře si je prohlédl. Velkými bílými písmeny na nich bylo napsáno: Soukromý byt. A pod tím menším písmem, P. Estere.

Biggles vstoupil do svého pokoje, posadil se na postel a zapálil si cigaretu. Přemýšlel o tom, co právě viděl. V hale u baru Bollard žádné zavazadlo neměl. Číšník mu vyřídil vzkaz, pravděpodobně od ředitele hotelu, protože Bollard šel do jeho pokoje. Když z něj vycházel nesl aktovku. Dalo se předpokládat, že až ráno odstartuje ze Saigonu, aktovka poletí s ním. Taška, nebo aspoň její obsah, patřila Esterovi. Estere tudíž věděl, co v té aktovce je. Ale věděl to i Bollard? Taška nemohla skrývat nějaký velký nebo těžký předmět, na to byla příliš malá, ale papíru by se do ní vešlo hodně. Například

značný obnos v bankovkách tvrdé valuty. Bollard létal mezi Saigonom a Marseille. Chlubil se, že si občas pár dolarů přivydělá. Chránil ho diplomatický pas, a to znamenalo, že aktovku během cesty nebude nikdo kontrolovat. A k dovršení všeho, jméno Ching Loo bylo na Marcelově seznamu a Marcel šel po příletu do Saigonu rovnou do tohoto hotelu.

Biggles nehybně seděl asi půl hodiny a kouřil. Cítil jisté zklamání, jeho první dojem ze setkání s Bollardem byl příznivý, a nyní se zdálo, že se v něm zmýlil. Ale stále v něm ještě doutnaly pochybnosti, založené především na Američanově bezelstném přiznání, že si „občas vydělá pár dolarů navíc“. Ne, rozhodl se Biggles. Kdyby Američan věděl, že je zapleten do pašování tvrdých valut ve velkém, rozhodně by takhle nemluvil. Vlastně by s ním patrně nemluvil vůbec – ledaže by byl hlupák. A to jistě nebyl, kdo by svěřoval velké sumy peněz hlupákovi. Když se na to Biggles podíval z tohoto hlediska, zdálo se mu pravděpodobnější, že Bollard vůbec netuší, že je zapletený do nějakého pašeráckého podniku – že ho někdo využívá jen jako nástroj.

Biggles ještě chvíli přemítal, potom se svlékl a ulehл ke spánku.

Následujícího rána vyrazili Biggles a Ginger k letišti. Byl vlhký, pošmourný, neradostný den, a i když ještě nepršelo, ve vzduchu bylo cítit, že před večerem přijde déšť.

Úzká, rozjezděná silnice, plná bláta, výmolů a kaluží, se klikatila krajinou, která nastavovala nevlídnou tvář zamračenému nebi. Pásky zapařené džungle a mlžných lesů se střídaly s rovinami bahnitých rýžových

políček, v nichž tu a tam stály polorozpadlé chatrče a omšelé vily. Občas se objevil rozbořený srub nebo mechem a býlím zarostlé bloky betonových opevnění, které svědčily o tom, že země je ve válce, jejíž konec je zatím v nedohlednu. V některých pevnůstkách zahlédli barevné vojáky, naverbované ze všech koutů francouzského impéria. Ginger se usmál ve vzpomínkách, když tu a tam zahlédl známou bílou čepici příslušníka Cizinecké legie. Ve vzduchu visela tíživá atmosféra únavy, bídy a strachu. Zkrátka a dobře, tropická země ve své nejhorší možné podobě.

Po příjezdu na letiště chvíli předstírali, že se zajímají o meteorologickou předpověď a potom si Biggles našel příhodné místo, odkud mohl nepozorovaně pozorovat Bollardův příjezd a vše, co bude následovat. To byl hlavní důvod, proč se sem vydali, ale Biggles si chtěl také udělat obraz o celkovém pohybu letadel na letišti, protože, vzhledem ke zkušenostem z předchozího dne, považoval svoje dosavadní vědomosti za více než nedostatečné. Z letového řádu se dozvěděl o pohybech pravidelných linkových letadel, ale ta byla pro jeho pátrání nezajímavá.

Na betonové rampě před hangárem číslo dvě stál Douglas D.C. 3.

„To bude ten stroj, který má Bollard dopravit do Francie,“ poznamenal Biggles.

Krátce nato dorazil Američan, v jedné ruce aktovku a v druhé diplomatický kufřík, pravděpodobně s cestovními potřebami. S úsměvem pozdravil celníky a bez zastavení kolem nich prošel až ke svému letadlu.

„Vidíš,“ řekl Biggles, „všichni ho znají, vědí, co dělá, a tak se ani nenamáhají kontrolovat mu zavazadla.

Samozřejmě, pokud je Bollard opravdu kurýr pašerácké bandy, může mít právě službu nějaký podplacený celník. Podle toho, co jsme viděli, by tudy bez překážky pronesl jakýkoliv nepříliš objemný kontraband. S diplomatickým pasem nebo bez něj, něco takového by mu v Evropě neprošlo.“

Pohybovali se pomalu k vyhlédnutému místu, odkud mohli pozorovat další průběh událostí. Ginger nepředpokládal, že by se ještě něco zajímavého přihodilo. Letadlo za chvíli odstartuje a vydá se na dlouhou cestu na západ. Tomu alespoň všechno nasvědčovalo. Bollard přistoupil k muži, který stál vedle letadla a který byl pravděpodobně jeho společníkem na dálkovém letu, prohodil s ním několik slov a nastoupil do pilotní kabiny. Druhý muž zůstal stát u dveří. Motory ožily. Ginger se domníval, že muž u dveří nastoupí, motory se rozeřvou a Douglas začne rolovat. Ale to se nestalo. Muž u dveří zůstal stát a zíral upřeně do křoví, které asi ve vzdálenosti padesáti yardů lemovalo startovací dráhu. Podíval se na hodinky. Minuty ubíhaly. Motory zařvaly a pak se jejich chod opět ztišil. Ve dveřích pilotní kabiny se znovu objevil Bollard.

I on upíral pohled do podrostu a občas otočil hlavu směrem k letištním budovám.

„Co se děje?“ zamručel Ginger.

„Zdá se, že na někoho čekají.“

„Proč by čekali tady?“

„Za tím křovím je silnice, která se téměř dotýká téhle části letiště.“

„Co s tím má silnice společného?“

„Místo, kde letadlo stojí, by mohlo být velmi příhodné pro čekání na člověka, který nechce projít letištní kontrolou.“

Ginger udiveně zíral na Bigglese. „Chceš říct, že čeká na nějakého cestujícího?“

„Rozhodně na něco čeká.“

„To je trochu velké sousto. Myslíš, že by měl kuráž něco takového udělat?“

„To, že se takové věci nedějí v Londýně, neznamená, že se nemůžou dít tady. Viděl jsi přece, že Bollard prošel přes celnici, jako by neexistovala.“

„Možná, že si Bollard takhle přivydělává ty své dolary, občas někomu poskytne zlevněnou letenku domů.“

„Možné to je. Místa má dost. Ale mám podezření, že je za tím něco víc. Jistě by mu nedělalo potíže sehnat si povolení k nástupu cestujícího, pokud by se jednalo o osobu, která může volně opustit zemi. Ale pokud by ta osoba nesměla svobodně vycestovat, bylo by to něco docela jiného. Takový člověk by nemohl projít kontrolou v odletové hale. Musel by tajně podlézt pod plotem, nebo v našem případě prolézt křovím. Jistě by se tady našlo hodně lidí, kteří by s radostí opustili tuhle morovou díru, jen kdyby věděli jak.“

„A kdo třeba?“

Biggles pokrčil rameny. „Určitě by se někdo našel. Lidé, které hledá policie, lidé, kteří obešli imigrantské zákony, dostali se do země bez povolení, a teď se chtějí dostat zase ven, vojenští zběhové ...“

Biggles náhle zmlkl. Z křoví u rozjezdové dráhy náhle vyrazil muž, běloch ve špinavých, zelených vojenských kalhotách, a v hlubokém předklonu běžel

podél stěny hangáru směrem k letadlu. Oba letci sebou trhli, jako by čekali právě na něj.

Bollard zmizel uvnitř. Druhý netrpělivě zamával a čekal, až k němu neznámý doběhne. Doslova ho vecpal do kabiny, naskočil za ním a zabouchl dveře. Motory zaburácely a stroj se dal do pohybu.

Biggles si zapálil cigaretu. „Velice zajímavé,“ řekl suše.

„Ted’ už to víme,“ poznamenal Ginger.

„Co víme?“

„Bollard je darebák.“

„To je trochu silné slovo. Zatím nemáme žádné důkazy. Nebud’ si jistý předem.“

„Musí být blázen, když riskuje pilotní průkaz pro pár dolarů.“

„Nedělej ukvapené závěry. Nevíme, jestli to dělá pro pár dolarů, nebo pro spoustu dolarů. Možná, že to dělá zadarmo.“

„To nechápu.“

„Pořád se mi nechce věřit, že můj první dojem z Bollarda byl mylný. Jestli je opravdu darebák, tak už nikdy nebudu věřit svému úsudku. Je docela možné, že ho pohání něco silnějšího než peníze.“

„Copak existuje něco mocnějšího?“ vyzvídala cynicky Ginger.

„Ano, někdy. Vlastenectví. Kamarádství. Za určitých okolností i nacionalismus. Francouzi nasadili do zdejší války především příslušníky Cizinecké legie. Několik z nich jsme zahlédli. Člověk, který právě naskočil do letadla, měl zelené kalhoty, které jsou součástí tropické uniformy Cizinecké legie. Řekl bych, že je to dezertér, nebo člověk, který má velice pádné důvody

k návratu domů. V Legii je hodně Američanů, mužů, které okouzluje život legionáře tak, jak ho předkládají hollywoodské filmy. Když přijedou do země jako je tahle, a poprvé stanou tváří v tvář realitě bez pozlátka, musí to pro ně být krutý šok. Poznali jsme to na vlastní kůži. Někteří z nich v té zkoušce obstojí, ale zcela jistě se vyskytnou i tací, kteří se chtějí dostat za každou cenu pryč. Nejsem si jistý, jen se snažím nějak vysvětlit události, které jsme právě viděli. Ale není to naše věc, a Marcela nám to zřejmě najít nepomůže. Takže když už jsme tady, radši se podíváme na náš stroj.“

„Jestli Bollard stojí na straně dezertérů, nevypovídá to o jeho charakteru nic dobrého,“ řekl zamyšleně Ginger, když kráčeli směrem k hangáru.

„Na první pohled bych ti dal za pravdu, ale neodsuzujme ho předem. Nebyl bys taky v pokušení podat pomocnou ruku krajanovi, který se dostal do nesnází v neznámé zemi, daleko od domova?“

„Záleží na tom kdy a kde by to bylo, a především na tom, co by to bylo za člověka,“ odpověděl Ginger vyhyčivě. „Ty se na všechno díváš z té lepší stránky.“

„Protože jsem se naučil nesoudit lidi, když neznám všechna fakta. Ale nechme toho. Mě spíš zajímá, co se skrývá v Bollardově aktovce, než kdo sedí na rezervním sedadle v jeho letadle.“

Vešli do hangáru, kde byl zaparkovaný jejich Halifax a našli ho v naprostém pořádku. Letištní dělníci, kteří se v hangáru pohybovali, jim nevěnovali žádnou pozornost. Biggles se otočil k odchodu a řekl: „Trochu se tady porozhlédneme. Byl jsem tak zaujatý Bollardem, že jsem si to tady ani pořádně neprohlédl.“

Vydali se na průzkum.

Téměř celou přední část hangáru zabíral mohutný Douglas D.C.4 se znakem Air Vietnam, velké letecké společnosti provozované společně Air France a místními společnostmi. Biggles mu věnoval jen zběžný pohled, ale v okamžiku, kdy chtěl pokračovat v obchůzce, jej zaujal stroj, který stál za Douglasem. Vydal se k němu beze slova se zvědavým výrazem na tváři. Zastavil se, pozorně si ho prohlížel, ale nepromluvil.

Ginger zůstal také stát a udiveně zíral. Před nimi, s trupem pomalovaným válečným maskováním a s registračním číslem přemalovaným čínskými znaky, stálo letadlo typu Moran. „To je Moran,“ vyhrkl Ginger. „Ale Marcelův stroj to není,“ pokračoval chvatně. „Marcelovo letadlo bylo modré, alespoň když jsem ho viděl naposledy.“

Biggles zvědavě začíchal. Rychle přistoupil k letadlu a položil ruku na kryt motoru. „Je teplý,“ řekl tiše. „Není to dlouho, co ten motor ještě běžel.“ Přistoupil k trupu, chvíli si ho zblízka prohlížel a pak se s pobledlou tváří obrátil k Gingerovi. „Buď je to Marcelův stroj nebo jeho dvojče,“ prohlásil tiše a v hlase mu zaznělo potlačované vzrušení. „Modrou barvu někdo přemaloval. Na odřených místech kolem nýtování ještě prosvítá.“

„Modrých Moranů může být spousta.“

„Ale bylo by dost divné, kdyby se dva zatoulaly až sem. A proč by byl majitelem Číňan? Musím zjistit, komu patří. To by nemělo být tak složité. Podíváme se po nějakém mechanikovi.“

Nemuseli žádného hledat. Sotva to Biggles dořekl, vpadli do hangáru s nezvyklým chvatem dva muži v overalech, jeden bílý a druhý Číňan, a okamžitě se jich

začali rychlou francouzštinou vyptávat, co tam dělají a současně je vykazovali z budovy.

Biggles pozvedl smířlivě ruku. „Jen klid, klid,“ zaprotestoval stejnou řečí. „Snad nemusí být tak zle. Co je na tom zvláštního, že se zajímáme o to pozoruhodné letadlo? Jsme piloti, a nevidím tu žádný nápis, že by tenhle hangár byl soukromý.“ Během řeči Biggles pomalu ustupoval k otevřeným dveřím. „Tohle letadlo zřejmě patří nějakému místnímu čínskému gentlemanovi, nemám pravdu?“ vyptával se nenápadně.

„Tohle je soukromý hangár,“ odsekl zhurta běloch.

Biggles viděl, že se odpovědi na svoji otázku nedočká a raději dále nenaléhal. Vytáhl z pouzdra cigaretu, otočil se a odešel. „Dost to se mnou zatřáslo,“ řekl Gingerovi, když byli z doslechu. „To jsem opravdu nečekal. Jourdier mi tvrdil, že Marcelovo letadlo na letišti stoprocentně není, a já to vzal jako fakt. Kromě toho jsem si jistý, že tu včera to letadlo nebylo. Procházel jsem kolem hangáru. Ten vietnamský Douglas tady nestál, takže kdyby tady byl zaparkovaný Morane, určitě bych ho nepřehlédl.“

„Víš určitě, že je to Marcelův stroj?“

„Naprosto. Chování těch mechaniků naznačuje, že s ním není něco v pořádku. Nespustili by takový poprask, kdyby neměli rozkaz nikoho sem nepouštět. Vlastně by nás nemělo tolik překvapovat, že jsme tady toho Morana našli. Věděli jsme, že sem přiletěl, a pokud je ještě schopný provozu, kde jinde by měl být než na letišti?“

„Dobrá, tak je to Marcelův stroj, ale to je jediné, co se z něj dozvíme,“ řekl zachmuřeně Ginger.

„Právě naopak, prozradí nám toho hodně,“ oponoval mu Biggles. „Především je to pro nás dobrá zpráva. První

paprsek naděje, že Marcel ještě žije. Letadlo je schopné letu. Dnes ráno bylo ve vzduchu, nebo někdo aspoň natočil motor. Nezdá se, že by bylo poškozeno při nehodě nebo se stalo terčem útoku, takže jestli je Marcel mrtvý, nezahynul při nějaké havárii, a pokud nezahynul při havárii, je jistá šance, že je stále naživu. A ještě něco, je-li Marcel živý a jeho stroj je tady, je pravděpodobné, že Marcel nebude daleko. Tak se to alespoň jeví mně. Možná, že se na to dívám příliš optimisticky, ale už samotný fakt, že jsme to letadlo našli, mě velmi povzbudil. Teď musíme nějak vypátrat, kdo ten stroj používá.“

„Jestli se budeš vyptávat, budou z toho jen nepříjemnosti.“

„Tomu se nedá vyhnout. Když se nebudeme ptát, nikdo nám nic neřekne.“

„Podle chování těch dvou darebáků soudím, že nám nikdo nic neřekne, právě když se budeme vyptávat.“

„Uvidíme.“

„Kde chceš začít?“

„Tady na letišti, kde jinde? Někdo musí vědět to, co nás zajímá.“

Biggles oslovil vrátného v hlavní hale. „V jednom z hangárů je malý Moran, nevíte jestli není na prodej nebo k pronajmutí?“

Muž přelétl Bigglese pátravým pohledem a tváří se mu mihl podezřívavý výraz. „Ne,“ odpověděl úsečně.

„Nemůžete nám říct, komu patří?“

Muž sevřel rty. „Já o letadlech nic nevím,“ řekl a otočil se k nim zády.

Biggles přistoupil k muži v uniformě, který vypadal jako zástupce ředitele. „Monsieur,“ řekl zdvořile, „dostali

jsme se s přítelem do sporu, možná, že byste nás mohl rozsoudit.“

„Oui, monsieur?“ odpověděl muž s úsměvem.

„Když jsme procházeli kolem hangárů, všimli jsme si malého hnědozeleného letadélka s čínskými znaky. Můj přítel si myslí, že je to Brequet, a já tvrdím, že je to Morane. Kdo z nás má pravdu?“

Mužova tvář se změnila ještě dlouho před tím, než Biggles domluvil. „Žádné takové letadlo neznám,“ řekl odměřeně.

„Máte přece na starosti letecký provoz, ne?“

„Ano mám.“

„Mohou tady letadla přistávat a odlétat bez vašeho vědomí?“

„Někdy se to stává.“

V Bigglesově hlase zazněl lehký sarkasmus. „Chcete říct, že si sem lidé přiletí, zaparkují si letadlo do hangáru a vy se o tom nic nedozvíte?“

Muž pokrčil rameny. „Promiňte, mám práci.“ Otočil se na podpatku a odešel.

„Neumí lhát,“ poznamenal Biggles. „To nevadí, aspoň něco jsme se dozvěděli. Ať už se tu děje cokoli, v pozadí musí stát někdo, koho se lidé natolik obávají, že drží jazyk za zuby. Je nad slunce jasnější, že další vyptávání nás nikam nedovede.“

„Třeba ano, ale rozhodně ne tam, kam chceme,“ opáčil významně Ginger.

„Další možností je pozorovat letiště a čekat, kdo s letadlem vzlétne. Protože dnes už někde venku bylo, není pravděpodobné, že poletí ještě jednou. Myslím, že se můžeme vrátit zpátky do hotelu. Naobědváme se a

budeme informovat ostatní o vývoji situace. Dnes ráno jsme si nevedli tak špatně.“

Zbytek dne proběhl bez jakýchkoliv událostí, které by mohly vrhnout nějaké světlo na záhadu letadélka Morane a tajemství s ním spojených. Po večeři, při níž Biggles zpravil Algyho a Bertieho a dnešních novinkách, se zase odebral s Gingerem na letiště, aby pozorovali letiště jako takové, ale především dočasný úkryt Marcelova letadla. Ostatní znuděně setrvali ve svých rolích obchodníků, což bylo sice moudré a nutné opatření, ale žádnou velkou zábavu neposkytovalo.

Příchod tmy znemožnil další pozorování, a Biggles s Gingerem se po promarněném odpoledni vrátili zpátky do hotelu a po chvíli dorazili i Algy a Bertie.

Všichni seděli v hale a v poklidu probírali situaci u šálku čaje. Po chvíli přišel tiše ke stolu domorodý číšník, sdělil Bigglesovi, že ho pan Estere, ředitel hotelu, zve k přátelskému rozhovoru do své kanceláře, a vyzval Bigglese, aby si pospíšil.

Biggles překvapeně vzhlédl. „Jste si jistý, že chce mluvit opravdu se mnou?“

„Oui, monsieur,“ přitakal číšník a vzdálil se.

Biggles se rozhlédl po ostatních. „Co teď?“ vydechl. „Co mi, pro všechno na světě, může chtít, ledaže by ...“ Biggles se zvedl. „Počkejte tady,“ řekl svým přátelům a vykročil směrem k ředitelově kanceláři, k oněm dveřím s nápisem „Soukromý byt“, z nichž viděl vycházet Bollarda.

Za několik sekund stanul poprvé tváří v tvář řediteli hotelu a okamžitě si uvědomil, že nadcházející rozhovor nebude lehký, oba muži si byli na první pohled

nesympatičtí a nedůvěřovali jeden druhému. Ale ve své práci se bezpochyby vyzná, pomyslel si Biggles při vzpomínce na pověstnou schopnost Švýcarů.

Estere byl typický ředitel – středně vysoký, trochu chladně hezký a dokonale upravený muž v drahém obleku. Měl bledý a naprosto bezvýrazný obličej, který se během celého rozhovoru ani nepohnul. Svou tvář dokázal ovládat, ale své oči ne. Šedé, daleko od sebe posazené oči připomínaly alsaského psa upřeně pozorujícího vetřelce. Byly chladné, podezřívavé a ostražitě.

Nevyzval Bigglese, aby se posadil, ale začal ihned mluvit, hlasem stejně bezvýrazným jako byla jeho tvář. „Slyšel jsem, že jste strávil celý den na letišti.“

„To je pravda.“

„A v jednom z hangárů jste objevil letadlo, které vzbudilo vaši zvědavost.“

„To není ten správný výraz. Řekněme, že vzbudilo můj zájem.“

„Proč?“

„Jestli je to nějaký kviz, tak jsem teď na řadě já. Z jakého důvodu by se nesměl profesionální pilot, jako jsem já, zajímat o letadla? A za druhé, co je vám po tom?“

Estere jeho otázku přešel. „Proč jste se na to letadlo vyptával?“

V Bigglesovi to vřelo při tom neoprávněném výslechu, ale udržel se na uzdě. „To není žádné tajemství,“ řekl klidně. „Divil jsem se, jak se sem takový typ letadla dostal a kdo s ním přiletěl. Je na tom něco špatného?“

„Není. Ale faktem zůstává, že jste se vyptával, a vyptávání je v dnešní době v Saigonu velmi nebezpečná činnost. Jste hostem v mém hotelu, a proto jsem pokládal za svou povinnost vás varovat.“

„To je od vás nesmírně pozorné. Ale v našem rozhovoru jste mně již položil celé množství otázek. Řekněte mi, pane Estere, proč by mělo být vyptávání v Saigonu nebezpečnější než jinde na světě?“

„Válka sem přivedla mnoho podivných lidí. Mnozí z nich sem přijeli pod falešným jménem a nesnášejí, když se někdo plete do jejich záležitostí. Tohle město se jen hemží špiony a agenty nejrozumnějších národností, a v atmosféře nedůvěry a napjatých nervů lehce vzplanou vášně. Chci-li úspěšně vést svůj podnik, musím se vyhýbat potížím.“

„Máte naprostou pravdu. Chápu vás.“

„Jak dlouho se u nás hodláte zdržet?“

„Ne déle, než to bude nutné, ujišťuji vás. Ale rozhodnutí není zcela v mé moci. Předpokládám, že odjedeme, jakmile dokončíme záležitost, která nás sem přivedla. Kdy to přesně bude, vám nedokážu říct.“

„Podle neúspěšných pokusů vašich zaměstnanců soudím, že to bude brzy. To je vše, co jsem vám chtěl říct.“

Biggles sám nevěděl, co ho po tomto chladném propuštění přimělo, aby neopustil pokoj. Snad to byla pouhá zlomyslnost nebo vztek, který se v něm při tom urážlivém výslechu vzedmul, vztek na hoteliéra, jenž tak nepokrytě naznačil, že těmi nezvanými cizinci je on a jeho přátelé. Snad se jen toužil pomstít a vrátit protivníkovi ránu. Estere mu dal námět k přemýšlení, teď

zas on dá tomu uhlazenému řediteli něco, nad čím by se měl zamyslet.

„Je to zvláštní náhoda, že jste mě k sobě pozval,“ řekl Biggles zdvořile, „sám jsem měl v úmyslu se u vás zastavit, než odjedeme.“

„Z jakého důvodu?“

„Na radu člověka, kterého patrně dobře znáte, Američana jménem Bollard.“

„Co s ním máte společného?“

„Včera v noci toho patrně trochu moc vypil, a když jsme si spolu povídali, jak už to mezi letci bývá, řekl mi, že má občas příležitost vydělat si pár dolarů navíc. Bezpochyby si uvědomil, že se budu zanedlouho vracet do Evropy s téměř prázdným letadlem. To víte, doba je zlá, a tak jsem se ho zeptal, jak to dělá.“

„Řekl vám to?“

„Ne. Nechtěl mi to prozradit, ale slíbil mi, že mě s vámi seznámí, pokud tady ještě budu, až se vrátí.“

Než Estere odpověděl, uplynulo několik sekund, a Biggles věděl, že trefil do černého.

„Co si od toho slibujete?“ zeptal se ředitel důrazně.

„Chtěl jsem se vás zeptat, co tím Bollard myslel.“ Řekl Biggles s lehkým úsměvem.

Estere se neusmál. Jeho oční víčka trochu poklesla, takže ještě více připomínal alsaského psa. „Chcete si ze mě dělat blázný?“ řekl pomalu.

„Vážený pane,“ odpověděl Biggles zostra. „Jestli si myslíte, že jsem vážil tak dlouhou cestu, abych ztrácel čas nějakým nevýnosným obchodem, tak se velice mýlíte.“

„Takže se na to snažíte jít chytře?“

„Možná. Ale to snad dělá každý, ne?“

„Jen abyste to nepřehnal. Chytráci se často spálí.“

„To zní skoro jako výhrůžka.“

„Jen vám dobře radím. Tady nejste v Londýně, víte? Tohle je Saigon, město, kde si každý moudrý muž hledí svého.“

„Přesně to také dělám.“

„A čím se konkrétně zabýváte?“

„Dělám to co vy. Vydělávám peníze.“

„Jdete na to trochu zhurta.“

„Peníze se nevydělávají snadno.“

„Proč jste se zmínil o Bollardovi?“

„Protože on se zmiňoval o vás. Do té doby jsem neznal ani vaše jméno.“

„Co vám řekl?“

„Neřekl mi nic, co bych neřekl já vám. Ať už správně nebo mylně jsem usoudil, že jste mu dopomohl k nějakému výdělku. Pokud se mýlím, zapomeňte na to. Tolik mně na tom zase nezáleží. Uvědomte si, že jsem za vámi nepřišel já. Vy jste si mě dal zavolat. Takže teď už jsme se viděli. Nezdá se mi, že by nám to k něčemu bylo, ale není všem dnům konec.“

„Máte pravdu, není všem dnům konec.“

„Jestli je to vše, tak zase půjdu.“

„Přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl.“

„A vy o tom, co jsem řekl já vám.“

Biggles chtěl právě odejít, ale najednou se ozvalo naléhavé zaklepání, dveře se bez vyzvání rozletěly a do místnosti vpadl Číňan v evropském oděvu. V ruce svíral noviny. Hodil je napůl složené na Esterův psací stůl, zadrmolil něco jazykem, kterému Biggles nerozuměl, a ukázal na fotografii na první straně.

Bigglesovy oči sledovaly jeho prst, ale protože seděl na opačné straně stolu, viděl fotografii obráceně a rozeznal pouze, že se jedná o portrét. V záhlaví novin byl název Saigon-Soir.

Estere si teprve teď uvědomil, že Biggles je ještě v místnosti. „Dobrou noc,“ řekl stroze. „Promluvíme si někdy jindy.“

„Dobrou noc, a díky za vaše rady,“ opětoval Biggles a vyšel z pokoje.

O několik minut později se připojil k ostatním. „Dávejte pozor,“ řekl stručně. „Věci začínají dostávat spád. Všechno způsobil náš nápadný zájem o toho Morana. Zpráva o tom, že jsme se na něj vyptávali, se rychle donesla k Esteroví. Ale to nás nemusí překvapovat.“

„Co se stalo, nenapínej nás,“ naléhal Bertie.

„Estere mě víceméně vyzval, abychom odsud vypadli.“

„Z jeho mizerného hotelu?“

„A ze Saigonu taky.“

„Ten si troufá,“ zamručel Algy.

„Nervy má rozhodně dobré, a pokud mě mé tušení neklame, ve hře, kterou tady hraje, by se bez nich neobešel. Zdáme se mu podezřelí, prozatím nic víc, aspoň myslím, protože kdyby s jistotou věděl, co tady skutečně děláme, jistě by se neobtěžoval nás varovat. Ve skutečnosti mi řekl víc než já jemu. Tím, že pro mě poslal, nám vlastně prozradil, že je zapletený do nějaké nekalé činnosti. Ale nesmíme udělat chybu, od této chvíle o nás vědí, musíme postupovat obezřetně, nebo skončíme jako Marcel – ať už to s ním dopadlo jakkoliv. Zcela náhodou, právě když jsem odcházel, vstoupil do

Esterová pokoje nějaký chlápek a přinesl noviny. Vypadal dost nervózně a vyděšeně. Byl to Saigon-Soir. Gingere, vyběhni ven a kup je, ale hod' sebou.“ Ginger se vzdálil.

„Nevíš, co ho v těch novinách mohlo vyděsit?“ zeptal se Algy.

„To opravdu nevím, ale třeba to má nějakou souvislost s naším případem. Na první stránce byla fotografie, kterou Estere zjevně z nějakého důvodu pokládal za důležitou. A jestli byla důležitá pro něj, může být důležitá i pro nás.“

Ginger se vrátil se složenými novinami a podal je Bigglesovi. Ten je rozevřel a podíval se na první stránku. Dlouze si upřeně prohlížel fotografii a do jeho tváře se vkrádal ohromený výraz. Všichni jen němě zírali, nikdo ani nehlesl.

Fotografie v novinách byl portrét muže v rozhalené košili. Měl pohublou až vychrtlou tvář se strnskem vousů. Pod fotografií byl nápis velkým písmem: POLICIE PÁTRÁ PO NEBEZPEČNÉM VRAHOVI. A o něco níž, kurzívou tištěná stručná informace, že dotyčný je zrádce, který bojoval na straně povstalců Viet-Minh. Byl zatčen a eskortován do Saigonu, ale v noci se mu podařilo uprchnout.

I přes zapadlé oči a vyhublou tvář nikdo z přítomných o mužově identitě nezapochyboval.

Byl to Marcel Brissac.

Biggles se sykavě nadechl. „To je to, co jsme potřebovali. Rychle do práce, nesmíme ztrácet ani minutu. Jestli ho dostanou podruhé, tak je s ním konec. Estere nebo nějaký jiný muž v pozadí se už o to postarají.“

„Neměli bychom poslat telegram Jourdierovi?“ navrhl Ginger úzkostlivě.

„Na to není čas. Všude ho hledají, a je-li v tak zbědovaném stavu jako na fotografii, dostanou ho za pár hodin. A jakmile jim padne do rukou, bude bez milosti umlčen, protože zřejmě ví příliš mnoho.“

„Kdyby aspoň věděl, že jsme tady,“ zabručel Ginger.

„Takhle se daleko nedostaneme. Musíme rychle něco vymyslet.“

„Ale kde ho máme začít hledat? Tohle město je jako králičí doupě.“ řekl Algy a zlomil se mu hlas. „Třeba ani ve městě není, může být.“

„Jen klid, nesmíme panikařit,“ přerušil ho Biggles. „Použijeme mozek. Vžij se do Marcelovy situace. Co si počne uprchlík v nepřátelském městě? Kam by ses snažil dostat?“

„Do džungle,“ navrhnul Ginger.

„Tam by tě brzy zahubil hlad a malárie, nebo by tě ubili povstalci. Nevěřím, že bys byl takový hlupák. Já osobně bych zamířil k letišti a myslím, že totéž udělá Marcel. Nezapomínejte, že tam má svůj stroj. Kdyby se k němu nedostal, jsou tam i jiná letadla. Když jde o život, člověk si nemůže příliš vybírat. Jediná cesta z téhle země vede vzduchem, a on to určitě ví.“

„Dávám návrh, abychom vyrazili k letišti,“ řekl Ginger dychtivě.

„Máš nějaké lepší řešení?“

„Ne.“

„Má někdo nějaký nápad?“ Nikdo se neozval.

„Tak dobrá,“ řekl Biggles. „Jde se na letiště. Rozdělíme se a budeme hlídat silnici, která vede kolem

letišť, především úsek v blízkosti hangárů. Letištní budovy můžeme pustit z hlavy, těm se pochopitelně vyhne širokým obloukem. Občas zkusíme zavolat jeho jméno nebo zazpíváme úryvek z nějaké písničky R.A.F. Domorodci je jistě nepoznají, ale Marcel si jich třeba všimne.“

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Algy.

„Ihned.“

„Venku je tma jako v pytli a leje,“ poznamenal Ginger.

„Tím líp pro Marcela.“

„Jak dlouho zůstaneme na letišti?“

„Celou noc. Nebo spíše, dokud ho nenajdeme, nebo se nedozvíme, že ho chytili jiní. Kdyby k tomu došlo, prodiskutujeme to později. Sraz je za hangárem, ve kterém je zaparkovaný Halifax. To místo si vezmu na starost já. Jdeme.“

„Ještě okamžik,“ zadržel ho Bertie. „A co ten lotr Estere? Jeho kumpáni tam budou jistě taky.“

„No a co?“

„Co si bude myslet, když se včas nevrátíme do těch jeho zblešených postelí?“

„To je mi naprosto fuk,“ odpověděl Biggles tónem, který ukončil jakoukoliv další diskusi o tomto tématu.

V hale hotelu si oblékli nepromokavé pláště a vydali se ke dveřím.

Najednou se objevil Estere. „Jdete ven?“ vyzvídal. „Máte něco proti tomu?“ zeptal se Biggles s ostrým posměškem v hlase.

„Ale vůbec ne. Venku leje jako z konve.“

„Na to jsme zvyklí,“ odpověděl mu Biggles. „Nemám vám zavolat taxi?“

„Ne, díky. Jestli vás tak zajímá, kam jdeme, můžu vám to říct. Ze samé nudy jsme se rozhodli navštívit pár těch slavných saigonských nočních klubů.“

„Dejte si pozor.“

„Na co?“

„Ať vám někdo nevybere kapsy.“

Biggles se usmál. „Nebylo těch varování už dost? Zřejmě jste ještě roztřesenější než ti lidé, o kterých jste mi vyprávěl. Buď je v atmosféře Saigonu něco nezdravého, nebo vedete nezdravý život.“

Venku se chvíli brodili kalužemi, ale zanedlouho Biggles zastavil taxi a požádal řidiče, aby je odvezl na letiště.

Pro své záměry si nemohli vybrat horší noc. Všechno zahalovala ponurá, trochu neskutečná, černočerná tma, jak tomu bývá jen v tropech. S nebe se linuly přívaly deště, který jen občas na krátkou chvíli ustával. Silnice byla rozrytá pásy těžkých vojenských vozidel a v hlubokých výmolech se tvořily kalužiny, ze kterých v krátkých přestávkách mezi jednotlivými poryvy lijáku vyletovala hejna komárů. Zdálo se, že se země i vzduch změnily ve vodu, a Ginger upřeně hledící do noci byl za chvíli na kůži promočený.

Byla to nejdelší noc, jakou kdy zažil. Temnota trvala téměř dvanáct hodin. Giger si myslel, že nikdy neskončí. Jednotvárné čekání tento pocit ještě zesilovalo. Co chvíli kousek popošel, brodil se řídkým bahnem, občas zavolal Marcelovo jméno a pak zase těžce klopýtal dál, dokud nenarazil na Bertieho, který hlídkoval na vedlejším úseku silnice. Prohodil s ním několik slov, pak se otočil a trmácel se na opačnou stranu, dokud se nesetkal s Algym,

hlídkujícím nalevo od něj. Byla to ta nejbeznadějnější ze všech marných hlídek, kterých se kdy účastnil, ale v sázce byl Marcelův život, a tak musel vydržet až do konce.

Občas potkal nějakého nočního chodce, ale nikdy nevěděl, kdo to je, protože si nevyměnili pozdravy. Z temné noci se vynořil beztvarý obrys lidské postavy, opatrně přešel na protější stranu silnice, z které stoupala hustá pára, a po chvíli opět zmizel v temnotách. Jednou kolem něj projel konvoj vojenských nákladních aut s rozsvícenými reflektory. Na korbách se choulily postavy vojáků vracejících se z fronty, nebo z nějakého zvláště ohavného tažení proti povstalcům. Jednou zažil i horkou chvíli, když u něj zastavil džíp, vyskočil z něj nějaký muž a posvítil mu baterkou do tváře. Když Ginger poznal uniformu vojenské policie, předstíral, že je opilý.

„Kdo jste, a co tady děláte?“ zeptal se muž.

„Moje odpověď zní nevím, a je mi to fuk,“ odpověděl Ginger jadrně.

Muž se rozesmál a ostatní v džípu také. Ginger si s úlevou oddechl, protože viděl, že jeho lest zabrala. Napadlo ho, že ti muži možná také hledají Marcela.

Ginger trpělivě snášel všechny útrapy té bezútěšné noci, protože ho posilovala myšlenka na Marcela, jehož úděl byl mnohokrát horší než jeho vlastní. Pomalu se ho však zmocňovala beznaděj. Ze začátku pevně věřil, že je Marcel naživu a že se pokusí dostat na letiště, ale v dlouhých hodinách čekání jeho naděje zplihly stejně jako jeho promočené oblečení. Začala se v něm zakořeňovat nenávisť k lidem, kteří jsou za tohle všechno zodpovědní.

Deprimovaní, unavení a promočení na kost se všichni sešli na místě srazu za hangárem, v němž parkoval Halifax.

„Vydržíme až do konce,“ pronesl chmurně Biggles. „Zůstaneme tu celý den a bude-li to třeba i celou příští noc. Nedovedu si přestavit, že by se Marcel vydal někam jinam.“

„Proč nejde na policejní ředitelství?“ řekl Algy.

„Je přece policista, dalo by se předpokládat, že se spojí se zdejšími úřady. Tohle mi připadá už od začátku divné.“

„Zřejmě k tomu má nějaký důvod,“ odpověděl Biggles. „Patrně to má nějakou spojitost s tou fotografií v novinách, kterou buď dala uveřejnit policie, nebo někdo, kdo chtěl, aby to tak vypadalo. Myslím, že pravda bude asi taková. Vládnou tady podobné poměry jako kdysi v Americe v době, kdy ji ovládali gangsteři, a nikdo se neodvážil promluvit z obavy o svůj život. Marcel se bojí s někým promluvit, bojí se ukázat na veřejnosti, protože nikomu nedůvěřuje. Jediný způsob, jak se z toho začarovaného kruhu dostat, je odejít z téhle země.“

A jinak než letadlem se z ní nedostane. Proto jsem vsadil všechno na jednu kartu a rozhodl jsem se hlídat letiště, ale je značně pravděpodobné, že si to uvědomí i Marcelovi protivníci a vydají se sem také. Když nás tady zahlédnou, ihned pochopí, co tady děláme.“

„A my zase, co tu dělají oni,“ dodal Bertie vřele, „a když si s námi něco začnou, tak je vyprovodíme, že nebudou stačit koukat!“

„Je-li situace tak těžká, jak to vypadá, pochybuji, že se sem Marcel odváží za denního světla,“ namítl Algy.

„Myslím, že by tudy dokázal nepozorovaně proklouznout,“ upozornil ho Biggles. „Je tady množství úkrytů. Mohl by se proplížit tímhle příkopem nebo se dostat skrze křoví až k hangáru,“ Biggles ukázal na dvě překážky, které oddělovaly silnici od přistávací plochy. „Pokračujte v hlídkování, za chvíli se k vám připojím. Budu předstírat, že se chystám k celkové kontrole letadla a vyvezu Halifax z hangáru, pro případ, že bychom potřebovali rychle odletět.“

„Když s ním pohneš, okamžitě se to dozví Estere,“ varoval ho Ginger.

„Tomu se nedá zabránit. Třeba si bude myslet, že jsem si vzal k srdci jeho radu a připravuji se k návratu domů.“

„Nemyslíš, že bys měl poslat telegram Joudrierovi?“ řekl Algy.

„Estere by měl do půlhodiny v ruce kopii,“ řekl Biggles stroze, „a navíc by musel někdo z nás do města na poštu, to by nám ztížilo patrolování, a bůhví, jak bychom se potom sešli. Ne, dost už řečí. Vraťte se na své úseky, ale nevzdalujte se příliš daleko jeden od druhého. Stačí, když budeme hlídat prostor za hangáry. Ty budou Marcelovým cílem, jestli se tu objeví.“

Skupinka se rozešla, Biggles se vydal zkratkou přes křoví k hangáru, ostatní se rozmístili kolem silnice asi v padesátimetrových rozestupech. Děšť ustal. Vrstva mraků se očividně zvedala a viditelnost se zlepšovala. Na jednu stranu je to výhoda, pomyslel si Ginger: pokud Marcel přijde, budeme mít větší šanci ho zahlédnout, ale totéž se dá říct o jeho nepřátelích. Marcel si to jistě uvědomí, a pokud skutečně dorazí, bude se pohybovat skrytě.

Ginger procházel svůj úsek sem a tam, a po celou dobu mu nešla z hlavy myšlenka, jestli Marcel ví o jejich přítomnosti v Saigonu. Naděje, že se s ním setkají, byly v tomto okamžiku podstatně vyšší, než když dorazili do Indočíny, ale Ginger si nedokázal představit, za jakých okolností toto setkání proběhne.

Najednou se prudce zastavil a pak se vrhl do příkopu, rychle se prodral křovím a tryskem přeběhl mokrý trávník až k místu, kde se na betonové ploše majestátně otáčel nosem proti větru Halifax, s burácejícími motory. V pilotní kabině seděl Biggles. Ginger na něj naléhavě zamával. Biggles seskočil dolů. „Co se stalo?“

„Nic se nestalo, jen mě něco napadlo.“

„Tak ven s tím.“

„Kdyby Halifax vzlétl, byl by vidět na míle daleko, a pokud by ho Marcel zahlédl, určitě by ho poznal. Bylo by mu jasné, že sem s ním těžko přiletěl někdo jiný než my. Chápeš, co by to znamenalo? Ať už je kde chce, okamžitě by vzal nohy na ramena a pelášil na letiště.“

„Skvělý nápad. To je trefa,“ vyhrkl Biggles. „Jak to, že nás to nenapadlo dřív? Okamžitě, jakoby na zkoušku, vzlétnu, jednou obkroužím letiště a pak budu kroužit nad Saigonem. Řekni o tom ostatním. Občas nad vámi hodně nízko přeletím. Kdybyste chtěli, abych přistál, rozpažte ruce.“

„Dobře.“ Ginger ohlušený řevem motorů Halifaxu doběhl zpátky na silnici a vysvětlil plán Algymu a Bertieovi. Potom, s novou nadějí v srdci, se vrátil na svůj úsek a zaujal stanoviště na malé vyvýšenině, odkud měl rozhled po celém okolí. Nad hlavou mu pomalu kroužil Halifax.

Znenadání se nablízku objevil džíp s dvěma muži v uniformách. Měli červené čapky. Muž na sedadle pro spolujezdce se občas vztyčil a rozhlížel se. Ginger okamžitě pochopil účel jejich počínání a nijak ho nepřekvapilo, když se vůz rozjel k němu a zastavil. Stojící muž na něj zavolał: „Nevídel jste tady divoce vyhlížejícího muže, který napadá na jednu nohu?“

„Zahlédl jsem jen pár kuliů na rýžovém poli,“ odpověděl Ginger popravdě.

„Co tady děláte?“

„Pozoruji, jak krouží to velké letadlo.“

Muži prohodili pár slov, a podle jejich podezřívavých pohledů Ginger usoudil, že hovoří o něm. Po chvíli se, k jeho velké úlevě, auto zase rozjelo. Jestli mají v úmyslu hlídat silnici, rozhodně to náš úkol neusnadní, pomyslel si Ginger s obavami. Policie hledá kulhajícího muže. Je-li to, jak předpokládal, Marcel, tak musel utrpět nějaké zranění. Ginger pozoroval auto a viděl, že zastavilo u Algyho, který pomalu kráčel po kraji silnice. Muži s ním vyměnili pár slov, pak vůz ještě kousek popojel, otočil se do protisměru, bez zastavení projel kolem Gíngera a pokračoval směrem k letištním budovám. Tam oba muži vystoupili a připojili se k malé skupince shromážděné před hlavním vchodem.

Gíngerovi bylo jasné, že on i jeho přátelé jsou bedlivě pozorováni a že je jejich situace neudržitelná. Nevěděl sice, co se stane, ale byl si téměř jistý, že jejich mise vezme brzy špatný konec.

Rachot startujícího jednomotorového letadla jej přiměl, aby se otočil ke startovací dráze. Zpočátku mu ve výhledu bránil hangár, ale po chvíli vyjel z jeho stínu na plochu Morane.

Gingerovi bleskklo hlavou, že by to mohl být prchající Marcel, ale jeho naděje se brzy rozplynuly. Stroj nevzlétl, jen popojel před hlavní budovu, kde se zastavil a vzápětí motor umlkl. Ginger se nevesele usmál, když pochopil, že se jedná jen o bezpečnostní opatření, které má zabránit tomu, aby se letadla nezmocnil nikdo nepovolaný.

Pozoroval letadlo a najednou si povšiml nezvyklého shonu před hlavním vchodem letiště. Popošel pár kroků dopředu a zdálo se mu, že poznává Estera, hovořícího s nějakým elegantně oblečeným Číňanem, vedle nich postávala skupinka mužů, patrně policistů, ale tím si nebyl jistý. Rozhodně to nevěštilo nic dobrého.

Nízko nad Gingerovou hlavou prolétl Halifax, zdálo se, že Biggles jde na přistání. Nečekají policisté právě na to? Nechtějí se pod nějakou záminkou zmocnit letadla? To se mohlo lehce stát, a v tom případě by jejich vyhlídky byly více než chmurné. Nedaleko od něj bylo opuštěné betonové kulometné stanoviště. Rozběhl se k němu a vyšplhal se nahoru, aby se podíval, jestli Halifax už přistál. Z vrcholu bunkru vrhl rychlý pohled směrem, kde stál Algy, cítil, že vzrůstající nebezpečí vyžaduje vzájemnou spolupráci všech. Algy si patrně uvědomil totéž, protože právě netrpělivě mával na Bertieho, který hlídkoval o kus dál.

Uspokojený Ginger se chtěl znovu otočit k letišti, ale náhle zahlédl koutkem oka nějaký pohyb. Na kratičký okamžik se asi padesát yardů od něj mihla příkrčená postava muže, který se prodíral řídkým křovím od silnice k letišti. Ginger bleskem seskočil z vrcholu bunkru a příkrčený až k zemi, aby unikl zrakům policistů u hlavní

budovy, se hnal směrem, kde tušil neznámého muže. Když k němu doběhl blíž, zavolal: „Marceli!“

Odpověděl mu slabý hlas.

Ginger se vrhl do křoví, a tam našel klečícího Marcela, tak zbědovaného, že ho sotva poznával. Byl otrhaný a pokrytý blátem od hlavy až k patě. Obličej měl pobodaný moskyry a z roztržené nohavice mu vyčnívaly cáry zkrvaveného obvazu. Těžce oddechoval a byl očividně u konce svých sil.

Ginger se nad ním málem rozplakal. „Marceli,“ řekl chraptivě. „Vydrž. Jsme tady, všichni. Počkej chvíli.“ Vyzval zpátky k silnici, aby zavolal Algyho a Bertieho, ale ti už ho zřejmě také zahlédli a běželi mu vstříc. „Rychle!“ volal na ně Ginger vzrušeně. „Je tady. Ale je na tom špatně, budeme ho muset nést.“ Rychle se vrátil k Marcelovi a za okamžik dorazili i ostatní.

„Nesmíme ztrácet čas,“ vyhrkl Ginger. „Pozorují nás. Přiběhnou se podívat, co se tu děje.“

„Počkejte chvíli, podívám se, kde je Biggles,“ odpověděl Algy chvatně a prodíral se křovím k dráze letiště. Za minutu byl zpátky. „Přistává směrem k hangáru,“ oznamoval. „Gingere, vstaň a dej mu znamení, ať přistane co nejbliž. Marcel omdlel, budeme ho muset nést.“

Ginger se zvedal, ale vtom zaslechl, že se k nim po silnici řítí džíp. „Už jsou tady,“ vydechl.

Muži v džípu si zřejmě dobře zapamatovali místo, kde Ginger zmizel, ale netušili, že se k němu připojili Algy a Bertie. Džíp zastavil a do houští se vrhli dva muži, titíž, kteří Gingera před chvílí kontrolovali.

Na vysvětlování nebyl čas. Než stačili muži v červených čepicích vytáhnout z pouzder u pasu pistole, Algy a Bertie se na ně vrhli a strhli je na zem.

Zápas byl zuřivý, ale krátký. Muži v červených čepicích byli zaskočeni prudkostí nenadálého útoku a od samého počátku se jen bránili. Možná, že to ani nebyli praví policisté, ale jen ničemové pracující v žoldu gangsterů. Vypadali vyděšeně a rozhodně se v boji muže proti muži moc nevyznali. Ginger, v němž se vařila krev při vzpomínce na zbědovaného Marcela, se na ně vrhl jako tygr, a oba muži skončili na lopatkách, dřív než se stačili postavit na odpor.

„Svažte je,“ procedil mezi zuby Algy. „Jde nám o krk.“

Svázali oba zajatce jejich vlastními opasky a odebrali jim pistole. „Budeme je potřebovat,“ řekl Algy hlasem chladným jako ocel. „Rychle, zvedněte Marcela, musíme ho nést.“

„Když vyjdeme ze křoví, okamžitě nás zpozorují,“ vyhrkl Bertie.

„Co nám zbývá? Tady zůstat nemůžeme.“

„Počkejte,“ řekl Bertie. „A co ten džíp?“

„Co je s ním?“

„Naložíme do něj Marcela a odvezeme ho.“

„Jak se chceš dostat skrz to houští?“

„Vjedeme na plochu brankou vedle odbavovací budovy. Ta je vždycky otevřená.“

„Uvidí nás.“

„Uskočí stranou, když jim dojde, že nehodláme zastavit. A když si vypůjčíme ty červené čepice, budeme na ploše dřív, než se vzpamatují.“

„Ginger má pravdu,“ prohlásil Bertie. „Naprostou. Vrhli by se na nás jako sršně, dřív než bychom došli s Marcelem k letadlu.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Algy. „Otoč džíp, Gingere, my k němu přineseme Marcela.“

Ginger doběhl k vozidlu, dvakrát s ním málem spadl do příkopu, ale nakonec se mu ho podařilo obrátit správným směrem. Za okamžik se objevili Algy a Bertie, kteří napůl nesli, napůl vlekli Marcelovo bezvládné tělo, a po několika neúspěšných pokusech se jim ho podařilo naložit do stěsnaného prostoru na zadním sedadle. „Jed’,“ rozkázal Algy. „Nesmíš zastavit.“

Ginger zařadil rychlost, džíp se pohnul a namáhavě nabíral rychlost.

Když dojížděli k bráně u odbavovací budovy, ručička tachometru se chvěla na sedmdesátce, ale před nimi byla téměř pravoúhlá zatáčka. Ginger nemohl přidat plyn, protože si ze zkušenosti pamatoval, že džípy se v zatáčkách často převracejí, ale i tak se blížil k bráně poměrně velkou rychlostí. Před očima se mu mihly tváře mužů, kteří se je se zdviženýma rukama snažili zadržet, ale bylo už pozdě. Džíp už byl za branou. Padlo několik výstřelů, ale žádný jim neublížil.

Ginger se rozjel po přistávací ploše k Halifaxu, z něhož právě vystupoval Biggles. Biggles se zastavil a pozoroval blížící se vozidlo.

„Odhoďte ty čepice, nebo si bude myslet, že jsme policie!“ Vykřikl Ginger přes rameno.

Čepice, které už splnily svůj úkol, vylétly do vzduchu. Ginger dojel až k letadlu, a když viděl, že je Biggles poznal, smykem zastavil vůz. „Máme ho,“ zajechel.

„Zvládnete to sami?“

„Ano! Zasedni za knipl! Pozor, jsou za námi!“

K letadlu tryskem běželo několik ozbrojených mužů, ale byli ještě poměrně daleko. Když se přiblížili na dostřel, byl už Marcel naložen v letadle a Ginger přibouchl dveře. „Startujeme!“ zaječel.

Motory Halifaxu zařvaly. Ginger klesl na podlahu kabiny. „Pánové, to byla jízda!“ vydechl.

Vibrace přenášené koly podvozku ustaly a stroj se vznesl do vzduchu. Ginger se namáhavě doplazil k bočnímu okénku a vyhlédl ven. Hluboko pod letadlem viděl jen vzhůru obrácené tváře bezmocně přihlížejících pronásledovatelů. Když se odvrátil od okna, viděl, že se mezitím Algy a Bertie chopili kufříku první pomoci a ošetřují zraněného Marcela. „Jak je na tom?“

Algy odpověděl: „Myslím, že to není nic vážného. Je strašně vyčerpaný. Vydržel do chvíle, kdy jsme ho našli, a pak se zhroutil.“

Ginger šel do pilotní kabiny a řekl tu zprávu Bigglesovi, pak mu stručně vyličil, co se přihodilo na zemi. „Kam poletíme?“ vyptával se zvědavě.

„Nejdřív do Rangúnu a potom co nejrychleji do Marseille. Doufám, že tam dorazíme dřív než Bollard. Říkal, že nijak nespěchá. Jdi dozadu a pošli mi sem jednoho z těch dvou, potřebuji stanovit nový kurz.“

„Nemůžu to udělat já?“

„Ne. Ty běž na zád' a dávej pozor, jestli nás nesledují nějaká letadla. Ti gangsteři jsou všeho schopní, možná že se nás pokusí ještě dostat. Když zahlédneš nějaký stroj, dej mi vědět, a já se ukryji v mracích.“

„Dobře. Nemrzí tě, že jsme tam nechali naše letadlo?“

„Zavolám z Rangúnu na britské vyslanectví a požádám je, aby se ho ujali. Ještě před chvilkou to vypadalo, že tam dole necháme víc než naše malé letadélko.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zamumlal Ginger a šel na zád’.

O pět dní později dosedl Halifax na letiště Marginane nedaleko Marseille. Bollard ještě nedorazil, ale zato je tam čekal kapitán Jourdier ze Sureté, kterému poslal Biggles z Říma telegram.

Marcel už se udržel na nohou, i když byl stále velmi slabý. Jeho příběh byl velmi jednoduchý. Od samého začátku tušil, že za pašováním valut vězí Ching Loo a jeho organizace, protože zisky, které vykazoval v Paříži, neodpovídaly rozsahu jeho zákonného podnikání. Proto se Marcel vydal do hotelu Pagoda Palace. V hotelu ho patrně okamžitě někdo poznal, protože byl bez varování zajat a odvezen do Ching Loova venkovského sídla k výslechu. Jeho věznitelé ho dokonce mučili. Předstíral bezvědomí a podařilo se mu uprchnout do džungle. Když se snažil najít potravu, byl zajat vzbouřenci a nějakou dobu žil v jejich táboře. Vesnice vzbouřenců však byla dobyta francouzskými vládními vojáky, kteří ho dopravili do Saigonu. Marcel podcenil vliv Ching Looa, a proto odhalil svou totožnost a doufal, že bude propuštěn. Místo toho byl obviněn z velezrady a uvržen do trestného tábora, kde očekával soud. Z obavy před Ching Looem uprchl i z tohoto tábora, ale při útěku byl postřelen. Ukrýval se v rýžovém poli a jednoho dne zahlédl v dálce kroužící Halifax. Uvědomil si, co to znamená, a vydal se

na zoufalou pouť k letišti. O tom, že se někdo zmocnil jeho letadla nevěděl, ale zpětně usuzoval, že se dostalo do rukou Ching Loově bandě, která potřebovala udržovat letecké spojení s povstalci, které tajně zásobovala. Tento další důkaz proti Ching Loovi objevil během svého pobytu v povstalecké vesnici. O Bollardovi nevěděl Marcel nic.

Bollard přistál na letišti až následujícího dne, takže měli dost času se na jeho přílet připravit. Po přistání vystoupil z Douglasu jen Bollard a jeho partner. Přestože měl Bollard v jedné ruce diplomatický kufřík a v druhé aktovku, prošel bez potíží celníci do odletové haly, kde ho očekával Biggles. Ostatní zpovzdálí přihlíželi. „Co vy tady k čertu děláte?“ vyhrkl Bollard s nelíčeným překvapením.

„Rád bych si s vámi pohovořil,“ odpověděl Biggles. „Pojd'te se tamhle posadit.“

„O co jde?“ vyptával se Bollard, když zaujali místa na lavici.

„Je to prosté,“ odpověděl Biggles. „Je proti vám jisté podezření, a byl bych velmi rád, kdybyste se z něj očistil.“

„Nevím, co tím myslíte,“ prohlásil Bollard.

„Hned to pochopíte,“ slíbil mu Biggles. „Řekněte mi, co máte v té aktovce.“

„Papíry.“

„Jaké papíry?“

„Co já vím? Řekl mi, že jsou to nějaké obchodní papíry.“

„Kdo vám to řekl – Estere?“

Bollard chvíli váhal. „Ano.“

„Nedíval jste se do toho kufříku?“

„Ne. Řekl mi, že je zamčený, a já mu věřím.“

„Nemáte od něj klíč?“

„Ne.“

„Co máte s tím kufříkem udělat?“

„Mám ho předat řediteli Ching Loovy pobočky v Marseille.“

„Co kdybychom se do toho kufříku podívali?“

„Za nic na světě.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nemá to cenu, Bollarde. Celníci mají právo vás prohlédat, a vy to víte.“ Pokynul rukou Jourdierovi, který stál opodál s několika muži v uniformách.

Bollard zbledl, když je zahlédl. „Jak myslíte,“ řekl bezmocně. „Ale jestli jsou to nějaké tajné papíry, tak z toho budou jen potíže.“

„Kolik vám Estere za předání toho kufříku zaplatil?“

„Padesát dolarů.“

„A další kufřík máte odvézt zase do Saigonu?“

„Jistě.“

„Tímhle způsobem si vyděláváte těch svých pár dolarů navíc?“

„Jo. Co je na tom špatného. Estere potřeboval ty papíry doručit rychle, a já jsem letěl s prázdnou bednou.“

„A co ten cestující, kterého jste nabral v Saigonu?“

To Bollardem otrásl. Na okamžik nebyl schopen slova. „O tom také víte?“

Biggles přikývl. „Pozorovali jsme vás. Kdo to byl?“

Bollard se trpce usmál. „Toho jsem vzal zadarmo. Byl to Američan jako já a chtěl se dostat domů.“

„Dezertér?“

„Kdo jiný?“

„Kde je?“

„To nevím, vysadil jsem ho v Římě. Říkal, že odtamtud už to zvládne sám. Asi se mu nechtělo na francouzskou půdu.“

„Něco takového jsem si od začátku myslel,“ zamumlal Biggles.

Oči všech byly upřeny na Jourdiera, který si odnesl kufřík stranou a pokoušel se ho otevřít. Najednou víko odskočilo a Jourdier jim beze slova ukázal obsah zavazadla. Kufřík byl plný svazků bankovek.

Bollard to přijal celkem klidně. „No dobře. Jsem prostě hlupák,“ řekl klidně. „Co chcete, abych teď udělal?“

„Předejte kufřík na domluvenou adresu,“ odpověděl Jourdiere. „Budeme na blízku.“

A to byl pro Bigglese a jeho přátele konec jejich saigonského dobrodružství. Odletěli rovnou domů a přenechali dořešení případu francouzské policii. Ta si počínala se svou pověstnou pečlivostí. Hned následujícího dne odletělo z Paříže do Saigonu zvláštní policejní komando, které se postaralo, aby zločinci skončili za mřížemi.

Dnes již Ching Loova organizace neexistuje a Estere si odpykává mnohaletý trest ve vězení. Bollard, znechucený tím, jak ho Estere zneužil, spolupracoval s policií, a proto vyvázl jen s malou pokutou. Ztratil sice zaměstnání, tomu se nedalo zabránit, ale velkou hlavu si z toho nedělal. Dobrých letadel jsou spousty, řekl Marcelovi, a na světě je spousta lepších míst, než je Saigon.

Případ novodobých pirátů

Biggles a piloti jeho policejní letky si právě prohlíželi obrázky nových typů letadel v posledním vydání časopisu Flight, když se ozvalo zaklepání a do dveří operační místnosti vstoupil jejich šéf, letecký komodor Raymond.

„Přeji vám šťastný nový rok,“ pozdravil je zvesela.

„Nápodobně, pane,“ odpověděl mu sbor hlasů.

„Přišel jste nám jen popřát do nového roku?“ vyzvídal Biggles podezřívavě.

„Ne,“ odpověděl letecký komodor upřímně.

„To jsem si hned myslel,“ zamumlal Biggles.

„Chci vám vyprávět jednu příhodu,“ pokračoval letecký komodor, když se usadil v pohodlném křesle. „Potvrzuje moji oblíbenou teorii, že moderní zločin dnes už na hony předstihl nejodvážnější spisovatelské představy.“

„Jsem ochoten věřit čemukoli,“ ujistil ho Biggles.

„Neunáhluje se,“ varoval ho letecký komodor a koutky jeho úst se roztáhly do lehkého úsměvu. „Tentokrát nejde o krádež nějaké maličkosti, která se dá schovat do kapsy nebo ukrýt v kufru auta. Uloupený předmět váží několik tisíc tun.“

Ta slova Bigglese trochu zarazila, ale potom se po jeho tváři rozlil úsměv. „Už chápu, proč jste se zmiňoval o přebujelé spisovatelské fantazii,“ souhlasil. „Co je to za předmět?“

„Je to loď.“

„Máte na mysli člun?“

„Mám na mysli zámořskou loď o výtlaku tři tisíce tun, která právě opustila loděnici.“

Biggles se pobaveně usmál. „To už stojí za to,“ řekl uznale. „Od krádeží v obchodě k uloupení lodi, to už je slušný krůček. Co ten chytrák se svým lupem udělal?“

„Ztratil ho.“

„Kde?“

„To bychom se rádi dozvěděli.“

Biggles si povzdechl. „Aha, už mi svítá. Chcete, abychom se za tím náprstkem honili kolem celé zeměkoule.“

„V podstatě ano, ale nebude to tak zlé.“

„Je to loď, kamaráde,“ poznamenal Bertie, „a pořádně velká. Něco takového se nedá jen tak někde schovat, aby o to dříve nebo později někdo nezakopl.“

„Ano. Na tom něco je,“ přiznal Biggles sarkasticky a obrátil se na leteckého komodora. „Řekněte nám o tom případu něco bližšího, zřejmě to bude docela zábavné.“

„Byl to geniální nápad.“

„Předpokládám, že ten lupič tu loď k něčemu potřeboval.“

„Chtěl se stát pirátem.“

Biggles se hlasitě zasmál. „To je skvělé. Bezpochyby existuje hodně lidí, kteří by raději brázdili slanou vodu, než vysedávali v nějaké kanceláři, ale vztyčit v dnešní době pirátskou vlajku, to už vyžaduje pěknou dávku odvahy. Kdo je ten novodobý Morgan?“

„Jmenuje se John Sebastian Blake. Mluvím o něm v přítomném čase, protože se domnívám, že ještě žije, i když naše zprávy svědčí o opaku. Jako malý chlapec patrně četl spousty knížek o pirátech a posléze se rozhodl, že se stane pirátem sám. Ačkoliv se o svém

úmyslu nikomu nezmínil, zdá se, že jeho uskutečnění zasvětil celý život. Nic ho k tomu nenutilo, byl to poměrně zámožný muž; a proto předpokládám, že byl k činu – který mohl, a možná i zaplatil životem

– veden jen neovladatelnou romantickou touhou po dobrodružství. Ale raději vám budu jeho příběh vyprávět od začátku. Přiznávám, že je dosti neuvěřitelný.“ Letecký komodor si vzal od Bigglese cigaretu a pokračoval.

„Blake se narodil a vyrůstal na pobřeží v Devonu. Miloval moře a nikdy se od něj daleko nevzdaloval. Jeho jedinou zábavou byly lodě a čluny, a v patnácti letech už byl zkušený námořník. Ve škole byl vynikající žák. Byl jedináček, jeho rodiče ho slepě milovali a nijak neprotestovali, když jim po ukončení školy oznámil, že chce odejít na moře. Nic jiného ani neočekávali. Nastoupil u obchodního námořnictva jako plavčík, a veškeré zkoušky složil s lehkostí, jež svědčila o jeho přirozeném nadání a nadšení pro věc. Asi před osmi lety ještě všechno vypadalo normálně. Jestli celou tu dobu uvažoval o uskutečnění své touhy, nebo jestli byl jeho plán dílem náhlého záblesku inspirace, to bohužel nevíme. Ale protože věděl všechno o lodích, lodních papírech a podobných věcech, můžeme přepokládat, že si také uvědomoval, že je jeho plán už od samého počátku odsouzen k nezdaru. Muselo mu být jasné, že ho dříve nebo později dopadnou lidé chytřejší než on. Ale ať tomu bylo jakkoliv, když mu bylo dvacet šest let, jeho otec zemřel a zanechal mu dvanáct tisíc liber. A právě tyto peníze mu umožnily, aby se stal, abychom tak řekli, pirátem v moderním stylu.“ Letecký komodor oklepal popel z cigarety a pokračoval.

„Musím vám říct, že Blake zasvětil do svého podniku minimálně jednoho člověka, možná několik. Dotyčný muž byl americký námořník nevalné pověsti, ale nevíme, jestli Blake o jeho pravém charakteru věděl. Nevíme ani, kde se seznámili. Nejspíš v nějakém cizím přístavu. Pro nás je důležité, že ten muž, Nicolas Diaz, byl od začátku zapleten do plánu ukradnout nějakou loď. První kroky byly snadné. Blake věděl jak na to. Se zděděnými dvanácti tisíci liber si otevřel makléřskou kancelář a inzeroval, že hledá pronájem moderně vybavené zámořské lodi na zvláštní plavbu v trvání asi šesti měsíců. Podle jeho tvrzení měla loď vyplout z Anglie se skupinkou bohatých Američanů. Rovněž uvedl, že cena nerozhoduje. Dostal několik nabídek, a nakonec se rozhodl pro loď, která se jmenovala Cygnet. Řekl, že si Američané přivedou vlastního kapitána – tím byl samozřejmě Diaz. Zatímco Blake vyřizoval pojištění, staral se o nákup a nalodění zásob, nákladu a tak dále, Diaz najímal posádku. Většina nových námořníků byli černoši, Pákistánci a Indové, kteří měli zkušenosti se službou na obchodních linkách. Na loď bylo naloženo mnoho sudů barev a rovněž malý tiskařský stroj. Za nakoupené zboží zaplatil Blake pouze zálohu a zbytek slíbil uhradit po příchodu Američanů na palubu. Dodavatelské firmy se samozřejmě nerozloučily se svým zbožím, aniž by si ověřily Blakeovy finanční poměry, ale Blakova společnost vlastnila, jak víme, dvanáct tisíc liber, a tuto částku pokládaly za dostatečné krytí jeho závazků. V určenou dobu Cygnet vyplula.“

„A co ti bohatí Američané, kteří měli být na palubě?“ zeptal se Biggles.

„Blake prohlásil, že se nalodí až v Lisabonu; a Cygnet skutečně do Lisabonu doplula, a její příplutí bylo neprodleně hlášeno jejím londýnským majitelům. Potom loď pokračovala v plavbě údajně do Kapského města. Někde u západoafrického pobřeží svolal Blake podle starého pirátského způsobu posádku a seznámil ji se svými úmysly. Slíbil námořníkům trojnásobný plat a podíl na kořisti, jestliže se k němu připojí. Na tuto výhodnou nabídku přistoupili všichni, až na Angličana jménem Farrow a skotského strojníka, který se jmenoval MacAlister. Ti dva se následujících akcí neúčastnili. Diaz je chtěl zabít, ale Blake to nepřipustil. Nařídil pouze, aby byli uvrženi do želez. Zdá se, že při tomto incidentu došlo k první roztržce mezi Blakem a Diazem. Další hádky na sebe nenechaly dlouho čekat.“

„Odkud znáte tyhle detaily?“ vyzvídal Biggles zvědavě.

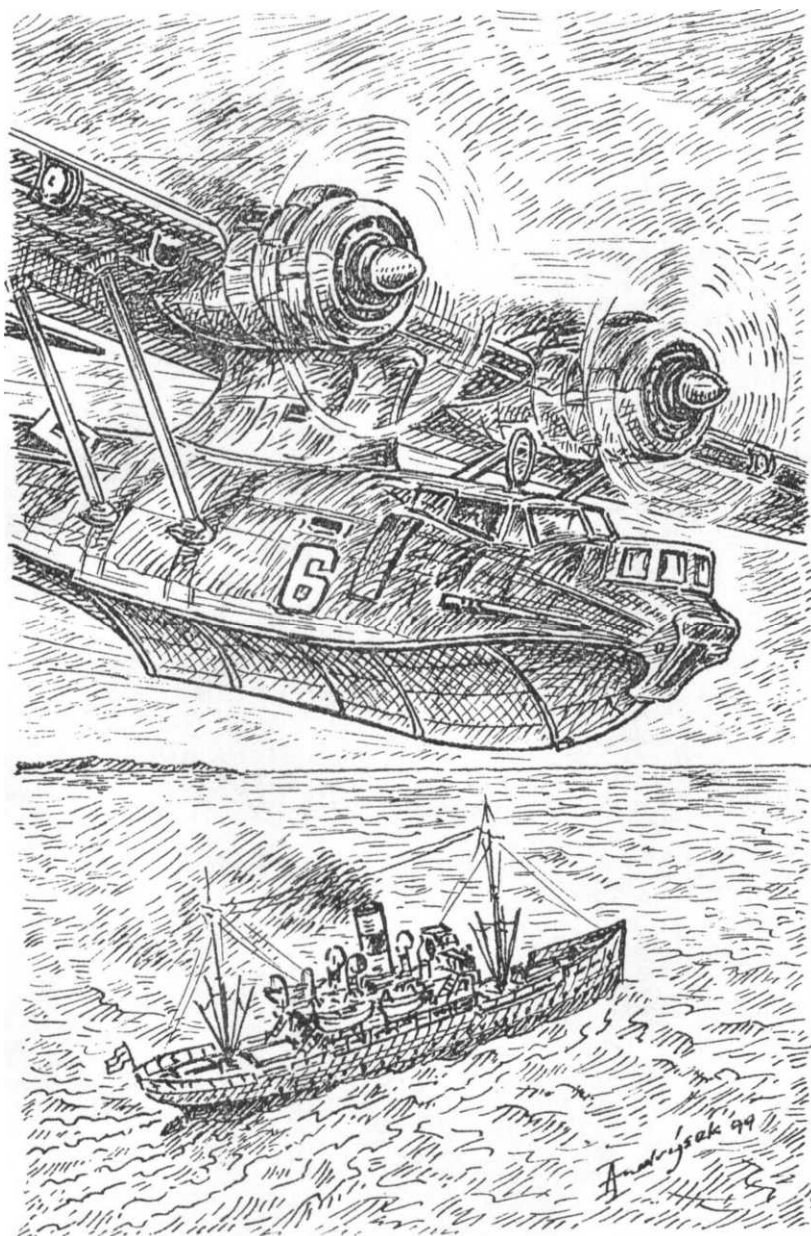
„Od Farrowa, který, jako jeden z mála, tohle fantastické dobrodružství přežil. Ale nechte mě pokračovat. Během plavby kolem západoafrického pobřeží, které je pro četné mlhy noční můrou všech námořníků, loď zastavila a posádka naházela do moře množství předmětů – čluny, záchranné pásy a tak podobně – na nichž bylo jméno lodi. Potom byla původně šedá loď natřena na černo, bílý komín přetřen oranžovou barvou a jméno lodi bylo změněno z Cygnet na Pauline. Pomocí tiskařského stroje byly pozměněny i všechny lodní papíry. Dá se říct, že Blake nic neopomněl a zcela změnil totožnost lodi. Jako Pauline pak dorazila loď do Kapského města, kde byla část nákladu lacino prodána za hotové peníze. Blake utržil téměř dvacet tisíc liber. Na palubu byl naložen, opět bez řádného zaplacení,

další náklad a loď zamířila údajně do Jižní Ameriky. Po opuštění přístavu bylo jméno Pauline změněno na Corinthia a loď po nějaké době dorazila do Brisbane v Austrálii, kde byl opět náklad prodán za hotové. Už je vám to jasné?“

Biggles přikývl. „Vypadá to jako lehce vydělané peníze.“

„To si zřejmě Blake také myslel,“ souhlasil letecký komodor. „Tou dobou už byly také nalezeny čluny a jiné předměty z údajně ztroskotané Cygnet a loď byla odepsána. Ale pravda vyjde vždycky najevo. Část nákladu, který byl prodán v Kapském městě, se dostala zpátky do Anglie. Jak se to zboží dostalo do Kapského města, když Cygnet ztroskotala? Pojišťovací společnosti zahájily pátrání a konec Blakeova dobrodružství se kvapem blížil. Zjistilo se, že zboží pochází z lodi jménem Pauline, ale žádná taková loď nebyla zapsána v Lloydově rejstříku. Vzhled Pauline v mnohém připomínal Cygnet, a proto před ní byly všechny přístavy světa varovány rádiem. Ale tou dobou už žádná Pauline neexistovala, pouze jí podobná loď jménem Corinthia, která kotvila v Brisbane. S plným nákladem, jehož součástí byly i zlaté cihly, se chystala k plavbě do Anglie. Opět se dalo do práce rádio a zanedlouho vyšlo najevo, že žádná Corinthia neexistuje. Blake tentokráté radiové signály zachytil, uvědomil si, že jeho hra je prozrazena, rychle zvedl kotvy a vyrazil k severu. Brzy ho vypátrala hlídková letadla, která ho sledovala do té doby, než další vzdušné pozorování znemožnily prudké monzunové deště. Po silném dešti přišel tajfun a Corinthia, která se nemohla odvážit vyhledat úkryt v žádném přístavu, byla brzy silně poškozena. Posádka se snažila vplout do ústí

řeky na severovýchodním pobřeží Nové Guineje, ale loď byla vyzdvižena do výšky obrovskou přílivovou vlnou a vyvržena na břeh v blízkosti mangrovového močálu. To byl její konec. Blake pochopil, že loď je zničena, ale zůstaly mu zlaté cihly, množství bankovek z lodní pokladny a zásoby potravin. Svolal posádku, dal každému pět set liber a nařídil námořníkům, aby se každý postaral o svou záchranu sám. Ještě jim připomněl, aby drželi jazyk za zuby, a potom zapálil loď.

Brzy ho vypátrala hlídková letadla, která ho sledovala ...

Námořníci se rozdělili do malých skupin a rozešli se. Farrowovi a MacAlisterovi, kteří odmítli přijmout peníze za mlčení, se podařilo nepozorovaně uprchnout, a později v noci z úkrytu pozorovali, jak Blake a Diaz zakopávají poklady, které si samozřejmě nemohli odnést.“

„Zajímavý příběh,“ zamumlal Biggles. „A to už je všechno?“

„Ještě budu pokračovat,“ odvětil letecký komodor.

„Nikdo z těch lidí neměl nejmenší tušení, jaký kraj se rozkládá mezi nimi a Portem Moresby, přístavem na druhé straně ostrova, ale přesto se tam rozhodli dojít. První přechod ostrova se zdařil teprve nedávno, a to ještě speciálně vybavené výpravě sestávající ze dvou bělochů znalých místních poměrů, silného oddílu ozbrojené policie a sedmdesáti domorodých nosičů. A i tato výprava prožila těžké chvíle, protože neměla na cestu dostatečné zásoby potravin. Vzdušnou čarou je ostrov patnáct set mil dlouhý a čtyři sta mil široký. Ale člověk nemůže putovat vzdušnou čarou. Musí překonávat řeky plné krokodýlů, neprostupný prales, bahnité močály a čelit nástrahám domorodých lovců lebek a kanibalů. A jakoby těch překážek nebylo dost, páteř ostrova tvoří horský hřeben dosahující výšky šestnácti tisíc stop, který je místy až čtyřicet mil široký. Zkrátka, je to ta nejhorší krajina na světě.“

„Předpokládám, že nikdo z těch pirátů na druhou stranu nedorazil,“ poznamenal Biggles.

„To je na tomhle příběhu to nejpodivuhodnější,“ prohlásil letecký komodor. „Farrowovi se to podařilo. Dorazil do Port Moresby víc mrtvý nežli živý. Vyšel spolu s MacAlisterem, ale ten cestou zemřel na horečku.

Osud ostatních je zahalen tajemstvím, ale protože se žádný z nich nikdy neobjevil, dá se předpokládat, že všichni zahynuli a jejich hlavy teď zdobí chýše lovců lebek v nějaké domorodé vesnici.“

„Na začátku cesty museli mít přece dostatek zásob.“

Letecký komodor zavrtěl hlavou. „Žádný muž neunes dost zásob na takovou pouť – rozhodně ne na celou cestu.“

„A jak se to podařilo Farrowovi?“

„Měl neuvěřitelné štěstí. Narazil na horní tok Muší řeky a měl tolik odvahy, že ukradl domorodcům kanoi. Ale ani jemu by se to nepodařilo, kdyby ho náhodou nezachránila vládní expedice, která měla za úkol prozkoumat dolní tok řeky.“

„Jak vypadá situace teď?“

„Někde na pustém, dvě stě mil dlouhém pobřeží mezi ostrovem Karthar a Wewakem leží vrak lodi a padesát yardů od něj je zakopáno 200 000 liber ve zlatě a asi 100 000 liber v bankovkách – za předpokladu, že Blake a Diaz poklad ještě neodnesli, což se nezdá příliš pravděpodobné. Pojišťovací společnosti chtějí svoje peníze zpátky a nabízejí deset procent tomu, kdo poklad nalezne. My zase chceme dostat Blaka a Diaze, a také si chceme ověřit Farrowovu historku, protože, kromě jeho vyprávění, nemáme žádné jiné důkazy o její pravdivosti.“

„Kde je v současné době Farrow?“

„Je mrtvý. Zemřel před několika dny na oddělení tropických nemocí jedné londýnské nemocnice – pravděpodobně byl během svého putování kousnut nějakým jedovatým broukem.“

„To je mi líto. A to je všechno?“

„Téměř všechno. Najít místo, kde leží vrak lodi, bude možná úkol pro pozemní expedici, ale padl návrh, že by bylo vhodnější podniknout nejdříve letecký průzkum. Je to váš obor, tak jsem si říkal, jestli se do toho nechcete pustit. Hlavním úkolem je zjistit, jestli je zlato ještě na místě. Pokud byste současně získali nějaké informace o Blakeovi a Diazovi, tím lépe.“

Biggles přikývl. „To je slušný návrh. Takový výlet by pro nás byl vítané vybočení z každodenní rutiny. Budu o tom přemýšlet, a pokud pro vás budu mít nějaký konkrétní návrh, dám vám vědět. Jestli se nemýlím, létají teď na Novou Guineu dvě letecké společnosti, takže doplňování pohonných hmot by neměl být velký problém.“

„Máte pravdu. Jedna společnost létá z Cooktownu v Austrálii do Mandangu s mezipřistáním ve Fort Moresby, a ta druhá létá z Lae do Rabaulu. Ale mezi těmito dvěma letišti není nic než tropický prales.“

„Trochu se podívám do mapy,“ uzavřel debatu Biggles.

Než na letišti v Mandangu – vybraném jako základna expedice – přistál obojživelný letoun letecké policie, pojmenovaný „Mořská vydra“, uplynul téměř měsíc, neboť mimořádná náročnost nastávající výpravy vyžadovala i mimořádně náročnou přípravu. Nic nesmělo být ponecháno náhodě – náhradní díly, zásoby potravin, zbraně a dokonce i množství drobných dárkových předmětů, určených k uklidňování nepřátelsky naladěných domorodců – všechno muselo být pečlivě shromážděno, zváženo a naloženo na palubu letadla.

Díky svým bohatým zkušenostem si Biggles dokázal udělat poměrně přesnou představu o problémech, které bude nutno v podmínkách Nové Guineje překonávat, a proto předpokládal, že se jejich expedice protáhne na delší dobu. Mnohokrát litoval, že Farrow zemřel dřív, než stačil udat místo, kde leží vrak lodi. Ztroskotání bylo dramatické, možná, že skutečnou polohu ani neznal, ale jako námořník měl jistě určitou celkovou představu. Jinými slovy, kdyby Farrow nezemřel a mohl je doprovázet jako průvodce, stála by jejich expedice před mnohem jednodušším úkolem. Ale jednou už byl mrtvý a výprava se bude tedy muset obejít bez jeho pomoci.

Z map, které měl k dispozici, věděl, že severozápadní pobřeží Nové Guineje je drsné a divoké, ale přesnou představu o skutečné podobě nejrůznějších nebezpečí, jež je čekají, si udělají teprve při průzkumu na místě. Ginger upřímně přiznal, že pokládá expedici za tak beznadějnou, že by ji raději přenechal pozemní výpravě.

Jednalo se o pobřeží dlouhé asi dvě stě mil, to znamená, že tak dlouhé by asi bylo, kdyby se táhlo alespoň částečně rovně. Ale břeh byl rozerván tolika řekami, potoky a hlubokými údolími, že budou muset prozkoumat nejméně čtyři sta mil pobřežní čáry. Místní krajina byla neuvěřitelně rozmanitá. V některých místech spadaly přímo do moře vysoké hory. Jinde se střídaly nekonečné plochy bažin porostlých zeleným bambusem s nehostinnými porosty mangrovníků. Z výšky působila krajina docela příjemným a přívětivým dojmem, ale všichni muži v letadle si dokázali představit, že na zemi bude všechno vypadat docela jinak. Nikde na zemi se nerodí tolik neznámých druhů krvežíznivého hmyzu a

různých oslizlých bahenních příšer jako v tropickém porostu mangrovníkového močálu.

Místa, kde byl na břehu písek, byla poměrně úzká a strmá, a shora je zakrývala hustá opona lián a jiných popínavých zelených rostlin, visících z převislých větví mohutných tropických stromů. Tvar těchto malých písčných pláží byl velmi zvláštní. Sestávaly z velkého množství vzájemně propojených malých zálivů a písčných kos, takže se zdálo, jakoby se moře zahlcovalo soustou země, kterou příliš hladově ukusovalo. Pobřeží lemovaly mělčiny a nespočetné útesy. Korálové útesy představovaly i jistou výhodu, lámaly velké vlny a tišina za nimi poskytovala obojživelnému letadlu dobré možnosti ke kotvení. Bylo zde i mnoho ostrůvků, které se zrcadlily jako zelené smaragdy v křišťálové vodě, jejíž barva přecházela z tyrkysové až do nejtemnějšího ultramarínu.

Nebe bylo během prvního průzkumného letu modré a bezmračné, jak to bývá jen v tropech. Vládlo naprosté bezvětrí a od obzoru k obzoru nerozčeřila hladký oceán ani jediná vlnka.

„Mořská vydra“ křižovala kolem pobřeží ještě následujících pět dní. Biggles chtěl využít nádherného počasí k průzkumným letům, neboť si uvědomoval, že tak příhodné podmínky dlouho nepotrvají a brzy přijde tropický liják. Kdyby však naši přátelé měřili svou snahu dosaženými výsledky, mohli klidně zůstat na základně a dokonce i Biggles už začínal souhlasit s Gingerovým výrokem, že jejich podnik je beznadějný. Ať létal vysoko nebo nízko, neviděl v tom žádný rozdíl. Z větších výšek bylo vidět jen nedotčenou nekonečnou masu pralesa zvedající se míli za mílí až k vrcholům hřebene, jenž

tvořil páteř ostrova. Nikomu z pozorovatelů se ani na okamžik nepodařilo zahlédnout na zemi jedinou známku lidské přítomnosti. Ale tím se nenechali zmást. Věděli, že pod korunami mohutných stromů žijí četné domorodé kmeny, které mezi sebou vedou neustálou válku, již se, co do krvežíznivosti, nic na světě nevyrovná. Jedinými vyslanci civilizace, kteří mezi tyto divochy pronikli, byli prospektoři a misionáři, ale většina z nich zaplatila za svou odvahu životem a jejich hlavy teď zdobily chýše barbarských náčelníků.

Navečer pátého dne prohlásil Biggles, že už nemůžou bezvýsledně plýtvat pohonnými hmotami. Povolil ještě jeden poslední let na následující den, ale potom chtěl pátrání zastavit, poslat zprávu leteckému komodorovi do Londýna a čekat na jeho instrukce.

Následujícího dne měli štěstí. Už od rána bylo krásné počasí a pozorovatelé se dočkali první stopy. Stalo se to takto.

Na okraji pralesa poblíž ústí řeky Sepik zahlédl Ginger proužek kouře, podal o tom zprávu Bigglesovi, a ten se snesl s letadlem níž, aby prozkoumal situaci. Když letěli nízko nad zemí, vyrazila na hladinu řeky domorodá kanoe. Ginger očekával, že uvidí skupinu divochů, ale k jeho velkému údivu se z lesa vynořili dva běloši a s divokým máváním se rozběhli směrem k letadlu.

„Ze vzduchu si s nimi moc nepopovídáme, radši přistanu a podíváme se, jestli nemají nějaké potíže,“ řekl Biggles a zamířil k mořské hladině, protože břeh se mu zdál pro přistání příliš příkrý. „Možná, že nám něco řeknou,“ dodal.

Zakroužil nad vodou, aby se přesvědčil, že se pod hladinou neskrývá žádné nebezpečí a pak posadil

hydroplán lehce na vodu. Mléčně zpěněná vlna zanesla stroj k pláži, na které nehybně stáli dva neznámí muži.

Posádka vystoupila z Mořské vydry a brodila se vlahou vodou ke břehu.

„Nějaké nepříjemnosti?“ zeptal se Biggles, přestože bylo na první pohled zřejmé, že cizinci jsou ve značně zbědovaném stavu. Byli vyhublí, části oděvu na nich visely v cárech, a oba vypadali unaveně. Jeden z nich se třásl horečkou.

Jejich příběh byl prostý. Jeden pocházel z Nového Zélandu a druhý z Austrálie. Byli prospektoři a hledali zlato vysoko proti proudu jednoho z přítoků řeky Sepik. Jak se dalo čekat, dostali se do sporů s domorodci. Zachránili si holé životy, ale přišli o všechny své nástroje a zásoby. Téměř měsíc se prodírali pralesem podél pobřeží a bezúspěšně hledali pomoc. Sužováni horečkou, bez potravin, chininu a sítí proti moskýtům byli na pokraji svých sil.

Biggles je ujistil, že jim buď dá dostatek zásob, pokud se rozhodnou pokračovat dál pěšky, nebo že je dopraví letadlem do Medangu, pokud si to budou přát.

Při pouhé zmínce o letadle, které jim ušetří deset dní namáhavé cesty pralesem, vyskočili oba nadšením.

„Měli jsme z pekla štěstí, že ses tady objevil, kamaráde,“ řekl Australan, jménem Thompson. „Nevěřili jsme svým uším, když jsme zaslechli zvuk letadla. Nepátrali jste náhodou po nás? Než jsme vyrazili, nechali jsme na základně zprávu, kam jdeme.“

„Ne,“ odpověděl Biggles. „Hledáme vrak jedné lodi. Neviděli jste ho náhodou, když jste putovali podél pobřeží?“

„Viděli jsme jich aspoň půl tuctu,“ odpověděl Thompson trochu vyvedený z rovnováhy. „Většinou hodně starých. Ale jeden z nich tam nemohl ležet dlouho, kdysi to musela být poměrně velká loď.“

„Loď, kterou hledáme, je celá z kovu.“

„Zdejší vlny brzy roztrhají každou loď,“ vysvětloval Thompson. „Moře je tu drsné, i když se to možná na první pohled nezdá. Co neodnese moře, odnesou kousek po kousku domorodci. Kov je tu vzácný a potřebují ho na hroty svých šípů a oštěpů.“

„Kde jste ten vrak viděli?“ vyptával se Biggles.

Thompson se na chvíli zamyslel. „Asi tak dvacet mil odsud na břehu dost velké říčky. Vrak leží zarytý v bahně na pokraji mangrovníkového močálu. Prohrabávali jsme to bahno klacky, jestli náhodou nenajdeme nějaké konzervy, ale nic tam nebylo.“

„To by mohla být loď, kterou hledáme,“ řekl Biggles zamyšleně.

„Jestli se tam chcete vydat, tak si dejte dobrý pozor,“ prohlásil Thompson. „Něco se tam děje, a místní domorodci nemají zrovna dobrou náladu. Jsou to Kobové. Normálně nejsou nejhorší, ale teď je něco podráždilo. Jeden D.P. nám vyprávěl divokou historku, že je přepadl vedlejší kmen, Gilikiové, které vedl nějaký běloch s puškou. Ty dva kmeny spolu neustále válčí. V každém případě tam vládne dost napjatá atmosféra. Požádali jsme je o trochu jídla, ale jedině, čeho jsme se od nich dočkali, byly výhrůžky. Těm d'áblům se nedá věřit. Kdyby nebylo toho D.P., tak si nás uvařili k večeři.“

„Kdo je ten D.P., o kterém mluvíte?“

„Zřejmě jste tady noví. D.P. jsou domorodí policisté. Většinou to bývají černoši, kteří byli nějaký čas v Port Moresby a mluví trochu pidgin English. Dostávají od vlády plat, asi tak libru ročně, a za to se starají ve vesnicích o pořádek. Většinou se dají naverbovat proto, že je láká uniforma – modrá bederní zástěrka s červeným lemováním. Jako odznak své moci nosí malý cínový kotouček s vyrytými písmeny D.P. Ten, co slouží u kmene Kobe, se třese hrůzou, protože ať dopadne válka jak chce, má jistotu, že skončí jako slavnostní pečínka.“

„Vy nevěříte té pověsti, že Gilikie vede nějaký běloch?“

„Ne. Kdo by to byl? Jediný běloch široko daleko je jeden francouzský kněz z misie Svatého srdce, ale ten by se nedotkl pušky ani za nic, natož aby začal válku. Doufali jsme, že se s ním setkáme, ale jakmile jsme před domorodci vyslovili jméno „otec Antoine“, uzavřeli se jako ústřice, což znamená, že pravděpodobně skončil v kotli. To je osud většiny misionářů. Jak vám říkám, těm d'áblům nesmíte věřit ani pozdravení, jeden den na vás vyžebrají nějaké léky a druhý den vám uříznou hlavu – pro nic za nic.“

„Rozumím,“ řekl Biggles pomalu. „To je všechno velmi zajímavé, ale dnes už je pozdě se do něčeho pouštět. Raději vás dopravíme do Medangu a k vraku se podíváme zítra.“

„To nám vyhovuje,“ ujistil ho prospektor. „Ale dávejte si dobrý pozor, ať neskončíte na rožni – a když říkám na rožni, tak to taky tak myslím. Území Kobů teď není vhodné místo pro bílého muže.“

Krásné počasí vydrželo, a následujícího rána krátce po rozednění letěla Mořská vydra nízko nad pobřežím hledajíc ústí říčky, kterou Bigglesovi popsali prospektoři. Hluboko pod letadlem se od obzoru k obzoru rozkládalo klidné moře. Voda měla v ranním světle podivně bledý odstín holubičí šedi. Mihotavá hra barev a odlesků na vlnách se dostaví teprve později, až se s východem slunce zvedne mírný větřík.

V noci načrtl Thompson Bigglesovi hrubou mapu, na které označil přibližnou polohu vraku, ale ani s její pomocí nebylo pátrání snadné, neboť do moře stékalo z horských svahů mnoho potoků a říček, které se podobaly jedna druhé jako vejce vejci. Bylo zjevné, že bez setkání s prospektory by Bigglesův letecký průzkum skončil neúspěchem. Hledali vrak, ba co více, vrak poměrně velké lodi, ale teprve když se ocitli nad ní, viděli, jak málo toho z nešťastné Cygnet zbývá, a proč ji nemohli tak dlouho ze vzduchu objevit. Trup lodi se napůl propadl do bahna a ohořelé zbytky komínu a kovových plátů pokrývala matná rez.

Biggles si sice nebyl docela jistý, že jde o loď, kterou hledají, ale jak poznamenal, museli vycházet z předpokladu, že je to ona. Rozhodně to byl vrak velké moderní celokovové lodi.

Biggles zavedl Mořskou vydru co nejbližší k vraku, ale měkký a bahnitý břeh neskýtal žádné vhodné místo k přistání, a proto přistál na mořské hladině nedaleko pobřeží. Bujnou ostrovní vegetací zarostlý břeh byl asi čtyřicet nebo padesát yardů široký, ale jeho šíře se měnila podle přílivu a odlivu. Vrak ležel asi uprostřed pláže. Za ním se tyčila stěna pochmurně vyhlížejících mangrovníků, jejichž vzdušné kořeny se splétaly jako

klubko hadů. Ve stínu hustého listoví se skrýval černý močál, zdánlivě bez života, ale Ginger ze zkušenosti věděl, že se pod jeho povrchem odehrává věčný tichý boj odporných plazů a ryb. Vzduch byl horký a vlhký. Ze zlověstného bahna stoupal pach rozkladu a smrti.

Biggles předal letadlo Algymu, přikázal mu, aby byl v pohotovosti, kdyby potřebovali rychle odstartovat, a vystoupil do mělké vody. Vzápětí zapadl asi stopu do bahna. „Není to tak zlé,“ oznamoval. „Gingere, jestli chceš, můžeš jít se mnou. Bertie, nabij pušku a dobře nás hlídej. Kdybys zahlédl něco podezřelého, tak na nás zavolej, ale nestřílej, dokud to nebude opravdu nutné.“

Biggles, následován Gingerem, se přebrodivil ke břehu, kde bylo bahno sice kluzké, ale přece jen o něco pevnější. V tom okamžiku se předmět, který Ginger pokládal za padlý kmen stromu, zvedl na čtyřech nohách a vklouzl do vody.

Biggles došel až k vraku. „To je hrůza,“ zamumlal rozhlížeje se kolem.

„Myslím, že se můžeme rovnou vrátit domů,“ poznamenal Ginger znechuceně, „tady nic nenajdeme.“

„Máš naprostou pravdu,“ odpověděl Biggles a jeho pohled zabloudil k okraji mangrovníkového lesa. „Kdybychom to bahno prohledávali sami, strávili bychom tady měsíc. Když chceme něco najít, musíme na to najmout nějaké domorodce.“

„Jaké domorodce?“ zeptal se Ginger s překvapeným výrazem.

„Ty Koby, nebo jak se jmenují, o kterých nám vyprávěl Thompson.“

„Pomalu,“ protestoval Ginger. „Nechci skončit v guláši.“

„Jistě si odsud odnesli, co se dalo,“ poznamenal Biggles a prohlížel si okraj pralesa. „Určitě tu jsou nějaké stopy, které by nás zavedly k jejich vesnici.“

„Co je nám do nich?“ odpověděl Ginger. „Pokud jsme nepřišli o rozum, jediné stopy, po kterých se vydáme, vedou zpátky k naší Vydře.“

„Tady je stezka,“ vyhrkl Biggles. „Už ji vidím.“

Ginger ji viděl také, a jakmile jeho oči zabloudily k pochmurnému labyrintu lesa, zahlédl i něco jiného – domorodce, který je pozoroval, nehybný jako kmen stromu. Ginger viděl jen jednoho. Byl to vysoký, svalnatý muž s neuvěřitelně ošklivou tváří a obrovským chumáčem vlasů vyčesaných do výšky. V nose měl prostrčený špičák nějakého zvířete a kolem krku náhrdelník z bílých zubů.

Zkoprnělý Ginger zamumlal směrem k Bigglesovi: „Nehýbej se. Pozorují nás.“

„Vidím ho,“ opáčil Biggles. „Hezký chlapík, že?“

Postava zmizela nehlučně jako duch.

„Je pryč,“ řekl Ginger. „Radši zmizíme, Biggles. Radši je nedráždíme.“

„Souhlasím s tebou,“ připustil Biggles a s puškou připravenou k výstřelu pomalu couval směrem k vodě.

Ginger ho následoval očekávaje každou chvíli spršku šípů. Zastavili se až u hromady zrezivělých plechů, jediných pozůstatků nešťastné Cygnet.

Biggles pokrčil nerozhodně rameny. „Kam se vydáme teď?“

„Domů,“ odpověděl Ginger bez zaváhání. „Je jasné, že tady už nic nepořídíme, a zůstatvat tu by bylo čiré šílenství.“

„Půjdeme za ostatními a poradíme se,“ rozhodl Biggles.

O pět minut později byli zpátky v kabině letadla a debatovali o situaci. Ne, že by bylo příliš o čem diskutovat, začít za těchto okolností s hledáním pokladu, jak poznamenal Algy, by nebyla jen ztráta času, ale naprosté šílenství. „Jediní lidé, kteří vědí, kde to zlato je, jsou ti darebáci, kteří ho sami zakopali, jsou-li ještě naživu,“ pokračoval. „My jsme alespoň našli vrak, a s tím se bude muset komodor spokojit. Zlato ať si vyzvednou ti, kteří o něj tak stojí. Tak se na to dívám já.“

„Moje řeč,“ přitakal Bertie. „Úplně s tebou souhlasím. Přece nejsme parta kopáčů. Je to špinavá práce a celé tohle místo se mi nelíbí.“

„Jen žádný spěch,“ pronesl Biggles. „Uvaříme si čaj, sníme pár sušenek a chvíli počkáme.“

„Čekat? Na co chceš čekat?“ vyzvídal Ginger.

„Až se ten chlapík, co nás pozoroval, vrátí do vesnice, jistě o nás bude vyprávět, a je docela možné, že se ta zpráva donese k tomu domorodému policistovi, a ten se přijde podívat, co se tu děje. Thompson říkal, že mluví trochu anglicky, možná, že bychom mu mohli položit pár otázek.“

Bigglesův předpoklad se více než vyplnil. Za malou chvíli se na pláži neobjevil houf nahých domorodců, ale osamělý běloch v sutaně. Biggles okamžitě vyskočil. „Máme štěstí,“ řekl chvatně. „To musí být otec Antoine.“

Předal velení letadla Algymu a rychle se rozběhl k místu, kde se proti pochmurnému porostu mangrovníků rýsovala podivně cize vypadající postava. Muž byl vychrtlý, a propadlé tváře a žlutavý nádech pleti svědčil o

tom, že strávil mnoho let života v tropech sužovaných malárií. Biggles se k němu blížil s úctou, která misionáři příslušela.

„Otec Antoine?“ zeptal se Biggles, když se k němu přiblížil na pár kroků.

Misionář se uklonil, poněkud překvapený, že ho cizinec oslovuje jménem.

Biggles se mu představil, a potom ho seznámil i se svými přáteli.

„Jeden z mých chlapců mi řekl, že jste tady, tak jsem se sem rychle vydal, pro případ, že byste potřebovali nějakou pomoc,“ vysvětloval otec Antoine. „Máte nějaké potíže?“

„Ne,“ odpověděl Biggles. „Přistáli jsme tu z vlastní vůle. Mám-li být upřímný, byli jsme sem vysláni britskou vládou, abychom našli vrak téhle lodi. Můžete nám o ní něco říct?“

„Bohužel ano,“ odpověděl kněz. „Říkám bohužel, protože někteří členové její posádky způsobili v tomto kraji velké nepříjemnosti. Jaké měli úmysly, to nevím, ale rozhodně se nechovali jako normální trosečníci. Domnívám se, že své podivné chování zaplatili životem.“

„Co se stalo?“ vyzvídál Biggles.

„Nevím přesně, jak to všechno začalo. Když loď ztroskotala, byl jsem v jedné vesnici daleko od pobřeží,“ pokračoval otec Antoine. „A ačkoliv to říkám nerad, vyprávění domorodců nelze příliš věřit. Podle toho, co jsem se doslechl, ztroskotala loď v silné bouři a její posádka, většinou sami barevní, se z nepochopitelného důvodu rozhodla vydat na strastiplnou pouť do Port Moresby na opačné straně ostrova.“

Územím Kobů prošli bez úhony, někteří z nich dokonce dostali jídlo. Co se s nimi stalo potom, to nevím, ale protože, jak jsem slyšel, nedbali na dobře míněné rady a vstoupili na území kmene Gilikiků, domnívám se, že nedošli daleko. Gilikikové jsou zlí lidé. Neznám nikoho, kdo by se dostal živý přes jejich území.“

„Kdo tedy způsobil ty potíže?“ vyptával se Biggles.

„Dva běloši, kapitán lodi a jeho společník. Zůstali ve vesnici Kobů nedaleko odsud. Zřejmě je tady něco drželo. Co to bylo, nevím.“

„Nevíte náhodou, jak se jmenovali?“

„Jméno jednoho z nich možná znám. V té době jsem tady nebyl, a pokud mohu věřit svým chlapcům, trávili ti dva celé dny bohapustým pitím a hádkami, což bylo vzhledem k situaci, do které se dostali, věru neuvěřitelné počínání. Jednoho dne se hádka zvrhla v pěstní souboj. Když se vítěz otočil, poražený vytáhl pistoli, zastřelil ho a uprchl do pralesa. Zděšení domorodci se ho pokusili zadržet, ale marně. Zakrátko jim zmizel z očí a pušku si odnesl s sebou. Krátce po této události jsem se vrátil.“

„Proč byli domorodci tak zděšeni?“ vyptával se Biggles udiveně.

„Protože zavražděný byl běloch. Zabít bílého muže je vážný zločin, a domorodci se obávali, že se celá věc donese k úřadům a oni budou obviněni z vraždy. Proto nechali mrtvé tělo až do mého příchodu na místě. Přiměl jsem je, aby mrtvého pohřbili, ale předtím jsem mu ještě prohledal kapsy a v jedné z nich jsem našel dopis adresovaný jistému Blakeovi.“

„Ach!“ vydechl Biggles. „Tak to byl Blake. Děkuji vám, otče, to jsem chtěl vědět. To potvrzuje, že jsme

skutečně našli ten pravý vrak. V krátkosti vám objasním, co se stalo.

Blake a jeho společník jménem Diaz tuhle loď ukradli. Na palubě byly zlaté cihly, které tady někde zakopali a které tu patrně ještě leží. To byl pravděpodobně důvod jejich hádky i jejich nechuti toto místo opustit.“

„Zlato,“ řekl tiše kněz a zavrtěl smutně hlavou. „To jsem si mohl myslet, kde je zlato, tam jsou vždycky nějaké problémy. To ale zároveň vysvětluje i něco jiného, můj příběh ještě není u konce. Blakeův vrah uprchl na území Gilikiků, takže jsme se přirozeně domnívali, že zahynul jejich rukou, ale nebylo tomu tak. Někakým zázrakem nejenže přežil, ale dokázal ty nevypočitatelně barbari přimět k tomu, aby mu pomáhali. Nedlouho potom Gilikikové přepadli naši vesnici a v jejich čele byl ten bílý darebák.“

„Diaz se snažil dostat ke zlatu,“ uvažoval Biggles.

„Teď se mi to zdá být dost pravděpodobné, i když ty dva kmeny mezi sebou válčí už odedávna,“ řekl otec Antoine.

„Co se stalo dál?“

„Útok byl odražen, protože Kobové jsou stateční bojovníci, zvláště když bojují na svém území. Následovaly další útoky, ale všechny dopadly stejně.“

„Diaz je stále u Gilikiků?“

„Řekl bych, že ano, ale co ho nutí u těch strašných lidí zůstat, to nevím.“

„Na to je jen jedna odpověď,“ odvětil Biggles. „Ví, kde je zlato ukryté, a je pevně rozhodnutý se ho zmocnit. Už dávno si musel uvědomit, že ho hledá policie. S těmi penězi by mohl odjet do Ameriky nebo se ukrýt kdekoli

na světě. Bez nich je bezmocný. Nemůže si dovolit opustit takové bohatství, protože jakmile by jednou opustil Novou Guineu, jen těžko by se sem dostával zpátky.“

„To znamená, že můžeme očekávat další útoky,“ dodal kněz znaveně. „Kobové si to zřejmě uvědomují, protože jsou pomalovaní válečnými barvami a dnem i nocí duní jejich bubny. Za těchto okolností je nedokážu ovládat. Po pravdě, nedokážou ovládat ani sami sebe. Ten zrádný běloch zničil dílo, které jsem budoval celé roky.“

Biggles vytáhl z pouzdra cigaretu, zapálil si a na chvíli se zamyslel.

„O čem přemýšlíš, můj synu?“ zeptal se ho kněz s úzkostí v hlase.

„Jsem policista,“ prohlásil Biggles. „Uvažuji, jak bych chytil toho vraha, který už vám způsobil tolik nepříjemností. Je nejvyšší čas, aby byl předán spravedlnosti.“

Otec Antoine se na něj pochybovačně zadíval, ale neodpověděl.

Biggles vzhlédl, jako by konečně našel řešení. „Jak daleko odtud je ta vesnice Kobů, otče?“

„Asi půl míle.“

„Předpokládám, že v ní bydlí i náčelník kmene.“

„Ovšem.“

„Nebude mi mít za zlé, když ho navštívím?“

„Pokud s vámi budu já, tak ne.“

Biggles se otočil k Gingerovi a Bertieovi. „Zajděte do letadla a řekněte Algymu, co se děje. Půjďme do vesnice. Řekněte mu, ať hlídá pláž s prstem na spoušti a je připraven k okamžité akci. Z letadla přineste dvě

automatické pušky s patřičným množstvím munice a dvě brokovnice dvanáctky s náboji.“

Když Ginger a Bertie odešli, otočil se Biggles s omluvným úsměvem k mlčky čekajícímu knězi. „Omluvám se, otče, jestli moje přípravy neodpovídají vašim zásadám, ale čeká mě perná práce, a moje výzbroj musí odpovídat okolnostem. Ty zbraně budou samozřejmě použity pouze tehdy, budeme-li muset bránit holé životy.“

„Chápu tě, synu“ řekl kněz a naklonil hlavu, jakoby něčemu naslouchal.

„Slyšíte něco?“ zeptal se Biggles.

„Hovoří bubny. Poslouchej.“

Biggles chvíli čekal, a pak se zeptal. „Víte, co říkají?“

„Ano. Říkají, že na pláži u vraku přistáli bílí muži.“

„Ta zpráva je pouze pro Koby?“

Otec Antoine zavrtěl hlavou. „Je srozumitelná všem domorodcům, kteří ji zaslechnou.“

„I Gilikikům?“

„Zajisté.“

Biggles poplašeně vzhlédl. „Uvědomujete si, co to znamená?“

„V jakém smyslu?“

„Jestli o tom řeknou Diazovi, jistě si domyslí, co tady ti bílí muži hledají...“

„A...?“

„Podnikne poslední zoufalý pokus, aby se zmocnil toho jediného, na čem mu záleží – zlata.“

Oči kněze se překvapeně rozšířily. „To mě nenapadlo,“ hlesl.

„Domnívám se správně, že se Gilikikové můžou dostat na pláž jedině přes území Kobů?“

„Ano. V téhle džungli se i domorodci můžou pohybovat jen po stezkách. A ta, která vede k téhle říčce, prochází přes vesnici Kobů. Teď už chápu, proč byla vesnice tolikrát napadena. Ten bílý muž, ten Diaz, se chtěl dostat sem.“

„To je i můj názor,“ odpověděl Biggles a otočil se k místu, kde na břeh namáhavě šplhali Bertie a Ginger s nákladem zbraní v náručí. „Pospěšte si,“ řekl s napětím v hlase. „Začíná to dostávat spád. Musíme se dostat co nejrychleji do vesnice. Ved'te nás, otče,“ dodal. Vzal si od Gingera brokovnici, nabil ji a pár nábojů si zastrčil do kapsy.

Cesta do vesnice vedla mezi mangrovníkovými stromy, jinak tomu ani být nemohlo, protože pláž, na které stáli, jimi byla obrostlá ze všech stran. Věděli, jak nebezpečný úkol je čeká, ale na strach nezbyval čas, museli kupředu, jiná možnost nebyla.

Po většinu cesty se bořili až po kolena do odporného bláta, z něž pod jejich vahou vystupovaly obrovské bubliny nechutně páchnoucích bahenních plynů. Ale to ještě nebylo to nejhorší. Některá místa stezky byla zaplavena hlubokými kalužinami špinavě zelené tlející vody, které museli namáhavě překonávat přeskokováním po kluzkých vzdušných kořenech mangrovníků. Občas se některý kořen zlomil, a cestovatelé zapadli až po pás do černého bahna. Namáhavější a odpornější pěší túru si snad nelze ani představit. Ke všemu ještě bylo vedro k zalknutí.

Naštěstí netrvala tato krutá cesta víc než dvacet minut. Potom se zpocený a blátem pomazaný poutníci dostali na vyšší místo a močál se pomalu změnil v obyčejnou džungli. V šeru, jež vládlo pod spletenými převíslými větvemi, se před nimi objevila úzká, rovná stezka.

„Uf,“ oddechl si Biggles, na okamžik se zastavil a otřel si zpocenou tvář. „To nejhorší máme za sebou.“

„Víš, kamaráde,“ řekl Bertie tichým, nevzrušeným hlasem, „občas si myslím, že jsem se dočista zbláznil. Co mě nutí, abych si takhle ničil tělo? Vojáci mají víc rozumu, ti by si tu nechali postavit pontonový most.“

„A vedle něj kantýnu,“ doplnil Ginger a jeho zablácenou tvář prořízl úsměv od ucha k uchu.

„Přestaňte si ze mě dělat blázny,“ zahartusil Biggles, „vím, že máte nejradši, když jde do tuhého. Žádné zdržování, jdeme!“

Hodili zbraně na ramena a vyrazili za knězem.

Zvuk bubnů zesílil a tempo úderů se horečnatě zrychlovalo.

„Za chvíli dojde k boji,“ poznamenal otec Antoine přes rameno a přidal do kroku. Ginger starému knězi sotva stačil a nedokázal pochopit, kde se v jeho křehkém těle bere tolik síly.

Přestože postupovali co nejrychleji, boj vzplál dřív, než dorazili do vesnice. Začátek útoku ohlásilo divoké ječení, vyty a chraplavé zvuky připomínající psí štěkot. Ohlušující vřavu prořezávalo ostré drnčení třetiv luků a občas se ozval výstřel z pušky.

„Zdá se, že Diaz je tam také,“ řekl Biggles a vrhl se k sluncem osvětlené mýtině na konci stezky. Dorazil na ni v okamžiku, kdy se na prostranství přiřítla z druhé

strany skupina ječících divochů. Byla to nepříjemná situace, protože Biggles a jeho muži netušili, jestli jsou to Kobové nebo Gilikikové. Když divoši spatřili bílé muže, zarazili se jako přimražení, přitiskli se k sobě a překvapeně zírali. Vyčesané vlasy, černé tváře a těla pomalované bílou hlínkou, rudou betlovou šťávou potřísněné rty a zvířecí špičáky v širokých nosech, to vše skýtalo obraz tak nespoutané divokosti, na jaký se dlouho nezapomene. Někteří z bojovníků třímali oštěpy, jiní drželi těžké luky vysoké šest stop.

Otec Antoine zachránil zdánlivě beznadějnou situaci. Vyběhl bojovníkům vstříc a divoce máchaje rukama zavolal něco nesrozumitelným jazykem.

„Nestřílejte, to jsou moji lidé,“ řekl naléhavě Bigglesovi.

Bojovníci kněze poznali, znovu propukli v zuřivé štekání, otočili se a utíkali zpátky do vesnice, nad kterou se objevil sloupec dýmu. Běloši je následovali a za chvíli se ocitli na otevřeném prostranství, na němž zuřila bitva.

Ginger přehlédl rychle situaci a ihned si uvědomil, že bílé pomalovaní Kobové prohrávají na celé čáře. Několik chýší stálo v plamenech a zády k nim bojovaly z posledních sil roztroušené skupinky zmatených Kobů. Nepřítel měl převahu. Ginger při pohledu na stovky červeně pomalovaných těl krvežíznivých Gilikiků téměř podlehl panice, uvědomil si, že odsud jen s velkým štěstím vyvážnou živí. Nečekal, že se zapletou do bitvy takových rozměrů a v duchu si říkal, že nic takového netušil ani Biggles, jinak by si předem připravil nějaký plán.

Ale co zmůžou luky a oštěpy proti moderním automatickým zbraním. „Připravte se k palbě,“ zavelel

Biggles. „Jestli budete muset střílet, mířte nízko.“ S těmi slovy přiložil pušku k líci a zahájil palbu.

Puška je smrtící zbraň, ale dokáže vypálit jen jednu kulku na jediný cíl. Dvanáctka brokovnice vystřelí hrstku broků, které se ve vzdálenosti asi šedesáti yardů rozptýlí, a i když broky člověka nezabijí, přesto ho dokážou pořádně štípnout. Za okamžik to poznali Gilikikové na vlastní kůži. Několik výstřelů z brokovnice zcela změnilo situaci na bojišti. Útočníci vyskakovali vysoko do vzduchu, když se jim broky zaryly do nahých těl. Někteří padli k zemi, jiní tančili na místě, odhodili zbraně a tiskli si rukama zasažená místa. Nejspíš si mysleli, že drobná škrábnutí jsou smrtelná. Po chvíli se zděšení Gilikikové obrátili na útěk a s bolestným vytím kulhali směrem k džungli. Biggles za nimi ještě několikrát vystřelil, ale broky jen neškodně zachrastily v hustém listí.

Zdálo se, že tím konflikt skončil, ale nebylo tomu tak. Udivení Kobové, nadšení náhlým zvratem, převzali iniciativu a vyrazili za prchajícím nepřítelem s neskryvanou touhou po pomstě. Tím znemožnili další střelbu, protože v změti pomalovaných černých těl nikdo nerozpoznal přítele od protivníka.

Ginger po celou dobu vyhlížel Diaze – o jehož přítomnosti svědčilo suché práskání pušky – a nyní ho konečně zahlédl. Pohyboval se se skupinou Gilikiků mezi hořícími chatrčemi. Když si uvědomil, že by mohl padnout do zajetí, rozběhl se k lesu. Několik Kobů vyběhlo za ním. Na několik okamžiků se zdálo, že se mu podaří zmizet v bezpečí. Ginger na něj zavolal, zvedl pušku k rameni, ale s výstřelem váhal. Nebylo to zapotřebí. Sotva pět kroků od okraje lesa se Diazovi zaryl mezi lopatky šíp a Diaz padl k zemi, jako podřátý.

Otec Antoine se k němu rozběhl se zděšeným výkřikem. Ostatní se vydali pomalu za ním uvědomující si, že nebezpečí není zažehnáno. Vesnice byla téměř prázdná, ale z lesa se ještě ozývalo divoké vytí, které vzbuzovalo obavy, že se Gilikikové mohou pokusit o protiútok. Občas se vzduchem mihl osamělý šíp.

„Pozor, kryjte se!“ upozorňoval své muže Biggles.

S puškami připravenými k výstřelu došli k místu, kde se skláněl otec Antoine nad ležícím pirátem. Kněz se otočil směrem k nim a zvedl ruce v gestu, jež mohlo znamenat jen jedno. Biggles se zastavil a s ním i ostatní. „Člověku, kterého zasáhne ostatný šíp, není pomoci. Zemře, i kdybych mu ho vytáhl z rány.“

Všichni sklonili hlavy a mlčky pozorovali kněze, jak dává nešťastníkovi poslední pomazání a posléze přikrývá tvář muže, který si svými zločiny připravil tak strašný konec.

Otec Antoine povstal a přistoupil k nim. „Je po všem,“ řekl vážně. „Ten ubohý hříšník věděl, že umírá a před smrtí se ke všemu přiznal. Zlato je stále na místě, kde ho s Blakem zakopal. Na pokraji mangrovníkového lesa stojí tři ságové palmy. Poklad najdete mezi kořeny té největší z nich.“

„Díky,“ prohlásil Biggles. „Zatím tam může zůstat. Vráť se domů a podám zprávu jeho majitelům. Nepochybuji, že sem pro něj vyšlou loď. Můžu vám nějak pomoci?“

„Myslím, že ne. Víím ze zkušenosti, že v případech, jako je tento, je nejlepší nechat domorodce, aby si své záležitosti urovnali sami. Ještě nějaký čas na ně nebudu mít žádný vliv.“ Kněz se na okamžik zamyslel. „Jestli

vám zbyly nějaké potraviny nebo léky, rád si je vezmu. Takových věcí tady nemám nikdy dost.“

„Na palubě letadla je spousta zásob, které už nebudeme potřebovat – především díky vám,“ odpověděl Biggles. „Vyložíme je na břeh, můžete si pro ně poslat čluny.“

„S radostí, a vřelé díky.“

„My děkujeme vám, pane,“ odpověděl Biggles. „A pokud už vám tu nejsme nic platní, jak se říká, dovolte, abychom se vrátili na pobřeží. Naši přátelé v letadle určitě zaslechli střelbu a jistě si už o nás dělají starosti.“

„To chápu.“

Potřásli si rukama a vyrazili na zpáteční cestu k moři. Za jejich zády jim mlčky žehnal otec Antoinne.

Světélkující hlína

„Bigglesworthi, seznamte se se sirem Jamesem Randallem a profesorem Lovejoyem,“ řekl letecký komodor Raymond, když velitel jeho policejní letky vstoupil do operačního štábu letecké policie v hlavní budově Scotland Yardu.

Biggles uposlechl příkazu. Sir James byl vážný a vybraně vyhlížející muž. Když si však potřásl rukou s profesorem, jehož neupravené oblečení a kostěné obroučky brýlí až příliš dobře připomínaly známé karikatury roztržitých vědátorů, Biggles jen stěží potlačil úsměv.

„Jak pravděpodobně víte,“ pokračoval letecký komodor, „sir James je náš přední specialista na poli atomového výzkumu. Zabývá se využitím této mocné síly pro komerční účely. A profesor Lovejoy je přirozeně onen světoznámý přírodovědec a cestovatel. Přišli nás požádat o spolupráci na podniku, který je přinejmenším poněkud zvláštní. Poprosím sira Jamese, aby vám o něm něco řekl, a potom vás požádám, abyste nám sdělil svůj názor na jeho praktické uskutečnění.“

Biggles se otočil k siru Randallovi.

„Vědci naší země soutěží v celosvětovém úsilí o první prakticky využitelný motor s atomovým pohonem,“ vysvětloval Sir James. „Jistě chápete, že země, která jako první takový přístroj vyrobí, se dostane do ekonomicky velice výhodné pozice. Význam atomového motoru pro export bude nedocenitelný.“

„To naprosto chápu, pane,“ řekl Biggles, mamě si vzpomínaje na zprávy o nějakých ukradených dokumentech nebo prozrazených průmyslových tajemstvích.

„Výborně,“ pokračoval vědec. „Pro další pokrok našich výzkumů je naprosto nezbytná jistá velice složitá substance, podobná uranu, říkejme jí třeba „Modrá hlína“. Jsme zcela závislí na jejích plynulých dodávkách. Výroba třeba i několika málo gramů této látky je velice nákladný a zdoluhavý proces. Pochybuji, že by někoho napadlo, že se může vyskytovat i v přírodě, ale profesor Lovejoy nám podal nezvratný důkaz, že tomu tak je. Ujišťuje nás, že ví o místě, kde se tato látka vyskytuje v téměř nevycerpatelném množství, stačí ji jen sbírat s povrchu země. Prvořadou důležitost tohoto objevu, který jsme samozřejmě nezveřejnili, jistě nemusím zdůrazňovat.“

„A kde je to podivuhodné ložisko?“ vyptával se Biggles, který už začínal tušit, co bude následovat.

„Než na vaši otázku odpovím, musím se zříci všech zásluh na jeho objevení,“ prohlásil profesor. „Po pravdě řečeno jsem ani netušil, co jsem vlastně našel, a při podivuhodných okolnostech, za nichž k nálezu došlo, se tomu ani nelze divit. S jedním přítelem, rovněž přírodovědcem, který má to štěstí, že vlastní jachtu schopnou plavby na širém moři, jsme křižovali v Tichém oceánu. Studovali jsme vejce racků hnízících na malém ostrůvku a při bližším ohledání jsme zjistili, že světélkují – přesněji řečeno světélkovaly pouze jejich skořápky. Po návratu domů jsem se o tom zmínil v jedné ze svých přednášek v Královské společnosti, které se účastnil i sir James. Později jsme spolu několik vzorků skořápek

podrobili analýze a zjistili jsme, že obsahují nepatrné stopy „Modré hlíny“, která také světélkuje. Vejce měla rovněž namodralou barvu, a teprve tehdy jsem si vzpomněl, že i půda, v níž ležela, měla modrou barvu, ale žádného světélkování jsem si tenkrát nevšiml, patrně proto, že jsme tam byli za denního světla. Dali jsme si to dohromady a došli jsme k následujícímu závěru. Rackové, kteří na onom ostrůvku hnízdí, pojídají zároveň s potravou – patrně kvůli zažívání nebo lepší tvorbě vajec – i drobná zrníčka „Modré hlíny“ roztroušená v tamějším písku. Následkem toho snáší světélkující vejce. Není to podivuhodný příběh?“

„To opravdu je,“ souhlasil Biggles.

Do hovoru se vmísil sir James. „Bylo by absurdní utrácet čas i peníze na výrobu něčeho, co můžeme v téměř neomezeném množství sebrat ze země. Jedna zásilka „Modré hlíny“ by nám umožnila získat před ostatními náskok několika let.“

„Předpokládám, že ten ostrůvek je na nějakém odlehlém místě,“ řekl Biggles.

„Je uprostřed Tichého oceánu. V malém souostroví ležícím asi sedm nebo osm set mil od západního pobřeží Jižní Ameriky, které může být geograficky považováno za vzdálený výběžek skupiny Galapág.“

„Je to souostroví obydlené?“

„Jen jeden ostrov. Je sice největší z celého souostroví, ale přesto tak malý a nehostinný, že se nelze divit, že se o něj zatím nikdo nezajímal. Místní domorodci jsou, přes svůj polynéský původ, mírně řečeno zaostalí a jejich pověst návštěvníky spíše odrazuje. Ostrůvek s ložiskem „Modré hlíny“, který jsem nazval Racčí skála, je od hlavního ostrova vzdálen

několik mil. Je to spíše sopečná homole připomínající vykotlaný zub trčící z hladiny moře. Celé souostroví je vulkanického původu, stejně jako Galapágy, a během posledních staletí zde došlo k opakovaným vulkanickým jevům – sopečným výbuchům a zemětřesení. Racčí skála není zanesena na mapách, takže je možné, že se z vln vynořila teprve nedávno. Snad je to jeden z těch ostrovů, které zaniknou stejně rychle jako vzniknou, v Tichém oceánu jich je víc. Když kolem jede nějaká loď, zaneše takový ostrov do mapy, o pár měsíců později proplovává stejným místem jiná loď, a ostrov tam už není. U Racčího ostrova není žádné přirozené kotviště, skály spadají téměř kolmo do hlubiny.“

„Ale dá se u něj bez větších potíží přistát?“

„Když nebudou příliš velké vlny tak ano, ale při vlnobití by to mohlo být nebezpečné, ne-li nemožné. Upřímně řečeno, obávám se, že se ostrůvek zase brzy potopí. Proto je nutné, abychom se tam vydali co nejdříve.“

„Pokud ostrov stále existuje, stačí, když u něj přistaneme a nabereme vědro „Modré hlíny“, je to tak?“

Vědec a cestovatel si vyměnili významné pohledy a pak se oba zadívali na leteckého komodora. Ten se otočil k Bigglesovi a suše poznamenal: „Tak jednoduché to není.“

„V čem je potíž?“

„V otázce vlastnictví ostrova. V dnešní době, kdy se budují radiové stanice a základny pro zásobování letadel pohonnými hmotami, uplatňuje na dotyčné souostroví nárok několik zemí. Pokud by vešlo ve známost, že jeden z ostrovů má nějakou zvláštní cenu, a my bychom tam

uspořádali nájezd, mohlo by dojít k mezinárodnímu skandálu, a to my nechceme.“

„Řekl bych, že největší právo na ty ostrovy mají lidé, kteří na nich žijí,“ prohlásil rozhodně Biggles.

„Mnoho lidí by vám dalo jistě za pravdu,“ přitakal Sir James. „Ale když se do toho zamíchá mezinárodní politika, bývají takovéto nároky většinou rychle smeteny se stolu.“

Letecký komodor ho přerušil. „Nechceme vzbudit zbytečnou pozornost. Co se domorodců týče, pro ty je Racčí ostrov jen pusté skalisko v oceánu. O hodnotě „Modré hlíny“ nemají ani tušení, a kdyby měli, stejně by ji nedokázali využít. Bezpochyby by ji byli ochotni prodat za pár rybářských háčků. Když se nám podaří nepozorovaně získat trochu té hlíny, nikoho z toho hlava bolet nebude. Proto naše akce zůstane přísně utajena.“

„Představujete si, že se tam pro tu hlínu vydám já?“

„Ano. Pokud se o tom tajemství nedozvěděl někdo jiný, a tomu nic nenasvědčuje, nemyslím, že by to mělo být příliš obtížné.“

Biggles přikývl. „Vypadá to jednoduše, ale zdánlivě jednoduché věci se někdy dokáží pořádně zkomplikovat. Ale to nám ukáže další vývoj.“

„Nevadilo by vám, kdybych se operace zúčastnil i já?“ zeptal se profesor Lovejoy.

Biggles zaváhal.

„Mohl bych vám být prospěšný. Jednak poznám „Modrou hlínu“ na první pohled, a kdybychom přistáli na hlavním ostrově, pomohl bych vám v domluvě s domorodci, protože znám jejich jazyk. Beze mne byste ten pravý ostrůvek jen těžko hledali.“

„Tak dobře, souhlasím,“ přikývl Biggles. „Ale poletíte s námi na vlastní riziko.“

„Samozřejmě.“

Přípravy k akci nepůsobily Bigglesovi a jeho pilotům žádné zvláštní obtíže, s dálkovými lety měli bohaté zkušenosti. Sepsali seznam potřebné výzbroje a výstroje, a každý pracoval na určitém úkolu. Jeden zajišťoval nákup a nakládání potravin, druhý obstarával mapy a zjišťoval předpověď počasí, Biggles a Ginger vypočítávali kurzy. Za dva týdny se jejich hydroplán, starý Sunderland, který už jim tolikrát dobře posloužil, blížil ke svému cíli.

Ginger, sedící v pilotní kabině vedle Bigglese, si s úlevou oddychl, když se, po dlouhém letu nad širým mořem, v hloubce před nimi vynořila osamělá skupina ostrovů. Let nad vodou bývá vždycky monotónní, a riziko přehlédnout malý cíl, ztracený v nedohledném oceánu, je značné.

Biggles letěl pomalu a pozorně si prohlížel tvary jednotlivých ostrovů a ostrůvků, tak jak se vynořovaly nad obzorem. Profesor jim nakreslil hrubou skicu Racčího ostrova, a proto by nemělo být příliš obtížné ostrov identifikovat, jakmile ho zahlédnou. Ale i když našli jeho přibližnou polohu vůči ostatním ostrovům, objevit Racčí ostrov se jim nepodařilo. Biggles slétl níž a řekl: „Nějak se mi to nechce líbit. Radši zajdi za profesorem a požádej ho, ať sem přijde a ...“

V tom okamžiku se objevil Algy. „To je on, tamhle je,“ ukázal prstem.

„Ale ten se vůbec nepodobá profesorovu nákresu,“ protestoval Biggles.

„Ne. Profesor říká, že ostrov změnil tvar, ale že je to určitě on.“

„Tak dobře. Hned to zjistíme.“

Když Biggles přešel do klouzavého letu, Ginger zmateně poznamenal: „Tam dole se něco děje. Podívej se, jak se chovají ti rackové. U všech rohatých! Jsou tam lidé – domorodci. Na břehu jsou jejich kanoie. Museli se tam doplavit z hlavního ostrova.“

„Dobře, že je s námi profesor.“

„Chceš přistát?“

„Jistě. Moře vypadá klidně, a to je dobré znamení. Při takovéhle akci se vždycky vyskytne něco neočekávaného.“

Zůstaneme trochu dál od břehu, dokud se nedozvíme, co si o tom myslí profesor.“

Biggles otočil hydroplán a hladce přistál asi půl míle od břehu, potom ještě dojel po hladině asi do poloviny této vzdálenosti, aby měli lepší výhled na ostrov. Na úzkém skalnatém břehu pod strmými útesy, jediném vhodném přístavišti na ostrově, bylo vytaženo pět nebo šest válečných kanoí. Z břehu zírala na hydroplán asi stovka domorodců. Kolem skal kroužili s ostrým křikem hejna vyplašených racků.

Profesor se Bigglesovi omlouval. „Nedomnívejte se, prosím, že jsem vás záměrně oklamal, co se týče těch domorodců,“ řekl. „Obávám se, že jsme přiletěli v nevhodnou chvíli. Neřekl bych, že sem ti divoši přijeli na výlet, spíš to vypadá jako nějaký rituál.“

„Jste si jistý, že je to ten správný ostrov? Nevypadá jako ten, který jste mi namaloval.“

„Je to on, ale od doby, kdy jsem tady byl, se jeho tvar změnil,“ vysvětloval profesor. „Býval vyšší, a zdá

se, že se rozpadl na dvě části. To mohla způsobit jen vulkanická činnost.“

„Co bychom teď měli udělat?“

„Je tohle místo pro letadlo bezpečné?“

„Pokud se nezmění podmínky, tak ano. Ale jsme na volném moři, jestli se zvednou vlny, budeme se muset vznést.“

„Pak tedy navrhuji, abychom prozatím zůstali, kde jsme. Doufejme, že domorodci brzy odplují zpátky na hlavní ostrov. Za těchto okolností by nebylo moudré zajíždět ke břehu.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Kdyby byli domorodci v přátelské náladě, připluli by nás uvítat. Ale to, že jen stojí a civí na nás, to je špatné znamení.“

„Tak dobře,“ přitakal Biggles. „Jeden muž zůstane na stráž, a my ostatní se zatím trochu najíme.“

Den se pomalu vlekl a situace se nijak neměnila. Moře zůstávalo klidné, ale domorodci nejevili žádné známky chuti k odplutí. Profesor se podívoval, že kolem hydroplánu nevidí žádné ryby, ale po chvíli jich pár zahlédl, plavaly na hladině břichem vzhůru. Voda kolem ostrova byla pokryta špinavou pěnou. „To jsou neklamné známky nedávné sopečné činnosti, která způsobila, že ostrov poklesl,“ vysvětloval profesor.

„Pokud nedojde k výbuchu ...“ začal Ginger.

„To myslím nehrozí,“ přerušil ho profesor. „Spíš bych čekal, že ostrov bude pomalu dál klesat, až zmizí ve vlnách.“

K večeru se k hydroplánu opatrně přiblížila kanoe asi s tuctem veslařů. Bigglesovi to bylo vhod, protože začínal být netrpělivý a toužil se dozvědět, jak dlouho

domorodci na ostrově zůstanou. Aby se vyhnul nebezpečí nenadálého útoku, nastartoval motory, nechal je jen tiše přist, a do střední střelecké věžičky postavil na stráž Bertieho s puškou. Profesor se chystal hrát roli vyjednaváče.

Domorodci patrně také nechtěli nic riskovat, a když se přiblížili na doslech k letadlu, odložili pádla. Nechovali se přátelsky ani nepřátelsky. Profesor se s nimi pustil do očividně obtížné konverzace, a po nějaké době domorodci odpádlovali zpátky k ostrovu.

„O čem jste mluvili?“ zeptal se Biggles.

„Chtějí, abychom okamžitě odletěli. Říkají, že jsme na ně přivolali zkázu tím, že jsme urazili jejich bohy. Bůh ohně se rozhněval a téměř zničil jejich ostrov, a tak se vydali sem, aby ho usmířili oběťmi.“

„Jinými slovy, došlo tady k sopečné erupci.“

„Ano, tak bychom to označili my.“

„A to se tady máme poflakovat, než se jim uráčí odejít?“

„Obávám se, že ano. Pokoušet se o přistání by bylo bláznovství.“

„V tom případě počkáme,“ řekl Biggles odevzdaně. „I když tím nejsem nijak nadšený. Podmořský výbuch by způsobil přílivovou vlnu, a to by nebyla žádná legrace.“

Když slunce zapadlo do moře a podivnou scénérii rychle zahalila tma, objevily se viditelné příznaky přítomnosti boha ohně, které vysvětlovaly podivné chování domorodců. Na holé skále ostrova vzplanula mihotavá záře. Celé úbočí věžovitě hory se rozzářilo podivně nezemským, jakoby neónovým světlem, jehož odlesky zaplavovaly mořskou hladinu.

Profesor vykřikl, že to je „Modrá hlína“ a nikdo mu neodporoval. Co jiného by to taky mohlo být? „Sopečný výbuch pravděpodobně roztrhl ostrov na dvě části,“ vysvětloval profesor. „Tím se dostaly na povrch spodní vrstvy horniny, kterou, jak se zdá, tvoří čistá „Modrá hlína“. Opravdu neuvěřitelný pohled.“

„Jestli se ostrov roztrhl, může se každou chvíli rozpadnout,“ řekl Algy.

„To je dost pravděpodobné,“ přitakal profesor.

„Domorodci musejí být šílení, když na ostrově zůstávají. Možná, že si ani neuvědomují nebezpečí.“

„Myslím, že jsou k smrti vyděšení, ale na jejich ostrově zřejmě došlo ke strašné katastrofě, a neodvažují se vrátit domů.“

„Třeba se vrátí, až budou hotovi s tím svým obřadem,“ prohodil Bertie s nadějí v hlase.

„Ta šedá pěna, kterou jsme viděli na mořské hladině, byla bezpochyby sopečná láva vyvržená výbuchem nějaké sopky,“ řekl profesor.

„Jestli se situace nezmění, můžeme zítra ostrov obletět. Pokusíme se najít kráter,“ navrhl Biggles. „Teď bychom se měli trochu prospat.“

Ale nebylo jim to dopřáno. O několik okamžiků později přerušilo jejich rozhovor temné hluboké dunění, podobné vzdálenému hromu. Nedokázali odhadnout, odkud zvuk přichází, ale z prudkého kymácení letadla pochopili, že jeho zdroj nebude daleko.

„To se mi vůbec nelíbí,“ zamručel Algy.

„Mně taky ne,“ odpověděl Biggles. „Ale když už jsme letěli tak daleko, přece jen tak neutečeme. Nejdříve se podíváme, co se vlastně děje. Skála ještě stojí a

rozhodně si z ní chci nabrat trochu té hlíny, než se dáme na ústup.“

Následující noc byla ta nejnejpříjemnější, na kterou si Ginger dokázal vzpomenout. Děsivá – by byl asi přiléhavější výraz. Dunění se v nepravidelných intervalech opakovalo, a hydroplán se pokaždé nepříjemně zahoupal. Jednou se dokonce celý roztrásl.

„To bylo přímo pod námi,“ vyhrkl Bertie.

„Už chápu, jak se cítí člověk sedící na vrcholu sopky.“ Na potvrzení jeho slov se ozval rachot padajícího kamení. Všichni přiskočili k oknu. Skála ještě stála, ale skýtala děsivě nádherné divadlo. Vzduch páchl sírou.

„Jestli tam ti chudáci divoši ještě jsou, tak musí být zkamenělí hrůzou,“ poznamenal Algy.

„To jsem já taky,“ odpověděl Bertie upřímně. „Jsou blázni, že tam zůstávají.“

„To platí i pro nás,“ dodal Ginger.

„Jako by se po nich slehla zem,“ zamumlal profesor.

Kalné svítání jejich obavy nerozptýlilo. Hladina kolem hydroplánu byla pokryta hustou šedivou pěnou zmítající se na vlnách nahoru a dolů a tu a tam vířící v širokých vírech. Ostrov byl stále na svém místě, ale znatelně se snížil. Když se obloha rozjasnila, bylo zřejmé, že domorodci ostrov opustili.

„Na tuhle chvíli jsme čekali,“ řekl Biggles úsečně. „Hod’te sebou, ať můžeme ten přetopený kotel rychle opustit. Spusťte gumový člun. Gingere, připrav nádobu na hlínu.“

„Potápí se!“ zaječel profesor.

Všichni se otočili a strnule pozorovali, jak se celý ostrov pomalu noří do moře. Kolem se zvedly vlny.

„Přísámbůh, prohráli jsme na cílové čáře!“ zamručel zklamaně Bertie.

Biggles se vrátil do pilotní kabiny a nastartoval motory.

„Zastavil se!“ vykřikl Algy.

„Doufejme, že ještě pár minut vydrží,“ řekl Biggles zachmuřeně a letadlo se rozjelo po hladině k ostrovu.

Zavládla napjatá atmosféra. Všem bylo jasné, že každým okamžikem může dojít k dalšímu výbuchu. Biggles se nepokoušel přátele nijak uklidňovat, a z výrazu jeho tváře bylo patrné, že si uvědomuje vážnost situace. Zastavil hydroplán asi sto yardů od umírajícího ostrova a pak šlo všechno ráz naráz. Biggles popadnul nádobu na „Modrou hlínu“, skočil do nafukovacího člunu a odrazil od letadla. „Jestli se ostrov potopí dřív, než se vrátím, nečekejte na mě a rychle odleťte do bezpečí,“ rozkázal úsečně Gingerovi, který se k němu chystal nastoupit.

„Ale ...“

„Je to rozkaz.“

„Tak dobrá,“ souhlasil váhavě Ginger. Věděl, že nemá cenu Bigglesovi odporovat.

Biggles pádloval k ostrovu a muži v letadle ho napjatě sledovali. Zdálo se jim, že mu cesta trvá nekonečně dlouho. Ještě delší čas strávil obtížným přistávacím manévrem u téměř kolmých útesů.

Na hodinách na přístrojové desce hydroplánu uplynula pouhá půlhodina, ale i půlhodina se zdá nekonečná v situaci, kdy každý okamžik rozhoduje o životě a smrti.

Racčí skála nebyla z kamene, ale z měkkého sopečného tufu, který se Bigglesovi drolil pod rukama.

Vylézt nahoru k ložiskům „Modré hlíny“ se zdálo být nad lidské síly. V jedné chvíli mu kolem hlavy prosvištěla malá lavina a zapadla do moře, z něhož začínaly stoupat husté kotouče páry. Přesto se nakonec Bigglesovi jeho záměr zdařil. Rychle sklouzl s útesu a s nádobou plnou „Modré hlíny“ těžce dopadl do gumového člunu.

Ginger, pozorující Bigglese, si otíral zpocené čelo, bylo jasné, že jde o sekundy. Zlověstné hřmění zesilovalo, voda vřela a z mořského dna vystupovaly na hladinu stále větší a větší balvany kouřícího tufu. Biggles si jimi musel proklestit cestu k letadlu. Vzduch se naplnil dusivým sirným dýmem. Biggles se rozkašlal.

Ostrov se zachvěl a sklouzl pod hladinu dřív, než Biggles dopádloval k letadlu. Mohutný vír člun téměř zastavil a zdálo se, že jej uchvátí a strhne do hlubin. V poslední chvíli hodil Bertie Bigglesovi lano, Biggles je zachytil, přitáhl své nemotorné plavidlo k boku hydroplánu a namáhavě vyskočil na palubu. „O člun se nestarejte,“ vydechl. „Odstartuj!“ přikázal Algymu.

Odstartovat ze změti plovoucích balvanů tufu se ukázalo zcela nemožné. Algy pomalu popojížděl a razil si jimi cestu jako ledoborec. S rostoucí vzdáleností od místa zániku ostrova se hladina trochu vyčistila, a po několika nekonečných minutách hydroplán nabral rychlost a vznesl se do vzduchu.

Když se Ginger ohlédl za nešťastným ostrovem, spatřil jen nekonečné moře. „To bylo o chlup,“ řekl Bigglesovi. „Ostrov je pryč!“

„Nic lepšího se stát nemohlo,“ prohlásil Biggles a stíral si s tváře pot. „Aspoň už nikdo nepodlehne

pokušení tohle páchnoucí místo navštívit. Podejte mi vědro vody, rád bych se trochu umyl.“

Hydroplán zakroužil a vyrazil směrem k pevnině.

Létající křižáci

Na betonové rozjezdové dráze před budovou hlavního štábu Letecké policie se v letním slunci třpytilo několik letadel. Mezi nimi procházel s čapkou v ruce konstábl Algy Lacey, který se právě vrátil ze zkušebního letu. „Je škoda ubíjet tak krásný den v přeplněných místnostech,“ poznamenal, když vkročil do kanceláře, kde konstáblové Ginger Hebblethwaite a Bertie Lissie uspořádávali kartotéční lístky.

„Můžeme strávit víkend na venkově společně, jestli chcete,“ nabídl jim Biggles od stolu, kde se probíral došlou poštou. „Také bych si docela rád vyjel.“

„Ale kam?“ vyzvídal Ginger.

Biggles se usmál. „Mohli bychom se zajet podívat na pár těch starých vymyšleností z bambusu a drátu, na kterých se lidé vznášeli do vzduchu, než byla vynalezena pořádná letadla.“

„A kde jsou?“ vyptával se Ginger. „Vždycky jsem se chtěl proletět v takové ptačí kleci.“

... hladina se trochu vyčistila a po několika nekonečných minutách...

„Na zámku Mancroft. Sir Giles Mancroft byl jedním z průkopníků letectví. Když už byl na pilotování moc starý, vložil spoustu peněz do vybudování jedinečné sbírky starodávných létajících strojů. Pečlivě je zrenovoval a udržoval je v provozuschopném stavu. Ale zřejmě to byl přece jen trochu drahý koníček, a proto se teď rozhodl svou sbírku rozprodat. Dostal jsem pozvánku na aukci, která se koná tuto sobotu. Jedním z prodávaných exponátů má být i „Létající křížák“, stroj, s nímž Sir Giles, jako jeden z prvních, přeletěl kanál La Manche. Asi před dvěma lety se kolem toho letadla strhnul nějaký poprask, ale na podrobnosti si už nevzpomínám, musím si osvěžit paměť. Před chvílí jsem dostal vzkaz od jistého Smitherse, za války u mě sloužil jako mechanik. Píše, že teď působí u Sira Gilese a že by mě rád ještě dnes navštívil. Doufám, že nechce, abych koupil některý z těch starých krámů.“

Bigglesovy obavy se nevyplnily. Když za několik okamžiků Smithers dorazil, bylo okamžitě jasné, že jej k návštěvě vedly jiné motivy. „Dozvěděl jsem se, že jste také pozvaný na aukci, pane, a protože jsem se doslechl, že působíte u Letecké policie, rozhodl jsem se vás požádat o pomoc,“ vysvětloval s omluvami Smithers.

„Odkud víš, že se mám zúčastnit aukce?“

„Nesl jsem pozvánky na poštu a povšiml jsem si vašeho jména,“ přiznal upřímně Smithers.

„O jakou pomoc jde?“

„Očistěte jméno mého otce, pane. Jakmile bude starý Křížák prodán, nebude k tomu už příležitost.“

„Nechceš si sednout a něco nám o tom říct?“ vyzval ho Biggles.

„Nejdřív byste měl vědět, pane,“ rozhovořil se Smithers, „že existují, nebo spíš existovali dva Létající křižáci. Jeden Křižák je staré letadlo a druhý je obraz. Letadlo dostalo bezpochyby název podle toho obrazu. Ale musím vás předem varovat, pane, historka o dvou Křižácích, kterou se vám chystám vyprávět, je dosti spletitá a poněkud neuvěřitelná. Určitě se budete divit, stejně jako někdy i já sám, proč se zavčas neudělalo to nebo ono, ale do průběhu událostí, které vám za okamžik popíši, zasáhla válka, a policie měla tenkrát jiné věci na práci; z toho důvodu, jak se domnívám, byl případ po krátké době odložen ad acta, a rovněž noviny se o něm téměř nezminily. První Létající křižák byl obraz, který daroval ruský car jednomu z předků sira Gilese, ještě za křižáckých výprav. Je na něm zobrazen rytíř v brnění, sedící na obrněném koni. Byl to poměrně malý obraz, ale byl namalován jedním z nejlepších umělců oné doby. Dnes by měl velikou cenu. Kdyby ho Sir Giles dostal zpátky, nemusel by prodávat celý svůj majetek, aby se dostal z dluhů.“

„Kam se ten obraz poděl?“ vyzvídal Biggles.

„To bychom také rádi věděli,“ odpověděl Smithers smutně. „Zmizel za okolností, které stály mého otce život.“

„Jak k tomu došlo?“

„Takhle, pane. Pouhé dva dny před vypuknutím války pořádal Sir Giles večírek pro skupinu lidí, kteří se zajímali o letectví. Chtěl se jim pochlubit svými starými stroji. Mezi hosty byl i jeden Američan jménem Silbermann, který tvrdil, že byl členem slavné Escadrille Lafayette, americké letky, jenž bojovala za Francii na počátku první světové války. Při vyšetřování sdělil

policii, že se události odehrály následujícím způsobem...

„Tvůj otec byl zaměstnán u Sira Gilese, nemýlím-li se.“

„Ano, pane, nejdříve jako mechanik a potom jako jeho sluha.“

„Aha, pokračuj.“

„Silbermann vypověděl, že se právě chystal ulehnout ke spánku ve svém pokoji, když si uvědomil, že zapomněl v knihovně cigaretové pouzdro. Sešel dolů a okamžitě si všiml, že obraz Létajíciho křížáka je vyřiznutý z rámu. Okno do parku bylo otevřené. Podíval se ven a v blízkosti hangáru z plachtoviny, v němž byla umístěna stará letadla, zahlédl pohybující se světlo. Vyběhl ven, podle svých slov, aby dopadl zloděje, a u hangáru narazil na mého otce. Silbermann vypověděl, že ho můj otec napadl. Bezpochyby došlo k prudké potyčce, můj otec se z utrpených zranění už nikdy nezotavil, a rovněž Silbermann si pobyl nějakou dobu v nemocnici. Hluk urputného zápasu vzbudil pozornost jednoho z hajných. Když přiběhl k hangáru, uviděl mého otce nehybně ležícího na zemi a opodál stál Silbermann a opíral se o starého Křížáka; to je důvod, proč se domnívám, že to „letadlo“ je do celé historie nějak zapleteno. Oba muži byli dopraveni do nemocnice.“

„Rozumím-li tomu dobře, váš otec zemřel, aniž by se k celé události vyjádřil.“

„Ano, pane. Utrpěl zranění hlavy a až do své smrti nenabyl plně vědomí. Jen cosi mumlal o Létajíci křížákovi. Samozřejmě, že by ho ani nenapadlo ten obraz ukrást, ale v jeho neprospěch mluvilo to, že věděl, že nenápadný obraz možná otevírá cestu k pokladu. Podle

staré rodinné legendy byl tento obraz klíčem k pokladu, který před mnoha sty lety přivezl z Ruska Sir Giles, toho jména první. Můj otec často navrhoval současnému Siru Gilesovi, aby obraz vyňal z rámu a pozorně si ho prohlédl, ale ten o tom nechtěl ani slyšet. Jen se smál a říkal, že celá ta legenda je jen snůška romantických nesmyslů.“

„Rozumím,“ řekl Biggles zvolna. „A co vlastně váš otec v hangáru dělal, když ho tam Silbermann přistihl?“

„Převládá názor, že chtěl uprchnout s obrazem. Podle mě to nedává smysl, ale z hlediska vyšetřovatelů na tom něco mohlo být, protože v hangáru byla auta. Vozy hostů, které se nevešly do zámecké garáže, byly provizorně umístěny do hangáru.“

„A co ten obraz?“

„Nikdy se nenašel. Pátralo se po něm, ale dost vlažně.“

Vypukla válka, a policie měla docela jinou práci. Sir Giles odešel na frontu a já, jako záložník, jsem taky musel narukovat. Silbermann se vrátil do Ameriky, a celá historie nějak vyšuměla do ztracena. Nikoho příliš nezajímala. Když můj otec zemřel, lidé se spíš starali o to, jak se ukrýt před bombardováním.“

„A co si o tom myslíš ty?“

„Tvrdím, že ten obraz ukradl Silbermann, a ne můj otec,“ prohlásil Smithers. „Bylo to všechno jinak. Můj otec dopadl jeho. A proto jsem přišel za vámi. Silbermann zabil mého otce, aby se mohl zmocnit obrazu, a tak mě napadlo, že pokud má ten starý aeroplán skutečně nějakou spojitost s tou záhadou, Silbermann se určitě objeví na sobotní aukci.“

„Proč si myslíš, že ten obraz neodnesl už tenkrát?“

„Nevím, jak by to mohl udělat. Kdyby ho měl, určitě bychom o tom už dávno věděli. Něco mi říká, že ten obraz je nějak spojený s tím aeroplánem, a starého Křížáka už dlouho nikdo neviděl. Víte, když Silbermanna propustili z nemocnice, válka už byla v plném proudu. Zámek byl zabrán pro vládní účely, a staré aeroplány byly rozmontovány a uskladněny dole ve sklepě společně s nábytkem. Silbermann se k nim nemohl dostat. Na sobotní aukci budou ty stroje poprvé předvedeny veřejnosti.“

„Ty si nemyslíš, že Silbermann ten obraz odvezl?“

„Ne. Jak by to udělal? Jeho automobil byl zaparkovaný v tom hangáru. Já tvrdím, že se Silbermann chtěl dostat ke svému autu, ale můj otec ho přistihl dřív, než se mu to podařilo. Následujícího dne byla všechna auta v hangáru prohledána, a žádný obraz se nenašel. V té době byl Silbermann v nemocnici a nemohl tedy obraz přemístit.“

Biggles chvíli uvažoval. „Dobře, Smithersi,“ řekl. „Rozumím, o co ti jde. V sobotu zajedeme na zámek a trochu se tam porozhlédneme. Mimochodem, byl některý z těch starých strojů v poslední době ve vzduchu?“

Smithers se usmál. „Jen Létající křížák. Včera. Věřte tomu nebo ne, Sir Giles si chtěl trochu zavzpomínat na staré zlaté časy a ještě naposledy se v něm proletět. Pouze nad svými pozemky, samozřejmě. Natankovali jsme do té staré rachotiny olej a palivo. Nemyslel jsem si, že vzlétne, ale světe div se, vznesl se jako pták, a Sir Giles s ním několikrát oblétl zámek asi deset stop nad zemí.“

„Pěkný výkon,“ řekl Biggles s uznalým úsměvem. „Takový stroj si nemůžeme nechat ujít. V sobotu se na něj přijedeme podívat.“

Smithers odešel a Biggles se otočil k ostatním. „Nezůstane jen u prohlížení, když bude dražen tak statečný pták, je mojí povinností na něj také něco přihodit.“

„Ty bys ho chtěl?“ vyzvídal Ginger.

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne. Na antikvární kousky tady nemáme dost místa. Ale jestli ho chce získat někdo jiný, bude muset dražit proti mně; a čím víc bude cena stoupat, tím větší budu mít zájem.“

„Chceš toho zloděje obrazů přeplatit?“ vyptával se Ginger.

„Kdybych ho dobře neodhadnul, měl bych na krku pěkně drahý starý krám. Měl bys přihazovat ty, Gingere. Kdyby mě někdo z davu poznal, musel bych odpovídat na trapné otázky. Sleduj mě a přihazuj tak dlouho, dokud ti nedám znamení, abys toho nechal. Chci vědět, kdo s tebou zůstane jako poslední, až se cena vyšplhá hodně vysoko. Vy ostatní mějte také oči na stopkách.“

„Ty si vážně myslíš, že tam Silbermann přijde?“ vyptával se chytrácky Bertie a leštil si skla brýlí.

„To opravdu nevím,“ odpověděl Biggles zamyšleně. „Možné to je. Jestli se dostaví, určitě přijde v nějakém převleku. Po tom, co se na zámku Mancroft stalo, sotva najde dost kuráže, aby se pokusil pod pravým jménem získat aeroplán, vedle nějž před lety zabil člověka. To by vypadalo moc podezřele. Noviny mají dlouhou paměť, a reportéři by mu zcela určitě kladli otázky, na které by jen velmi nerad odpovídal. To si jistě uvědomuje. Ale pojďme dolů, pojedeme.“

Zámek Mancroft bylo velkolepé venkovské sídlo uprostřed parkové krajiny, na pokraji rozlehlých plání Fens. Ale Biggles a jeho přátelé se nekochali krásami přírody, věnovali veškerou pozornost řadě starých aeroplánů zaparkovaných na pokraji travnaté přistávací dráhy před dvěma omšelými hangáry z plachtoviny. Kolem letadel se shromáždil hlouček vysloužilých pilotů, bohatých zájemců o koupi letadel a zástupců různých muzeí a soukromých sbírek. Těžko uvěřit, že tyto podivné konstrukce ze dřeva, drátů a plátna kdysi skutečně kralovaly na nebi, pomyslel si Ginger. Že se právě z těchto neohrabaných monster vyvinuly během jediné generace dnešní dokonalé stroje, schopné dolétnout za několik málo hodin do kteréhokoliv koutu zeměkoule.

Biggles se představil Siru Gilesovi a v krátkém rozhovoru s ním se dozvěděl, že všechny vystavené stroje skutečně kdysi létaly a ještě dnes jsou schopné vznést se do vzduchu. Sir Giles mu potvrdil, že si předchozího dne vyletěl s Létačícím křížákem. „Bylo by tragické, kdyby takové stroje skončily ve šrotu, doufám, že většina z nich připadne nějakému muzeu.“

„Předpokládám, že jste se nedozvěděl o obrazu Létačícího křížáka, který před lety zmizel, něco nového?“ zeptal se ho Biggles. „Nedávno jsem na ten případ narazil, když jsem se probíral policejním archivem.“

„Ne,“ odpověděl Sir Giles. „Obávám se, že nenávratně zmizel. Celá ta nešťastná záležitost už patří historii jako tyto stroje. Chudák Smithers se asi pomátl a ukryl ten obraz někam do bezpečí, vždycky ho měl v obzvláštní úctě. Ten druhý muž, který do toho byl

zapletený, Silbermann, se vrátil zpátky do Států, a od té doby jsem ho neviděl.“

„Ted' už ve Státech není,“ opáčil Biggles. „Náhodou jsem se dozvěděl, že po něm pátrá Výbor pro vyšetřování neamerické činnosti.“

Sir Giles jeho slova patrně přeslechl, nebo mu jejich význam unikl. S úsečným: „Promiňte, aukce už začíná,“ se s Bigglosem rozloučil a rychle odešel.

V poněkud stísněné náladě přihlížel Biggles a jeho přátelé, jak jsou bývalí králové vzduchu prodáváni za částky nepřevyšující cenu ojetého auta, určeného k sešrotování. Trochu vzruchu vnesl do aukce jen jeden filmový režisér, který koupil vysloužilého Farmana pro svůj nový film.

„Ted' přijde na řadu Křížák,“ zamumlal Ginger a zvedl hlavu od katalogu.

„Mějte oči otevřené,“ připomněl přátelům Biggles.

Vydražování Létajícího křížáka začalo dobře, ale v okamžiku, kdy se cena vyšplhala přes 100 liber, přihazoval nabídky jen Ginger a neznámý mladý muž s výrazným americkým přízvukem. Souboj těchto dvou kupujících neušel všeobecné pozornosti, a jak se cena postupně zvyšovala, Biggles zahlédl na Američanově tváři stopy rozpaků. I Ginger vypadal poněkud ustaraně, když cena dosáhla dvou set liber a Biggles dosud nedal žádné znamení. Najednou Američan odstoupil, aukcionářovo kladívko dopadlo a Létající křížák připadl Gingerovi za částku 220 liber, nejvyšší cenu, jaké bylo ten den dosaženo.

„Co mám říct novinářům, až se mě začnou vyptávat?“ zeptal se Ginger Bigglose.

„Řekni, že zastupuješ Ministerstvo letectví, což není tak daleko od pravdy,“ odpověděl Biggles. „Taky jim řekni, že stroj je natankovaný, a že se s ním chystáš zítra odletět do jeho nového domova. Kam, to jim říkat nemusíš.“

Ginger se zděsil. „Mám s ním odletět? To nemyslíš vážně!“

„Myslím. Vždyť létá. Slyšel jsi, co říkal Sir Giles, ne?“

„Co je to za nápad?“

„Chci někoho vyprovokovat – pravděpodobně našeho mladého amerického přítele – aby učinil poslední zoufalý pokus zmocnit se Křižáka, než s ním odletíš ty. Prozatím dej toho veterána zaparkovat do hangáru. Budeme se strídat v hlídání, nesmíme ho spustit z očí. Tamhle vidím Smitherse, chtěl bych si s ním promluvit. Postarej se o Křižáka a na nějaké šikovné místo za hangárem zaparkuj auto, ať ho máme při ruce, kdybychom ho rychle potřebovali.“

Střežení Křižáka byl nudný a únavný úkol, který zabral valnou část noci. Až do ranního šera se u otevřených dveří hangáru neobjevila ani myš. Ale v okamžiku, kdy mizely poslední hvězdy, se proti obzoru mihla tiše našlapující postava.

Biggles se pohyboval stejně tiše. Přistoupil k neznámému, rozsvítil baterku a v jejím ostrém světle se objevila mrkající tvář mladého Američana. Z jeho zmatku bylo vidět, že není na podobné ranní výlety zvyklý.

„Hledáte něco?“ zeptal se Biggles klidně.

„Já, já, ech ...jen jsem se chtěl naposled podívat na tu starou kraksnu,“ koktal překvapeně.

Bigglesův hlas ztvrdl: „Vybral jste si pro to zvláštní okamžik. Soudu budete muset dát nějaké lepší vysvětlení. Jsem policista.“

„Policie!“ Vyhrkl Američan zděšeně. „Neunáhlujte se,“ prosil. „Nezatýkejte mě. Já o tu starou rachotinu nestojím. Co bych s ní dělal?“

„To bych se od vás rád dozvěděl,“ odpověděl mu Biggles úsečně. „Tak rychle s pravdou ven.“

„Nic zlého jsem neudělal.“

„Chtěl jste s tím strojem odletět. Proč?“

„Chtěl jsem si trochu přivydělat,“ zamumlal Američan sklesle.

„A jak? Odpovězte rychle, nebo vás budou vyslýchat někde jinde!“

„Poslyšte,“ řekl Američan upřímně. „Když mě zatknete, jsem vyřízený. Nejsem žádný zločinec.“

„Jak se jmenujete?“

„Galton.“

„Odkud jste?“

Američan odevzdaně pokrčil rameny. „Tak dobrá, přiznám se vám. Nebyla to moje chyba, že jsem tu kraksnu nekoupil, dělal jsem, co jsem mohl. Viděli jste to sami. Jsem seržant amerického letectva v Německu. Byl jsem na dovolence v Berlíně a prohrál jsem tam nějaké peníze v jedné herně. Začalo jít do tuhého, ale objevil se tam nějaký chlápek, Silbermann se jmenoval, a nabídl se, že mi pomůže, když pro něj něco udělám.“

„Proč si vybral právě vás?“

„Protože jsem měl uniformu. Musel poznat, že jsem letec.“

„Chtěl po vás, abyste pro něj pilotoval nějaké letadlo?“

„No jasně. To je všechno. Řekl mi, abych zajel na zdejší aukci a koupil mu tu starou kraksnu.“

„Řekl vám, na co toho veterána chce?“

„Ne. Když jsem se ho na to ptal, řekl mi, že mi do toho nic není. Dal mi tři sta babek, abych se dostal přes Kanál a koupil mu toho Křížáka. Řekl mi, že to bude stačit. Jak víte sami, nestačilo.“

„Jistě vám zapomněl říct, že ho hledá Federální policie, nemám pravdu?“ řekl Biggles zachmuřeně.

Američan sebou trhl: „A co provedl?“

„Je to zrádce.“

„Ten darebák! Tak proto nechtěl vyjít ze sovětského sektoru.“

„Nemá cenu mu nadávat. Copak vám nebylo nápadné, proč si sem pro to letadlo nezajel sám?“

„Jistěže. Ale řekl mi, že má v den aukce důležitou schůzku v Berlíně.“

„Co jste měl s tím strojem udělat, až ho získáte?“

„Měl jsem s ním odletět na malé letiště nedaleko odsud – do Hookley Green. To místo jsem navrhl sám. Před dvěma roky jsem tam sloužil a znám v okolí každou píd'. Hookley bylo jedno z našich cvičných letišť. Je tam slušně dlouhá přistávací dráha a nedaleko letiště je starý větrný mlýn, báječný orientační bod.“

„To je všechno?“

„Ještě říkal, že v Hookley bude čekat někdo, kdo ode mne ten stroj převezme. Neříkal kdo, ale ten chlápek mi měl po předání letadla zaplatit.“

„Nezdá se vám, že dost riskoval, když vám jen tak svěřil tři sta dolarů?“

„Ani ne,“ řekl Američan hořce. „Pojistil si mě, abych ho nepodvedl. Ach, ten chlap je mazaný. Víte, podle předpisů se nesmím vzdálit z Berlína. Abych se dostal ven, opatřil mi falešné papíry. Kdybych mu s těmi penězi zmizel, stačilo aby jen zvedl telefon a zavolal na velitelství mojí letky. Byl jsem blázen, že jsem se s ním do toho podniku pustil, ale co jsem měl dělat? Byl jsem bez groše.“

„Kdy jste měl dopravit to letadlo do Hookley?“

„Ted'. Ještě před rozedněním.“

„Tak dobrá,“ řekl Biggles obchodnický. „Ted' se musíte rozhodnout. Silbermann je nepřítel vaší země. Budete držet s ním, nebo se dáte do spolku s námi? Nic vám neslibuji, ale když s námi budete spolupracovat, pokusím se vám to u vašich nadřízených vyžehlit.“

„Jdu se vámi,“ vyhrkl Galton bez zaváhání. „Co mám udělat?“

„Dokážete pilotovat Křižáka?“

„Jistě, to je hračka. Už jsem létal s jinými herkami.“

„Výborně, počkejte hodinu. Pak odstartujte a odleťte s Křižákem do Hookley, jak bylo domluveno. Uděláte to? Můžu se na vás spolehnout?“

„Na to vezměte jed. Udělám cokoli, jen když mě z téhle bryndy dostanete.“

„Až přiletíte do Hookley, budu tam na vás čekat,“ slíbil Biggles, obrátil se na podpatku a lehce si pohvizduje odcházel k autu za hangárem. Když se k němu přiblížil, vystoupil ze stínu nějaký muž. „To je Smithers,“ řekl Biggles ostatním. „Požádal jsem ho, aby tady čekal, kdybych ho náhodou potřeboval. Ví, jak vypadá Silbermann.“

Zanechali Galtona u Křížáka a vydali se po úzké okresní silnici k letišti, kde mělo letadlo přistát. Krajina byla plochá a opuštěná. Zanedlouho v dálce zahlédli vychrtlá ramena starého větrného mlýna. Ve mlýně bude asi čekat Silbermann, pomyslel si Biggles, široko daleko není žádný jiný úkryt. Proto nezajeli až k mlýnu, ale zastavili mezi vrbami pár set yardů od něj a dále pokračovali pěšky. Ginger se tiše dotkl Bigglesova ramene a upozornil ho na auto zaparkované za kuzelem mlýna. Biggles mlčky přikývl.

Uplynulo několik minut vyplněných čekáním. Konečně prolomil hluboké ticho povědomý zvuk, rachocení starého typu výbušného motoru. Za okamžik se objevil Křížák, letící nebezpečně nízko. Biggles a jeho přátelé s napětím sledovali přistávací manévry. Náhle umlkl motor. Nos letadla poklesl. Kola se dotkla země, letadlo poskočilo, dopadlo na zem, ještě malý kus poposkočilo a zarylo se nosem do trávy jen malý kousek od křoví, za kterým se krčili. Galton seskočil na zem, rozmarně se na jankovité vznášedlo usmál a zapálil si cigaretu.

V tu chvíli vyklouzl ze dveří mlýna muž a spěchal k Američanovi.

„Silbermann,“ zašeptal Smithers.

„Podařilo se vám to!“ zvolal zjevně potěšený Silbermann, když doběhl k pilotovi.

„Samozřejmě,“ odpověděl Galton.

Silbermann neztrácel čas. S nožem v ruce vylezl do otevřeného kokpitu a chvíli cosi kutil na podlaze, nebo za sedadlem pilota. Když se zase vztyčil, držel v ruce malou roličku. Potom seskočil dolů, přímo do náručí Bigglese,

který se mezitím nepozorovaně přiblížil. Výraz jeho tváře by byl za méně dramatických okolností směšný.

„Jmenujete se Joseph Silbermann?“ zeptal se Biggles. „Ano ... proč?“

Než se vzpamatoval z údivu, zaklaply na jeho zápěstích želízka.

„Tohle si vezmu,“ řekl Biggles, sáhl po roliče a podal ji Smithersovi.

Ten ji rychle rozbil a vykřikl: „Létající Křížák!“

„Jsem detektiv Letecké policie, inspektor Bigglesworth ze Scotland Yardu,“ řekl Biggles svému zajatci. „Zatýkám vás pro krádež tohoto obrazu, ke které došlo na zámku Mancroft jedné noci roku 1939. Později budete pravděpodobně obviněn z ještě vážnějších deliktů, proto vás upozorňuji, že cokoliv řeknete, může být použito proti vám.“

„Proč tak zhurta,“ vydechl Silbermann. „Můžeme se nějak dohodnout. Jde o velké peníze. Když jsem byl v Moskvě, objevil jsem ...“

„Mlčte,“ přerušil ho ostře Biggles. „Svou historku můžete vyprávět později.“ Potom se otočil ke Galtonovi a řekl: „Měl byste se rychle vrátit do Berlína. Udělám pro vás, co bude v mých silách.“

Dohra byla podivuhodná, ale ne nečekaná. Stará legenda se potvrdila. Silbermann přiznal, že na zmínku o obrazu narazil, když se jako student historie probíral carovými osobními výdaji z doby, kdy byl obraz namalován. Poté, co byl obraz pečlivě prohlédnut odborníky, našla se na jeho rubu nenápadná značka a pod ní byla v jeho masivním rámu objevena tajná schránka plná drahokamů. Sir Giles získal prodejem kamenů značnou částku peněz, která mu umožnila nejen udržet

rodinné sídlo zámek Mancroft, ale i znovu koupit Létajícího křižáka. Stříbrná replika tohoto statečného aeroplánu dodnes zdobí krbovou římsu hlavního štábu Letecké policie.

Silbermann skončil rukou katovou a počestný Smithers, který položil život při ochraně majetku svého pána, byl pomstěn. Jeho syn si také získal vážnost, nejenže se mu podařilo očistit otcovu čest, ale stal se na zámku Mancroft velmi váženou osobou. A obraz? Obraz, který způsobil tolik potíží, už zase visí ve svém starém rámu na stěně zámecké knihovny.

Případ roztrženého padáku

Biggles vstoupil do komodorovy kanceláře v hlavním stanu letecké policie v budově Scotland Yardu, usadil se do křesla a tázavě se zadíval na svého šéfa. „Chtěl jste se mnou mluvit, pane?“ řekl s úsměvem.

Letecký komodor pozvedl cár látky s potrhanými okraji, asi yard dlouhý a stopu široký a zlehka ho položil na svůj pracovní stůl. „Zvíře, nerost nebo rostlina?“ otázal se Bigglese.

„Zřejmě se díváte na televizi,“ poznamenal Biggles.

Letecký komodor se usmál. „Proč ne? Znáte odpověď?“

Biggles cár uchopil, pozorně si ho prohlédl a promnul látku mezi prsty. „Jestli je bourec zvíře, tak bych řekl, že je to ze zvířete.“

„Správně. Je to hedvábí.“

„Podle kvality, stehů a tady toho vytrženého místa bych řekl, že je to část padáku.“

„Opět správně. Je to tak.“

„Není to britský výrobek.“

„Vedete si dobře.“

Biggles smutně pokýval hlavou. „Pravděpodobně teď budete chtít, abych vám řekl, komu ten padák patřil, a jak došlo k jeho roztržení.“

„To bych moc rád věděl.“

„Odkud ten cár máte?“

„Našli ho na vrcholku stromu ve skotské Vysočině.“

Biggles upřel pohled do prázdna. „Aha,“ řekl zvolna. „Tak budeme hádat, jak se tam dostal. Žádný

rozumný člověk nepoleze na strom, jen aby tam pověsil útržek padákového hedvábí. Předpokládejme tedy, že ten cár pochází z padáku, který na tom stromě přistál.“

„To si také myslím, ale tím se dostáváme k otázce, kdo tam s ním dopadl.“

„Řekněte mi všechno, co o tom případu víte, a já zkusím hádat,“ navrhl Biggles.

„Moc toho není,“ odvětil letecký komodor. „Na Vysočině se vyskytuje jistý druh ptáka, kterému místní lidé říkají zlodějská vrána. Má ošklivý zvyk, že napadá novorozená jehňata a mladé ptáky, a proto mu místní farmáři a lovci vyhlásili válku. Ale vrána zlodějka je vychytralý pták, a je velice těžké se k ní přiblížit. Jeden z těchto ptáků se rozhodl, že si postaví hnízdo v malém hájku horských borovic, v zapadlém koutu blat mezi řekou Spey a zálivem Moray. Při této činnosti ho zahlédl jistý myslivec, který se rozhodl, že drzého ptáka po zásluze potrestá. Před svítáním, ještě za šera, se usadil mezi borovicemi a čekal, až pták za východu slunce vyletí. Ale vrána byla chytrá a neukázala se. Myslivec se opatrně prodíral mezi stromy a ke svému velikému překvapení nezahlédl v koruně borovice vránu, ale nějaký bílý předmět. Zvědavost ho přiměla vylézt na strom a vysoko ve větvích našel tenhle útržek látky. To ho udivilo ještě více, a je ochoten odpřisáhnout, že když se předešlý den pokoušel přiblížit k vranímu hnízdu za světla, tak tam ten útržek ještě nebyl. Myslivec si s kusem látky nevěděl rady, a proto se obrátil na místního policistu. Policista z toho také nebyl moudrý, a proto požádal o radu svého nadřízeného, a ten po krátkém vyšetřování předal onen kus látky nám.“

„Ukázalo se při tom jeho vyšetřování něco nového?“

„Jen tohle. Myslivec tvrdí, že při nočním čekání zaslechl zvuk letadla. Přiletělo z jihu ve velké výšce, opsalo ve vzduchu kruh a odletělo severovýchodním směrem. Nevěnoval mu pozornost, protože na severovýchodním pobřeží Skotska je několik letišť a noční lety jsou zcela běžné.“

„To je všechno?“

„Všchno, snad kromě toho, že si náš myslivec rychle spočítal, že se ta látka nedostala do koruny stromu sama. Vzpomněl si na pytláky a v celém okolí pátral po nějakých stopách, ale žádné nenašel.“

„Hm.“ Biggles si zapálil cigaretu. „A já mám teď přijít na to, kdo s tím padákem seskočil a proč.“

„To je váš úkol. Nemůžeme to jen tak pustit ze zřetele.“

Biggles na něj vrhl zmučený pohled. „Mějte trochu srdce, pane. Jsem policista, a ne kouzelník.“

Komodor se pousmál a zamrkal. „Vaším úkolem je střežit nebe, tak se tomu snažte přijít na kloub.“

Biggles zamyšleně potáhl z cigarety. „Vypadá to na pokus o nezákonný vstup do země. Kdyby šlo o seskok v nouzi, našel by se někde poblíž vrak letadla. Neznámému parašutistovi se podařilo po seskoku zmizet. Kdyby se zranil, nebo dokonce zabil, myslivec, popřípadě policisté by našli jeho tělo. Na mapě vidíte, že strom, do nějž dopadl, stojí na okraji volného otevřeného prostranství. Buď je to náhoda, nebo se parašutista v tamějším okolí vyznal. Najít v noci místo pro seskok jistě nebylo snadné, ledaže by mu dal někdo ze země znamení světlem.“

„Podobně jsem uvažoval i já. Ten seskok byl plánovaný, ne náhodný.“

„Je jen jediný důvod, proč by někdo tak riskoval. Dotyčný se chtěl při vstupu do země vyhnout všem běžným hraničním přechodům jako jsou letiště a přístavy.“ Biggles uchopil tužku a zápisník. „Kdy to přesně bylo?“

„V úterý, přesně před dvěma týdny.“

„Bylo té noci pohřešováno nějaké letadlo? Na žádné si nevzpomínám.“

„Žádné.“

„Nezmizel nějaký pilot?“

„Ne. Ověřil jsem si to telefonicky.“

„Byly hlášeny nějaké jiné pohřešované osoby?“

„Tři lidé. Jeden voják zběhl a dosud se nenašel. Pohřešoval se jeden státní úředník, který byl později spatřen až v Rakousku. Nejzajímavější případ je bankovní pokladník jménem Lynsdale, který zmizel s patnácti tisíci liber v použitých jednolibrových bankovkách. Když banka v sobotu zavřela, odletěl do Paříže, tam si v jedné cestovní kanceláři vyměnil anglické peníze za franky a odjel do Marseille, kde si koupil lodní lístek na portugalskou nákladní loď plující na Dálný východ.“

„Víc mi toho neřeknete?“

„Je vám to málo?“

Biggles vstal ze židle. „Dobrá, pane, uvidím, co se dá dělat. Budu sledovat jednu nebo dvě stopy a doufám, že brzy zjistím, jestli nevedou do koruny stromu v morayshirském vřesovišti.“

Biggles se vrátil do své kanceláře, kde na něj čekal Ginger. Algy a Bertie byli právě na odchodu.

„Co je nového?“ vyptával se Ginger.

„Snadná práce,“ odpověděl Biggles s úšklebkem. „Před čtrnácti dny vyskočil někdo z letadla padákem a přistál v morayshirském vřesovišti. Máme zjistit, kdo to byl.“

„Nic víc?“ zeptal se Ginger jízlivě.

„Na den nebo dva nás to zabaví,“ odpověděl mu Biggles stejným tónem. „Teď dávejte pozor, něco vám o tom povím,“ řekl Biggles a vyprávěl jim, co se dozvěděl od komodora.

„Napadá tě něco?“ zeptal se Ginger.

„Ano, ale moc toho není,“ odpověděl Biggles a hodil na stůl útržek padáku. „Ten padák nebyl vyroben v Anglii. Tohle je zesílené čisté hedvábí. Pochází ze zahraničí, a z toho můžeme soudit, že ze zahraničí pocházelo i to letadlo. Hedvábí používá Francie a Itálie. Začneme ve Francii. Zavolej Marcela Brissaka do pařížského Interpolu a přepoj mi ho na soukromou linku.“

Za necelé tři minuty mu Ginger podal telefon. „Máš tady Marcela,“ řekl.

Následoval delší rozhovor, a když Biggles zavěsil, rozhostil se na jeho tváři přemítavý výraz. „Možná, že jsme měli štěstí, i když ještě nevím, jestli jsme zasáhli ten cíl, na který jsme mířili. Řeknu vám to v kostce. Francouzi skutečně jedno letadlo pohřešují. Čtyřsedadlový Loire, který se ztratil při charterovém letu z Le Bourget do Liverpoolu. Zajímavé je, že cestujícím byl Angličan, nějaký Norman Harrington White. To se mi nechce líbit.“

„Proč?“

„Musel zaplatit před odletem. V hotovosti. Sedmdesát pět tisíc franků, to je asi sedmdesát pět liber.“

Kde vzal tolik peněz? Cena běžné letenky je podstatně nižší.“

„Jaký udal důvod letu?“

„Řekl, že musí stihnout loď, která vyplouvala za svítání z Liverpoolu do Buenos Aires.“

„To znamená, že to byl noční let.“

„Letadlo natankovalo pohonné hmoty i pro zpáteční let a odstartovalo po půlnoci. To bylo přesně před dvěma týdny. Od té doby je nikdo neviděl. Ale je tu ještě něco. White byl před startem velmi nervózní, tvrdil, že ještě nikdy neletěl a požádal pilota o padák. Nebyl důvod mu nevyhovět, a tak mu jeden půjčili. Taková věc se jistě může stát, ale je to dosti nezvyklé. V každém případě z toho vyplývá, že ten útržek francouzského padáku byl v severním Skotsku nalezen právě oné noci, kdy letělo francouzské letadlo s francouzským padákem na palubě přes Skotsko do Anglie. Je to jen náhoda, nebo ne?“

„Ale Liverpool je od Morayshiru pěkný kousek.“

„To letadlo do Liverpoolu nikdy nedoletělo. Po přeletu pobřeží mluvil pilot se třemi letišti. Letěl přesně v kurzu. Ale potom se náhle odmlčel. Marcel po letadle pátral, ale bezúspěšně. Co se s tím strojem stalo? Kdyby se zřítíl, jistě by už dávno někdo vrak objevil. Byla jasná noc, a nedovedu si představit, že by se zkušený pilot mohl ztratit nad mořem.“

„Jestli natankovali dost pohonných hmot i pro zpáteční cestu, jak říká Marcel, jistě mohli doletět i do Skotska.“

„To jistě,“ souhlasil Biggles. „K tomu se ještě vrátíme. Marcel tvrdí, že až na tuhle jedinou výjimku nebyla té noci nad Anglií žádná francouzská letadla, kromě pravidelných linek. Žádný cestující se

nepohřešuje. A cestující na pravidelných linkách přece nedostávají padáky. Samozřejmě existuje jistá možnost, že se v dotyčné době vyskytovala nad Anglií dvě francouzská letadla s francouzskými padáky na palubě současně. Ale že by to bylo přesně ve stejnou hodinu, to pokládám za příliš velkou souhru náhod. Proto tuto možnost, aspoň prozatím, předem vylučuji a nebudeme se jí zabývat.“

„Budeme tady vycházet z předpokladu, že šlo jen o jedno letadlo.“

„Ano. A pokud se nemýlíme, zamířilo to letadlo do Skotska, i když se to zdá nepravděpodobné. Jak se tam dostalo? Zkusme použít vylučovací metodu. Mohlo k tomu dojít třemi způsoby. Letadlo řídil pilot. Letadlo řídil cestující. Letadlo letělo samo – ale to by bylo možné jen kdyby pilot i cestující byli mrtvi nebo v bezvědomí, a že tomu tak nebylo naznačuje fakt, že jeden z nich vyskočil. Zůstávají nám tedy jen dvě možnosti: Buď řídil pilot, nebo pasažér. Dovedete si představit, že by se zkušený pilot letící za jasné noci do Liverpoolu najednou ocitl v severním Skotsku?“

„Ne.“

„Já taky ne,“ pokračoval Biggles. „I kdyby pasažér změnil během letu cíl cesty a žádal pilota, aby ho dopravil, dejme tomu, do Ivemess, udělal by to pilot? Neudělal. Dostal zaplacení za let do Liverpoolu. Mapy, kurzy, všechno bylo připraveno na Liverpool. Je zde ještě velmi nepravděpodobná možnost, že by pilot se změnou cíle souhlasil, ale v tom případě by to jistě oznámil pozemním stanicím. A kromě toho by okamžitě poznal, že se děje něco podezřelého, protože jediným důvodem letu bylo stihnout loď odplouvající z Liverpoolu.“

„Dobrá,“ souhlasil Ginger. „Takže už nám zůstává jen ten cestující, který, jak známo, letěl poprvé.“

„Kdo řekl, že letěl poprvé? Jen on sám.“

„Chceš naznačit, že lhal?“

„Je mi podezřelý. Důvod, proč chtěl padák, mě nepřesvědčuje. Myslíte, že by se normální, byť i velice nervózní člověk přiznal k panickému strachu a zesměšnil se tak před ostatními? Já bych řekl, že ne. A odkud měl tolik franků? To si ještě musíme ověřit. Zavolej Anglickou banku, valutové oddělení, dej jim naše kódové číslo a zeptej se, jestli v poslední době dali nějakému Normanu Harringtonovi Whiteovi přiděl peněz na cestu do zahraničí.“

Ginger odešel telefonovat. Po chvíli se vrátil a prohlásil, „Anglická banka nemá o tom jméně žádné záznamy.“

„Děláme pokroky,“ poznamenal Biggles. „Ted’ už víme, že se pan White zdržoval ve Francii bez povolení. V tom případě jistě netoužil projít při návratu do vlasti letištní kontrolou. Musel by ukazovat svůj pas, a v pase je záznam o množství peněz, které mu banka povolila vyvézt ze země. On žádné takové povolení neměl. Sice je možné, že měl v pase jiné jméno než White, ale to by na situaci moc neměnilo, finanční stráž by se ho stejně dotazovala, jak přišel k sedmdesáti pěti tisícům franků. Z toho je myslím zřejmé, že White nikdy neměl v úmyslu přistát v Liverpoolu.“

„Tak dobře,“ souhlasil Ginger. „White byl podvodník. Ale kam se chtěl dostat?“

„To nevím, ale je zřejmé, že se snažil držet co nejdál od letišť s celní kontrolou. Žádný pilot by se neodvážil přistát mimo tato letiště, tím by riskoval nejen svoji

licenci, ale i letadlo a možná i krk. Jak se tedy měl White dostat na zem? Zbývala mu jediná možnost. Padák.“

„Mohl pilota přemluvit, aby ho nechal vyskočit,“ navrhoval Ginger.

„V tom případě by se byl pilot vrátil domů. Ale to letadlo se nikdy nevrátilo. Proč? Pravděpodobně se stalo něco, co mu v tom zabránilo.“

„Myslíš, že White hned od začátku chtěl letět do Skotska?“

„Zdá se, že ano,“ opáčil Biggles. „Ten kraj, kde byl nalezen útržek padáku, známe. Je to ideální místo k seskoku. Široko daleko není jediný dům, o vesnici ani nemluvě. Většinou je to otevřené vřesoviště, sem tam s nějakým malým lesíkem. Byla to náhoda, že ten člověk seskočil právě tam, nebo ten kraj znal? Jistě nezamýšlel skončit s padákem na stromě.“

Ale musíme si položit další otázku. Co dělal po seskoku? Kam šel? Určitě někam šel. Zřejmě postupoval podle pečlivě připraveného plánu, musíme tedy předpokládat, že měl nějaký cíl. Jak se k němu chtěl dostat? V tamní krajině je jen málo silnic a k železnici je daleko. Než by dorazil k nějakému dopravnímu prostředku, musel by ujít mnoho mil pěšky.“

„Když si dal takovou práci, aby se dostal do Skotska, třeba tam měl v úmyslu zůstat.“

„No dobrá. Ale Skotsko je velké. Zůstal v kraji, kde seskočil, nebo se vydal dál? Šel pěšky k nejbližší železniční stanici, nebo zastavil někde na silnici auto? V době, kdy seskočil, už žádné veřejné autobusy nejezdily. Ale odpověď na tyto otázky nenajdeme tady. Nastartujeme Proctora a zaletíme se podívat přímo na místo.“

O tři hodiny později směřoval policejní Proctor k letišti v Dalcrossu. Letěl ve výšce pěti tisíc stop. V hloubce pod ním se do široka rozkládala zvlněná pahorkatina porostlá vřesem a jen tu a tam se objevovaly malé skupinky pokroucených horských borovic. Po chvíli přeletělo letadlo široký pruh řeky Spey, po jejímž břehu vedla trať stejnojmenné železniční společnosti. Daleko na obzoru se objevilo moře.

„Ten útržek padáku se našel v jednom z těch lesíků, které vidíme pod námi,“ poznamenal Biggles. „Nejbližší silnice, nebo spíše prašná cesta, je ta, která vede přes blata k severu k té malé vesnici za řekou. Jak se jmenuje?“

Ginger zapátral v mapě a odpověděl: „Knockando. Je tam železniční zastávka.“

„Ten parašutista se jistě snažit dojít k téhle silnici, jiná možnost dostat se k vlaku nebo zastavit nějaké auto není. Než k ní dorazil, určitě byl bílý den, a někdo ho musel vidět.“

V tak odlehlé krajině je každý cizinec nápadný. Ve Forresu si vypůjčíme auto a zajedeme si sem.“

„Nenavštívíme toho myslivce?“ zeptal se Ginger.

„Myslím, že ne. Už řekl všechno, co ví. Musíme přijít na to, jak se náš parašutista dostal z téhle oblasti.“

Biggles a jeho společníci přistáli v Dalcrossu. Letištní auto je odvezlo do Forresu a odtud se ve vypůjčeném autě vrátili do široké otevřené krajiny, kterou před chvílí pozorovali ze vzduchu. „Pro seskok padákem by se sotva našlo lepší místo,“ poznamenal Biggles. „Podívejte se kolem silnice. Na míle daleko není

jediný dům, jediný strom. Neustále si myslím, že si náš neznámý parašutista vybral tenhle kraj záměrně.“

„To znamená, že to tady musel aspoň trochu znát.“

„Samozřejmě.“

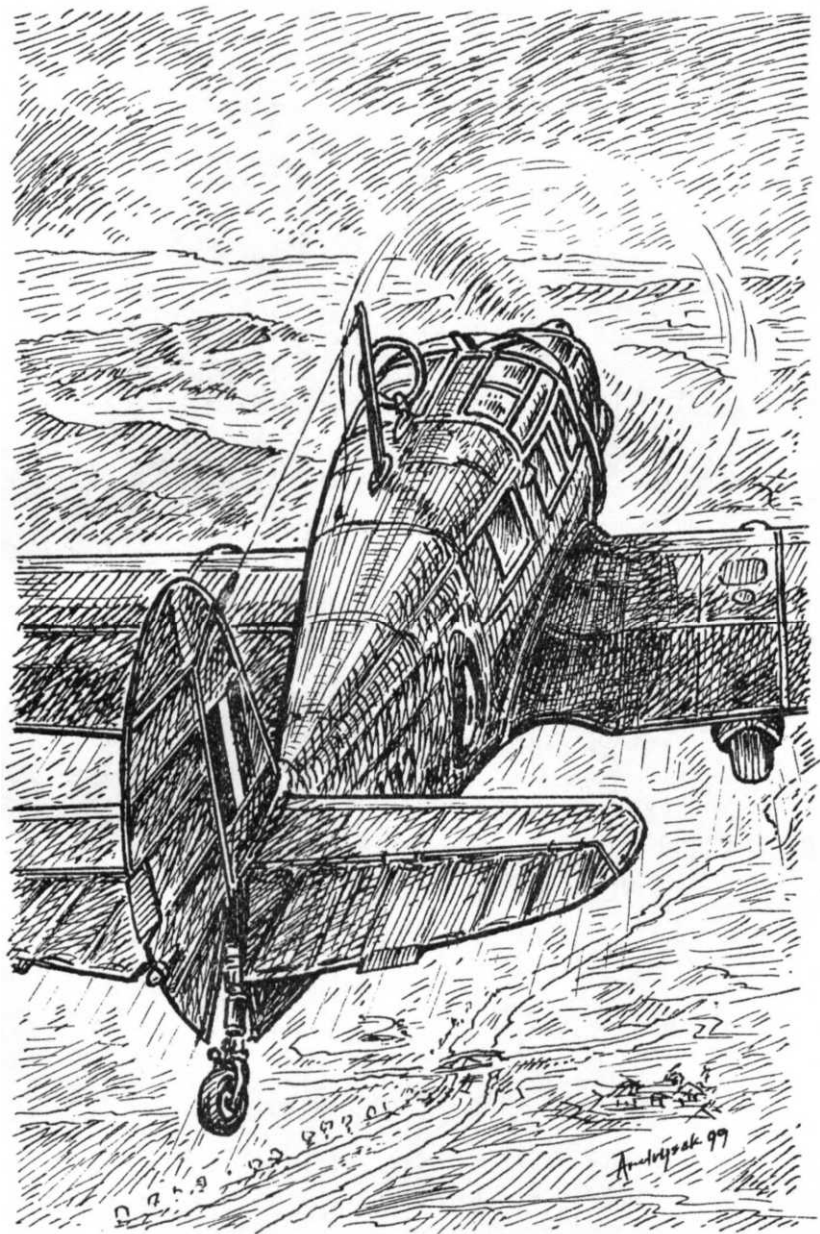
Biggles zajel přímo k malému nádraží v Knockandu a okamžitě vyhledal přednostu stanice, který byl zároveň nosičem zavazadel i pokladníkem. Biggles se mu představil jako drážní inspektor kontrolující jízdenky a zeptal se ho, jestli si nevzpomíná, že by onoho úterý prodával nějakému cizinci lístek na první ranní vlak. Dostal zápornou odpověď. Přednosta tvrdil, že tenkrát neprodal lístek nikomu. Řekl, že v celém okolí zná každou živou duši, a kdyby se tu objevil nějaký cizinec, jistě by o něm alespoň slyšel. Mužova rozhodnost Bigglese poněkud překvapila. „Vidím, že se o cizince zajímáte,“ poznamenal.

„Jo, a mám k tomu důvod,“ odsekl přednosta.

Po návratu k autu se Ginger bezděčně usmál, když si uvědomil, že i oni jsou v tomto kraji cizinci. „Zajímalo by mě, co tím myslel,“ řekl.

Biggles pokrčil rameny. „Náš parašutista odsud zřejmě vlakem neodjel.“

O tři hodiny později směřoval policejní Proctor k letišti v Dalerossu.

„Třeba šel na jinou stanici.“

„Proč by se zbytečně pachtil několik mil. To nebylo třeba. Dostal se v pořádku na zem, a tak se cítil v bezpečí. Ne. Kdyby odtud zamýšlel odjet vlakem, jistě by se vydal k nejbližší stanici a tou je Knockando. Jestli nejel vlakem, musel se odsud dostat nějakým autem. Jiná možnost není. Předpokládáme-li, že tento kraj opravdu opustil. Pojd'me si promluvit s místním policistou.“

Strážník se právě vrátil z obchůzky. Tvrdil, že nikoho cizího oné noci neviděl a před tím ani potom také ne. Zdálo se, že je vůči cizincům stejně podezřívavý jako přednosta stanice. Biggles neodolal pokušení a zeptal se ho proč.

„Vy z Londýna si možná myslíte, že tu máme lehký život,“ zněla odpověď. „Ale není to pravda. Pracujeme ve dne v noci. Zloději kradou whisky z palíren, tlupy pytláků vylovují celé sádky lososů a v lesích pořádají hony na srnce. Musíme mít neustále oči otevřené a všimát si především cizích lidí a cizích aut.“

„Viděl jste tady v poslední době nějaké cizí auto?“ zeptal se chvatně Biggles.

„Ne. Ale jestli vás zajímají cizí auta, tak zajděte za kapitánem MacKenziem.“

„Kdo je to?“

„Je to velitel pořiční stráže. Už několik let tady řadí pytlácké bandy. Přijíždějí často až od Glasgowa, v noci zatáhnou řeku sítěmi a loví především lososy. MacKenziem neunikne ani myš, zapíše si číslo každého cizího auta, které se tu v noci objeví. Celé okolí projíždějí porybní na motocyklech.“

„To je moudré,“ řekl Biggles. „Kde ten kapitán bydlí?“

„V Šedém domě v Grantown Road.“

„Díky,“ opáčil Biggles. „Zajdeme k němu na slovíčko.“

Za půl hodiny už hovořili s velitelem poříční stráže.

„Ano, auta mi dělají těžkou hlavu,“ řekl jim. „Pytláci by se bez nich neobešli. Mají spoustu sítí a jiného vybavení a v něčem musí úlovek odvést. Proto se zaměřujeme na auta. Kontrolujeme každého, kdo sem v noci přijíždí i odjíždí. Na strategických místech mám rozmístěny hlídky na motocyklech. Jsou to místní lidé a cizí auto poznají na sto honů.“

„Můžete mi říct, jaká auta se zde pohybovala předminulé úterý mezi třetí a sedmou hodinou ranní?“ zeptal se Biggles.

„To je snadné.“ MacKenzie sáhl po svém zápisníku. „Všeho všude čtyři auta,“ oznámil. „Gordon přijel s dodávkou z Elginu. Pickfordovi tudy jen projížděli cestou do Grantownu. Smith, to je jeden z místních farmářů, přešel přes most, myslím, že jel na ovčí jarmark do Perthu. A poslední byla paní Williamsová. Její Austin odjel chvíli po druhé směrem na Forres a vrátil se něco před pátou ráno.“

„Paní Williamsová je místní?“

„Ano. Je Angličanka. Žije v Strathspey poblíž Tomindallochu. Před dvěma měsíci se nastěhovala do domu, který se jmenuje Dalglennie. Hezká mladá žena. Přijela autem až z Londýna.“ MacKenzie se usmál. „S tou asi starosti mít nebudu,“ dodal, patrně při vzpomínce na pytláky.

„Má ta dáma rodinu?“

„Myslím, že ne. Řekl bych, že je vdova, každopádně žije sama.“

„Aha,“ řekl Biggles. „Velice vám děkujeme, kapitáne MacKenzie. Moc jste nám pomohl.“

„Tím je otázka aut vyřešena,“ poznamenal Ginger, když vyšli ven.

„Nejsem si tak jistý,“ odpověděl Biggles, nastartoval auto a rozjel se. „Dvě hodiny v noci není nejvhodnější doba k vyjížděce pro mladou dámu, která žije sama. Co mohla dělat na opuštěné silnici na Forres? Zajedeme se podívat na ten její dům. Možná, že ztrácíme čas, ale nemůžu se zbavit podezření, že ten muž, který vyskočil z letadla, si předem zajistil nějaký dopravní prostředek. A jediné auto, které bylo v kritickou chvíli na forreské silnici, byl vůz paní Williamsové. Vlastně to bylo jediné auto, které odsud odjelo bez nějakého známého důvodu. Když už jsme tady, musíme prozkoumat všechny možnosti. Ta vesnice před námi je zřejmě Tomindalloch. A vida, tamhle stojí nějaký Austin, před obchodem s potravinami. Má londýnskou poznávací značku. Třeba si paní Williamsová vyjela na nákup. Podíváme se do obchodu.“

Biggles zastavil před potravinářským obchodem, který sloužil, jak to na vesnicích bývá, i jako poštovní úřad. Když Biggles a jeho přátelé vstoupili dovnitř, spatřili hezkou mladou ženu pohříženou do rozhovoru s obchodníkem. Prohlíželi si vystavené noviny a čekali, až žena dokončí nákup. Po chvíli žena zaplatila a obchodník se s ní rozloučil uctivým: „Přeji vám hezký den, paní Williamsová.“

Když žena odešla, Biggles oslovil majitele obchodu. „Jsme z Londýna,“ oznámil mu. „Jistě jste slyšel, že bylo nedávno ukradeno několik pytlů s poštou. Máme za úkol zkontrolovat všechny doporučené balíčky v tomto kraji.

Jeden byl zaslán asi před dvěma týdny jistě paní Williamsově. Nevíte, jestli byl doručen?“

„To je ta dáma, která právě odešla,“ informoval je ochotně majitel obchodu. „Ano, ten balíček v pořádku dostala. Ani se nemusím dívat do knih. Ve chvíli, kdy sem byl doručen, tady náhodou byla, a tak si ho rovnou odnesla.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Děkuji vám. Jen jsme si to chtěli ověřit. Na shledanou.“

Když zase seděli v autě, Biggles se pousmál.

„Ta dáma zřejmě jí za dva. Všimli jste si, jaké množství zásob nakupovala?“ poznamenal Biggles. „Přesvědčili jsme se, že se jmenuje Williamsová. Podíváme se, kde bydlí. Odjela tudy.“

„Zdá se, že tě nějak zajímá.“

„Spíš mě zajímá její vůz, protože je to zjevně jediné auto, které jelo po silnici na Forres přibližně ve stejnou dobu, kdy seskočil náš neznámý přítel.“

Asi po míli dojeli k podsaditému venkovskému stavení s pěknou zahrádkou, stojícímu jen kousek od silnice. Na vrátkách bylo jméno. Před předními dveřmi stál Austin. Biggles dům přešel a zastavil o něco dále po silnici ve stínu hlubokého lesa. Zapálil si cigaretu a pozoroval dům. Žena, kterou viděli v obchodě, vyšla před dům a začala vynášet nákup z auta. Po chvíli se k ní připojil nápadně kulhající muž v tvídovém obleku a strniskem vousů na bradě.“

„Zdá se, že ta dáma přece jen nežije sama,“ utrousil suše Biggles. „Říkal jsem si, že těch zásob je na jednoho trochu moc.“ Podíval se na hodinky. „Čas utíká. Měli bychom se vrátit do Forresu, jinak zmeškáme večeři.“

„A co podnikneme dál?“ zeptal se Ginger.

„Zítرا ráno si odskočíme do Londýna a podíváme se, co tam pro nás mají nového,“ rozhodl Biggles.

Kolem poledne následujícího dne byli zase zpátky v budově Scotland Yardu v Londýně. Když procházeli kolem kanceláře inspektora Gaskina, Biggles se zastavil, zaklepal na dveře a vstoupil dovnitř.

„Jen žádné další špatné zprávy,“ zavrčel inspektor. „Mám práce až nad hlavu.“

„Dlouho vás nezdržím,“ uklidňoval ho Biggles.

„Komodor mi vyprávěl o nějakém pokladním z banky, jistém Lynsdaleovi, který se vypařil nejmíň s patnácti tisíci liber.“

Inspektor zrudnul. „Nemluvte mi o něm.“

„Předpokládám, že jste ho ještě nenašel.“

„Ztratil se mi v Marseilli. Teď už bude někde na druhém konci světa. Měl to chytře vymyšlené.“

„Zvláštní je,“ prohodil Biggles nevzrušeně, „že i v sebelépe naplánovaném zločinu se vždycky něco zadrhne.“

„V jeho případě se nic nezadrhlo,“ zabručel inspektor otráveně.

„Ale ano.“

„Cože? A co?“

„Tohle,“ řekl Biggles a hodil na stůl útržek látky. „Poslyšte,“ pokračoval, „ta složka na stole je Lynsdaleův spis?“

„Ano. A dělá se mi zle, když se na něj jen podívám.“

„Neudržel náhodou styky se ženou, která se jmenuje Williamsová?“

„Ano. To je jeho sestra. Je vdova, starala se mu o domácnost.“

„Před pár měsíci od něj odešla, nemám pravdu?“

Inspektorovy oči se udiveně rozšířily. „Jak to víte?“
Biggles jeho otázku přešel. „Nesloužil Lynsdale náhodou u válečného letectva?“

„Sloužil.“

„V severovýchodním Skotsku?“

„Ano, v Dalcrossu. Byl pilot bombardéru. Kdo vám to řekl?“

Biggles se usmál. „Zacvrlikal mi to ptáček. Asi se moc nespřel, když řeknu, že Lynsdale kulhá, že ne?“

„Máte pravdu. Zlomil si nohu při havárii a armáda ho propustila do výslužby. Musel jste vidět jeho spis!“

„Něco lepšího, viděl jsem skutečného Lynsdalea,“ prohlásil Biggles a při pohledu na inspektorovu tvář se hlasitě rozesmál. „Trochu se změnil, nechává si růst vousy.“

„Chcete říct, že neodjel tou portugalskou lodí z Marseille?“

„Ano, právě to chci říct. Žije se svou sestrou v Morayshiru kousek od Tomindallochu. V hezkém malém stavení, kterému se říká Dalgennie House. Myslím, že tam najdete i ty ukradené peníze.“ Biggles zvedl se stolu útržek padáku a ukázal ho inspektorovi: „A taky předmět, z kterého se vytrhlo tohle.“

„Co je to?“

„To je ta maličkost, která se v jeho pečlivě vypracovaném plánu zadržela. Vraťte mi ji, až ji nebudete potřebovat. Zařadím ten útržek do své sbírky kuriozit. Zatím na shledanou, inspektore.“

Biggles ohromeného inspektora opustil. Za několik okamžiků už klepal na dveře kanceláře leteckého komodora.

„Tak co?“ přivítal ho komodor s úsměvem. „Našel jste toho tajemného nočního ptáka?“

„Ano,“ odpověděl Biggles zlehka.

Komodorův žertovný tón se změnil v nelíčený údiv. „Opravdu?“ vyhrkl. Biggles přikývl. „Kdo to byl?“

„Lynsdale, ten pohřešovaný pokladník.“

„Jak jste na to k čertu přišel?“

„Byla to hračka,“ odpověděl Biggles a přitáhl si židli. „Je zajímavé, jak se někdy zdánlivě obtížný úkol ukáže být zcela jednoduchou záležitostí. Lynsdale vymyslel plán, který vypadal naprosto dokonale, ale udělal jednu zásadní chybu, jíž by se patrně dopustil každý. Předpokládal, stejně jako my, že místo, které si vybral k seskoku, se pro jeho záměr znamenitě hodí. Ale ve skutečnosti si nemohl zvolit horší místo. Kdyby seskočil kdekoliv jinde, myslím, že by si útržku padáku visícího vysoko na stromě nikdo ani nevšiml. Jistě, byla to náhoda, ale v řídce obydleném kraji budí cokoliv cizího nebo nezvyklého okamžitou pozornost. Když se Lynsdale díval na nekonečná vřesoviště z výšky z letadla, celý kraj se mu mohl zdát ospalý. Ale to byla osudná chyba. Ten kraj je velice bdělý. V poslední době se tam rozšířilo pytláčení ve velkém. Bandy z měst pořádají doslova nájezdy na řeky plné lososů, a z toho důvodu se dívají místní lidé na každého cizince s hlubokým podezřením a po setmění pečlivě kontrolují pohyb všech aut. Něco takového by bylo v méně pustém kraji nemožné.“

Biggles se odmlčel a sáhl po cigaretě.

„Lynsdale se od samého začátku choval podezřele,“ pokračoval Biggles. „Jeho stopa vedoucí do Marseille byla až příliš lehce sledovatelná. Proč by si vyměňoval

peníze u cestovní agentury, kde se o tom vedou zápisy? Jak propašoval tlusté svazky bankovek přes celnici? Lynsdale byl natolik chytrý, že se o to ani nepokusil. Vzal si s sebou jen tolik, kolik nezbytně potřeboval, a zbytek peněz poslal v balíčku své sestře do Skotska. Potom odjel do Marseille, koupil si lístek na portugalskou loď, ale vzápětí se vrátil do Paříže a odtud už vedla cesta domů. Nemohl nikde ukázat svůj pas, a proto vymyslel docela chytrý plán. Uměl létat, takže aby se dostal, kam chtěl, potřeboval jen najít nějaké letadlo a padák. Pod jménem White si pronajal letadlo k charterovému letu do Liverpoolu. Někde nad střední Anglií pravděpodobně nešťastného pilota omráčil a sám doletěl s letadlem až do Skotska. Když se dostal nad určené místo, kde na něj sestra čekala s autem, nemusel udělat nic jiného než zapnout automatického pilota, nasměrovat letadlo nad Severní moře a seskočit padákem. Letadlo i s omráčeným pilotem zmizelo po vyčerpání zásob pohonných hmot beze stopy ve vlnách. Byla to chytrá, chladnokrevná vražda. Jeho sestra pro ně připravila nový domov, v němž se chystali strávit zbytek života bez jakýchkoliv finančních starostí. To je vše. Už jsem o tom řekl Gaskinovi.“

„V tom případě jim ten pohodlný život skončil,“ řekl letecký komodor pochmurně. „Výborně. Zasloužíte si oběd. Pojdme do klubu, zvu vás.“

Záhada zmizelého strážníka

Biggles seděl ve své kanceláři na hlavním velitelství letecké policie Scotland Yardu a zamyšleně se probíral hromádkou výstřižků z různých leteckých časopisů, jimiž ho denně zásoboval Ginger. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil inspektor Gaskin.

„Dobré ráno, inspektore, jak jde život?“ pozdravil ho zvesela Biggles a pokračoval ve své činnosti.

„Mizerně,“ odvětil zachmuřený inspektor, klesl do křesla a palcem si pěchoval dýmku.

„Co vás trápí?“

„Ach, případ toho ztraceného strážníka. Noviny už zase jako obvykle vykřikují o policejní neschopnosti. Kdo si myslí, že jsme – kouzelníci? Daily Courier už vypsal odměnu tisíc liber za jeho nalezení, mrtvého nebo živého, ale to nám nepomůže.“

„Oni nám taky nechtějí pomoci. Odměna jim zaručuje zájem veřejnosti a současně udržuje policii v poklusu. To je pro všechny strany jen prospěšné. Někdo by jim měl tu tisícovku vyfouknout. Nejradši bych se do toho pustil sám.“

„Právě jsem vám to chtěl navrhnout. Za tu dobu, co u nás působíte, jste dokázal rozlousknout oříšky, na kterých si jiní vylámali zuby.“

„Znám ten případ pouze zběžně. S letadly nemá žádnou spojitost, že ne?“

„Možná, že ano, i když o ní prozatím nevím. Blízko místa, kde ten strážník zmizel, často přistávalo letadlo.“

„V noci?“

„Ne, jen za dne.“

„Předpokládám, že o tom letadle víte něco bližšího.“

„Ano. Vypadá to naprosto nevinně. Jeden chlápek tam létá na návštěvy ke svému bratrovi. Přistává na dvacetiakové pastvině u hřbitova. Ale nijak si to nedokážu spojit s naším případem.“

„Řekněte mi o tom něco víc.“

Inspektor si zapálil dýmku. „Ten nezvěstný strážník se jmenuje Edward Small a poslední dva roky měl na starosti vesnici Elmthorpe v Hertfordshiru. Mladý chlapík. Ta vesnice je jen malá dědina. Small bydlel se svou matkou v malém venkovském domku u hlavní ulice. Jeho matka před třemi týdny zemřela a byla pochována na místním hřbitově. Small byl zarmoucený, ale ne do té míry, aby provedl nějakou hloupost. Od matčiny smrti se mu starala o domácnost jedna žena, která do domku denně docházela. V pátek čtrnáctého – pět dní po matčině smrti – měl Small vykonat pravidelnou noční obchůzku svého revíru. Byly to asi čtyři míle. Small vždycky vyšel z jednoho konce vesnice, obešel ji a vrátil se na totéž místo. Dále vedla jeho trasa kolem jedné nebo dvou farem, několika osamělých chalup, fary a hřbitova a nakonec ještě obcházel pozemky patřící ke kostelu, včetně asi dvaceti akrů pastvin, o nichž jsem se již zmiňoval. Celá trasa obchůzky vedla po úzké okresní silnici.

Té noci se Small zastavil v hostinci, aby vyprovodil pár posledních hostů před zavírací dobou a asi v půl desáté se doma navečeřel. Choval se naprosto normálně. Byla krásná, teplá letní noc. Dal své hospodyni pokyny pro další den, nasadil si helmu a vyšel ven. Od té chvíle už ho nikdo nespatrił. V půli obchůzky se pravidelně

setkával se strážníkem ze Stevenage, ale tentokráte na místo srazu nedošel, takže, ať už se mu přihodilo cokoliv, muselo se to stát v první půli jeho trasy.“

„Je to zemědělský kraj?“ zeptal se Biggles.

„Jak u venkova bývá.“

„A co pytláci?“

„Už léta se tam nevyskytl jediný případ pytláctví.“

„Došlo v okolí k nějakým zločinům?“

„Přímo ve vesnici ne. Sice bylo vyloupeno několik větších domů v okolí, ale to se stává všude. Je pravda, že té noci, co Small zmizel, se někdo drze vloupal do Clangstone Hall, ale to nemusíme brát v úvahu, protože nejbližší bod Smallovy trasy je od Clangstone Hallu vzdálen šest mil. A kromě toho bylo vloupání objeveno v době, kdy Small už měl být dávno doma.“

„Máte stopu toho lupiče?“

„Ne. Ale všechna vloupání v kraji provedl stejný člověk. Stejná metoda. Zdá se, že se vyzná. Vniká do domů koupelnovým oknem v patře a odnáší jen šperky a hotovost. Musí mít svůj žebřík. Nikdy nepoužívá ty, které bývají na místě. Zřejmě své řemeslo neprovozuje příliš dlouho. Našel jsem jeho otisky, ale v daktyloskopickém rejstříku je nemáme.“

„Vypadá to na někoho z domu.“

„To mě taky napadlo. Prověřoval jsem všechny členy domácností velice pečlivě, ale bez nejmenšího výsledku. Odebírání otisků jen všechny pobouřilo.“

Biggles přikývl. „To je mrzuté. Řekněte mi něco o tom letadle.“

„Patří bratrovi místního pastora. Zastavil jsem se na faře a mluvil jsem s ním. Jmenuje se Dewsberry, je to příjemný chlapík, svobodný, asi čtyřicátník. Žije na faře

jen se svou hospodyní. Působí ve vesnici už asi dvanáct let, a zdá se, že ho mají všichni rádi, bohatí i chudí. Říkal, že jeho bratr je letecký instruktor v Daktonském Aeroklubu v Yorkshiru. Občas k němu zaletí na návštěvu. Přistává vždycky na té velké pastvině u hřbitova, která patří ke kostelu, takže s tím nejsou žádné problémy.“

„Proč k němu létá letadlem?“

„Vlakem je to celodenní výlet, a letadlem je u něj za hodinu. Na tom nevidím nic podezřelého.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Možná, že máte pravdu, ale ministerstvo letectví takové přistávání mimo oficiální letiště nerado vidí. A jak víme, divoké přistávání může být rouškou pro mnoho kriminálních činů – obcházení celních předpisů, nezákonný vývoz a dovoz valut a tak podobně.“

„Nechci naznačovat, že se v tomto případě jedná o něco takového, ale rozhodně nějaké letadlo v Elmthorpu občas přistává. Chytám se každého stébla, a proto jsem přišel za vámi. Naposledy tam to letadlo přistalo víc než před měsícem, aspoň tak mi to řekli místní lidé.“

„To bylo ještě před Smallovým zmizením, nevím, jak by to mohlo souviset. Ale přesto se na to podívám.“ Biggles se otočil k Gingerovi. „Dej mi složku Dactonského Aeroklubu.“

Ginger položil složku na stůl a Biggles v ní zběžně zalistoval.

„Tady to máme. Vedoucí letecký instruktor Richard Ernest Dewsberry. To musí být on. Ale, co je tohle? Byla mu odebrána licence na jeden rok a zaplatil pokutu padesát liber za obcházení celních předpisů. Po příletu z Francie u něj celníci objevili větší množství

nepřihlášeného cukerínu. To bylo před třemi lety. To není od pastorova bratra hezké. Zajímaloby mě, kde je teď. Gingere, zavolej do klubu.“ Biggles se opět otočil k inspektorovi. „Opravdu chcete, abych se tím případem zabýval?“

„Rozhodně to nemůže uškodit. Vedl jsem vyšetřování ze všech stran, a stále nemám žádnou stopu.“

„Vždycky nějaká existuje, jen je těžké ji najít. Ale to už je moje starost. Je krásný den, proč si nevyjet na venkov. Zajedu si do Elmthorpu.“

„Poletíte tam?“

„Ne, to nestojí za to. A taky nechci, aby se tam objevilo policejní letadlo. Vezmu si auto.“

„Nechcete, abych jel s vámi? Už se tam docela vyznám.“

Biggles se usmál. „To znamená, že každý ve vesnici ví, kdo jste a co tam děláte. Ne, díky. Pár náhodných návštěvníků nevzbudí žádný rozruch.“

„Jak myslíte,“ souhlasil Gaskin a zvedl se za židle. „Půjčím vám svou mapu, je tam všechno označeno.“

Ginger se vrátil od telefonu. „Neuspěl jsem,“ hlásil Bigglesovi. „Mluvil jsem jen s číšníkem. Sekretář už odjel na víkend a Dewsberry už je tři týdny v zahraničí. Navštěvuje členy klubu po celé Evropě.“

Inspektor pokrčil rameny. „Tím nám vypadá ze hry. Jestliže byl té noci, co zmizel Small, na kontinentu, nemohl být dost dobře v Elmthorpu.“

„Nejspíš máte pravdu,“ souhlasil Biggles. „Gingere, předjed' s autem. Pojedeme se podívat na to improvizované letiště.“ Biggles se usmál. „Kdyby se nám podařilo připravit redakci Daily Coureru o tisíc liber, hned by měli novináři před policií větší respekt.“

„To by byl kousek,“ zazubil se Gaskin. „Jen do toho.“

Po necelých dvou hodinách Ginger zabrzdil u dřevěné branky oddělující farní pastvinu od silnice. Oba muži vystoupili z auta, Biggles držel v ruce inspektorovu mapu, kterou během cesty bedlivě studoval. Minutu jen beze slova zírali. Po chvíli Biggles řekl: „Co tomu říkáš?“

Ginger přešel pohledem pastvinu, lemovanou na straně kde stáli vysokými stromy a na protilehlé straně ještě vyššími. Okraj obrácený k vesnici byl vrouben dalšími stromy, za nimiž se tyčila vysoká věž kostela. „Za moc to nestojí,“ řekl zamyšleně. „Čekal jsem prostorné letiště, a ne takový úzký proužek. Za severovýchodního větru se tu jistě přistává dobře, naletíš nízko a máš celou dlouhou pastvinu před sebou. Ale při každém jiném větru pilot riskuje, že skončí ve stromech. Dewsberry je letecký instruktor, a zřejmě se rizika nebojí.“

„Třeba se mu to vyplatí.“

„Jak to myslíš?“

„Už jsem se něco nalétal, ale kvůli zdvořilostní návštěvě bych se tu odvážil přistát jen za stoprocentně správného větru. Dewsberry je zkušený pilot, a jistě neriskuje zbytečně, ledaže by byl hlupák.“

„Už chápu, co máš na mysli,“ odpověděl Ginger pomalu.

„Není ti nápadné ještě něco?“

„Ne.“ Ginger se na Bigglese upřeně zadíval. „Co se ti nelíbí?“

„Jedna věc mi připadá zvláštní. Normálně by mě to ani nenapadlo, ale přijel jsem sem v podezřívavé náladě a všímám si všeho třeba jen trochu neobvyklého. Na té pastvině je pěkná tráva. Proč se tam nepasou ovce nebo krávy? Jistě by se to vyplatilo. Pastvina patří faře a pastor jistě nedostává tak velký plat, aby nevyužil možnosti přivydělat si pár set liber pronajmutím té pastviny nějakému farmářovi. Napadá mě jen jediný důvod. Kdyby se tam pásly ovce nebo krávy, nemohlo by tam přistávat letadlo. A z toho vyplývá, pokud se nemýlím, že pastor nechává pastvinu nevyužitou, jen aby tam mohl jeho bratr přistávat.“

„Co je na tom špatného?“

„Nic, snad jen, že se mi ty takzvané bratrské návštěvy začínají jevit v trochu jiném světle než inspektorovi Gaskinovi. Formuloval bych to asi takhle. Pilot Dewsberry je zjevně ochoten dost riskovat, jen aby tady přistál. A jeho bratr, pastor, oželí každoročně docela slušnou sumu, jen aby ho tady mohl přivítat. Zdá se mi, že ti dva mají ke svým schůzkám nějaký velmi důležitý důvod. Tyhle úvahy nás třeba daleko nezavedou, ale přijeli jsme se na ten případ podívat leteckýma očima a možná narazíme na něco, co Gaskinovi uniklo. Inspektor jen tak něco nepřehlédne, takže budeme muset pátrat velmi pečlivě a všímat si i nejnepatrnějších maličkostí.“

„Dewsberry tady může přistát jen za příznivého severovýchodního větru.“

„Ale žije na severu Anglie, jak se dozví, jaký vítr vane tady?“

„Pravděpodobně si sem předem zavolá.“

„To jen podporuje moji domněnku, že ty schůzky jsou předem naplánované. Ale pojď, zajedeme k

místnímu hostinci, auto zaparkujeme před ním a něčeho se najíme.“

„Počkat,“ vyhrkl Ginger. „Tamhle je pastor, právě vyšel ze hřbitova. Co tady dělá?“

Směřem k nim se blížil muž, oděný v černém šatě. Kráčel se skloněnou hlavou a s rukama složenýma za zády.

„Zřejmě o něčem hluboce uvažuje,“ poznamenal Ginger.

„Ta pastvina je majetkem kostela, takže není důvod, proč by se tu nemohl procházet, kdy se mu zachce,“ upozornil ho Biggles.

„Řekl bych, že hledá houby.“

„Na houby je ještě brzy. Třeba se dívá kolik má na pastvině trávy. Pojd', budeme dělat, že něco opravujeme na autu. Nechci, aby si všiml, že ho špehujeme.“

Kněz došel až k brance, chvíli pátral pohledem po zemi, pak se otočil, a aniž by zvedl oči od země, pomalu se vracel směrem ke hřbitovu.

„Něco ztratil,“ prohlásil Ginger.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Biggles. „Šlápni na plyn, ať už jsme v hostinci.“

V hostinci dostali prosté jídlo, ale o záhadě, která je přivedla do vesnice, se nedozvěděli nic. Nakonec se Biggles radši přestal vyptávat, obával se, že by hostinský mohl uhodnout účel jejich návštěvy a rozšířit tu zprávu po celé vsi.

Když se najedli, vyšli ven, auto nechali zaparkované před hostincem a pomalu se loudali hlavní ulicí. „Tady je to,“ řekl Biggles tiše, když míjeli dům zmizelého strážníka. „Odtud vyšel strážník Small té noci, co zmizel. Půjďme v jeho stopách, nebo spíš po trase jeho služební

obchůzky. Někde na té cestě se mu muselo přihodit něco neobyčejného. Když budeme mít oči na stopkách a dáme hlavy dohromady, je jistá nepatrná možnost, že zjistíme, co to bylo. Gaskin sice už tu trasu prošel před námi, ale to by v tom musely být nějaké čáry, kdyby se dospělý muž jen tak vypařil do vzduchu a nezanechal žádné stopy. Nemáme ani náznak důkazu, že by odešel z vlastní vůle, všechno nasvědčuje spíše opaku, a to znamená, že se stal obětí nějakého zločinu.“

Oba muži vyrazili kupředu.

Kráčeli po úzké cestě s řídce roztroušenými venkovskými staveními po obou stranách, až došli na dolní konec vesnice.

Odtud se silnice táhla asi čtvrt míle rovně mezi hustým křovím. Po deseti minutách došli ke stromořadí, kterým vedla štěrková odbočka k faře. Napravo byla nízká kamenná zeď hřbitova s četnými náhrobními kameny a s šedivým vysokým kostelem uprostřed.

Biggles se zastavil. „Myslím, že bychom si mohli faru prohlédnout, aniž by nás kněz nebo jeho hospodyně zpozorovali, ale radši bych s tím počkal, prozatím.“ Biggles šel zvolna dál k malým vrátkům, za nimiž se pěšina mírným obloukem svažovala k portálu hřbitovní brány.

Ginger pokračoval v chůzi, ale Biggles ho zastavil. „Řekli jsme, že půjdeme po Smallových pravděpodobných stopách,“ poznamenal.

„Myslíš, že by zašel na hřbitov?“ vyzvídal Ginger poněkud překvapeně.

„Kdyby tam před pěti dny pohřbili tvoji matku, ty by ses u jejího hrobu nezastavil?“

„To ne.“

„Co bys udělal?“

„Zastavil bych se a věnoval bych jí tichou vzpomínku. Kdybych byl tak blízko u jejího hrobu, pravděpodobně bych se k němu zašel podívat.“

„Zcela určitě. To by udělal každý. Small svoji matku hodně postrádal, na to nezapomeň. Jestli se na obchůzce někde zastavil, tak to bylo zde.“ Biggles vykročil dál po cestičce mezi místy věčného odpočinku dávných generací vesničanů.

Hrob paní Smallové našli snadno, i když byl skrytý v samém rohu hřbitova, nedaleko dřevěných schůdků, které vedly přes hřbitovní zeď na pastvinu. Na čerstvé hlíně prostého rovu leželo několik povadlých kytic a u hrobu držel mlčenlivou stráž starý tis s povislými větvemi. V jeho stínu trčel ze země omšelý pařez, který skýtal možnost k pohodlnému usednutí. Biggles se na chvíli posadil.

„Předpokládáme-li, že se tady Small zastavil, jak dlouho se tu asi zdržel?“ řekl Biggles, zapálil si cigaretu a odhodil zápalku. Po chvíli se sehnul a něco zvedl z mechem prorostlé trávy, do níž zápalka zapadla. Byl to nedopalek cigarety. „Zdá se, že tu setrval tak dlouho, že stačil vykouřit cigaretu,“ řekl tiše, odpovídaje si na vlastní otázku.

„Tu tady mohl vykouřit kdokoliv,“ poznamenal Ginger.

„Souhlasím s tebou. Ale s největší pravděpodobností to byl muž, jehož matka je pohřbena pár kroků odsud. Člověk, který by se nezajímal právě o tohle místo, by na hřbitově našel pohodlnější sedadlo než tenhle pařez.“ Biggles si pozorně prohlédl travu kolem a dostalo se mu

odměny v podobě dalšího nedopalku a dvou ohořelých zápalek.

„Někdo tady seděl tak dlouho, že stačil vykouřit dvě cigarety,“ prohlásil. „Pravděpodobně to byl Small. Na tom by nebylo nic divného.“

„Ale co by se mu tady mohlo proboha stát?“

Biggles pokrčil rameny. „Totéž, co na kterémkoliv místě jeho obchůzky. Ale rozhodně se mu během ní něco stalo.“ Biggles se zvedl, pomalu přešel k hrobu a zamyšleně jej pozoroval. Po chvíli pokračoval podivně stísňeným hlasem. „Něco se mu stalo, zatím ještě nevím co, ale stalo se to tady.“

„Proč myslíš?“

„Květiny se na hrob pokládají, až když je zasypaný, a ne předtím.“ EJiggles se sehnul, uchopil květinový stonek, který trčel z navršené hlíny a vytáhl polámaný karafiát.

„To je opravdu podivné,“ zamumlal Ginger. „Tady je další. Který vandal by se odvážil podupat hrob?“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl Biggles tiše. „Small to jistě neudělal, určitě ne záměrně.“

„Tady je nějaká napůl zasypaná černá stuha, patrně z věnce.“ Ginger uchopil stuhu vyčnívající z hlíny v místech, kde před tím ležely květiny, a zatáhl. Objevila se asi šest palců dlouhá stuha, na jejímž konci byl připevněn zmuchlaný kus černé látky s dvěma oválnými otvory. Ginger zalapal po dechu, když pochopil, co drží v ruce. V tomto prostředí si těžko dokázal představit něco podivnějšího.

Byla to maska.

„Rychle ji schovej,“ vyštěkl Biggles. „Možná, že nás někdo pozoruje.“

Ginger si to také uvědomil a z tváří mu vyprchala barva.

„Pojď stranou,“ pokračoval Biggles podivným hlasem a poodstoupil pár kroků ke stromu. „Teď máme o čem přemýšlet.“

Rozhostilo se ticho. Biggles si ze stínu tisu pozorně prohlížel hřbitov zalitý paprsky letního slunce. Všude byl naprostý klid. Jen kolem kostelní věže kroužilo hejno havranů.

Po chvíli zamyšleně řekl. „Poslední, kdo byl pohřben na tomhle hřbitově, byla paní Smallová. Kdyby byl po její smrti ještě nějaký další pohřeb, všimli bychom si čerstvého hrobu. Vidiš ten kamenný domek tamhle v rohu, tam si asi hrobník ukládá nářadí. Jestli pohřbíval paní Smallovou jako poslední, jistě je od té doby nepoužíval. Myslíš, že by nám mohl něco zajímavého říct? Rád bych si s ním promluvil.“

Na okamžik se zamyslel a potom pohodil hlavou, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. „Poslyš, Gingere,“ řekl ostře. „Vrátím se zpátky do vesnice, musím se na pár věcí zeptat. Ty zajď do Scotland Yardu, vyhledej inspektora Gaskina a okamžitě ho sem přivez. Řekni mu, ať s sebou vezme svého nejlepšího technika s daktyloskopickým vybavením a spis o vloupáních ve zdejších okolí. Ach, ano, ať přiveze také svazek paklíčů. To je všechno. Pospěš si. Budu na tebe čekat tady u hrobu.“

„Provedu,“ odpověděl Ginger.

Odcházeli ze hřbitova. Když míjeli hrobníkův domek, Biggles nahlédl oknem dovnitř, ale nic neřekl. Prošli portálem hlavní brány a spěchali s kopce k vesnici a k autu.

V okamžiku, kdy se za jilmy, které daly vesnici jméno, sklánělo k západu rudé slunce, zastavilo před hřbitovní branou auto. Vystoupil z něj Ginger a bez váhání zamířil rychlým krokem k pařezu, kde na něj čekal Biggles. Za Gingerem spěchal inspektor Gaskin s aktovkou, následován Tomkinsem z daktyloskopického oddělení.

„Tak, co se děje?“ zahartusil netrpělivě Gaskin na Bigglese.

„Řekl vám Ginger, co jsme tady našli?“

„Ano. Co z toho vyvozujete?“

„Posad'te se, hned vám to řeknu,“ odpověděl Biggles. „Něco mě napadlo. Možná, že se mýlím, ale jestli ne, měl byste se dalšího vedení případu ujmout spíš vy než já.“

„Měl jsem pravdu, když jsem říkal, že v té záhadě hraje nějakou roli to letadlo?“

„Ano i ne,“ odpověděl Biggles vyhybavě. „K tomu se ještě dostaneme. Přinesli jste s sebou všechno, co jsem chtěl?“

„Ano.“

„Dobře. Tak do práce. Tomkinsi, podívejte se, jestli na klíce hrobnického domku nenajdete nějaké otisky prstů. Potom otevřete dveře šperhákem, vejděte dovnitř a pokuste se sejmut otisky z držadla rýče, který visí na stěně. Jistě jich tam najdete spousty. Měl byste je vyfotografovat. Třeba se nám budou hodit jako důkazný materiál. Možná, že bude nejlepší, když ten rýč rovnou odvezeme. Pusťte se do toho, Tomkinsi.“

„To má být legrace?“ zeptal se Gaskin nevlídně, když Tomkins odešel.

„Rozhodně ne,“ odpověděl zkrátka Biggles. „Na žerty nemáme čas.“

Asi deset minut tiše seděli a sledovali záblesky Tomkinsova fotoaparátu za okny hrobnického domku. Potom se Tomkins vrátil.

„Ted' zajdeme do kostela,“ řekl Biggles a vstal s pařezu.

„Do kostela!“ vykřikl Gaskin. „Co s tím má k čertu kostel společného?“

„Tohle,“ odpověděl Biggles kuse. „Otisky prstů, které Tomkins sejmul s kliky dveří nebo násady rýče, nám mnoho neřeknou, protože nevíme, komu patří. Ale když zajdeme do kostela a sejmeme pár otisků z přední strany kazatelny, možná, že hned budeme moudřejší.“

„Vy podezříváte pastora?“ vykřikl nevěřící Gaskin.

„Na kazatelnu nikdo jiný nechodí. Pokud se budou otisky z kazatelny shodovat s těmi, které Tomkins sejmul z kliky hrobníkova domku a násady rýče, tak víme, kdo je tam zanechal, nemyslíte?“ pronesl Biggles klidným hlasem. „Když Ginger odjel, aby vás přivezl, zašel jsem do vesnice a promluvil jsem si s hrobníkem. Má svoje zaměstnání, ale když je zapotřebí, kope hroby a v neděli v kostele zvoní. Od pohřbu paní Smallové v domku na hřbitově nebyl a náradí se ani nedotkl. Proto by na klice domku i na násadě rýče měly být jeho otisky. Stejně otisky by měly být i na klíči od domku, který, jak mi řekl, vždycky visí na hřebíku za hlavními dveřmi fary, odkud si jej příležitostně bere. Jestli tam ty otisky nejsou, budeme mít jistotu, že klíč i náradí použil někdo jiný.“

„Kdo by to dělal a proč?“

„Napadá mě jedině pastor. Pojd'me.“ Biggles se zastavil před mohutnými dveřmi kostela. „Odemkněte,“ řekl Tomkinsovi.

Šperhák zarachotil v zámku a po chvíli se dveře se skřípotem otevřely. Biggles vstoupil do šeré kostelní lodi. „Dejte se do práce, víte, co od vás potřebujeme,“ řekl Tomkinsovi.

Z kamenných zdí kostela číšel nepříjemný chlad, ale byla to spíš ponurost sešeřelého prostoru, z níž naskakovala Gingerovi husí kůže. Prázdný tichý kostel, tajemné ticho a jména dávno zemřelých na náhrobních kamenech kolem stěn, to je prostředí, které v člověku vyvolá mrazení i ve dne, a což teprve v noci. Vnímavý Ginger se necítil ani trochu dobře.

Světlo Tomkinsovy baterky se chvíli míhalo kolem kazatelny, a po chvíli se Tomkins připojil k ostatním. „V pořádku,“ řekl. „Šlo to hladce.“

Vyšli z kostela, znovu zamkli hlavní dveře a vrátili se k pařezu u hrobu paní Smallové.

„Porovnejte ty otisky,“ nařídil Biggles Tomkinsovi.

„To není nutné,“ opáčil technik. „Prohlédl jsem si je lupou. Všechny patří témuž člověku.“

„Nic jiného jsem nečekal,“ řekl Biggles.

„Ne tak rychle,“ domlouval mu Gaskin. „Co tím chcete říct?“

„Myslím, že už vím všechno,“ odpověděl tiše Biggles.

„Mohl byste porovnat tyhle otisky s otisky prstů toho neznámého lupiče, který má na svědomí loupeže ve zdejšími okolí? Říkal jste, že nějaké máte.“

„Vy si myslíte, že ... pastor ... zbláznil jste se?“

„Když uděláte, co vám říkám, můžete si na tu otázku odpovědět sám,“ zamumlal Biggles.

Tomkins svítil baterkou a Gaskin si prohlížel otisky pod lupou. Po chvíli se zdálo, že přestal dýchat. Na deset sekund zavládlo ticho. Potom Gaskin zachraptěl: „Máte pravdu. U všech rohatých, to je neuvěřitelné. Pastor ... je lupič!“

„Obávám se, že je ještě něco horšího,“ řekl Biggles zachmuřeně. „Obávám se, že je také ... vrah.“

Gaskin na něj zíral s otevřenými ústy. „Chcete říct, že...“

„Zabil strážníka Smalla. Proč, to ještě nevím. Po vraždě musel vyřešit obvyklý nesnadný problém – jak se zbavit těla. Dostal téměř geniální nápad. Rozhodl se mrtvolu pohřbít.“

„A víte kde?“

„Myslím, že ano.“

„Kde?“

„Tady.“ Ukázal Biggles.

Gaskin nevěřícně zamrkal. „Ale to je hrob paní Smallové.“

„Myslím, že se záhy přesvědčíte, že je to i hrob jejího syna,“ řekl Biggles zvolna. „Jeho tělo nebude příliš hluboko.“

Inspektor nasál zhluboka dech. „Za okamžik to budeme vědět,“ prohlásil. „Máme přece rýč.“

„Proto jsem chtěl, aby ho Tomkins vzal s sebou.“

Gaskin se chopil rýče.

„Je tu málo místa,“ řekl mu Biggles. „Počkáme na vás u auta.“

Po dvaceti minutách se k nim Gaskin připojil. Zdálo se, že už se trochu vzpamatoval z otřesu. „Měl jste

pravdu,“ řekl stručně. „Zbraň, která ho zabila, mu ležela na prsou. Musím přivolat pomoc a sanitku. Myslím, že si můžete zajít do Courieru pro tu tisícovku.“

Biggles potřásl hlavou. „Na to jsem zapomněl. Tady už nejsem nic platný, měli bychom se pomalu vrátit domů.“

„Počkejte,“ žadonil inspektor. „To mi ani nevysvětlíte, jak jste na to přišel?“

„Velmi rád,“ odvětil Biggles. „Nebylo to nic těžkého. Dnes ráno jsme viděli pastora, jak něco hledá na pastvině. A dnes odpoledne jsem to našli. Byla to ta maska. Počestný člověk u sebe takové věci obvykle nenosí. Dewsberry měl smůlu, pohrblíval mrtvolu potmě a nejspíš i ve spěchu. Maska mu upadla a on ji nevědomky zasypal. Pochybuji, že bychom si toho všimli, kdyby současně nezasypal i pár květin, jejichž stonky trčely z hlíny. Ty nám prozradily pravdu. Je to zvláštní, ale zdá se mi, jakoby paní Smallová ukázala na vraha z hrobu prstem.“

Předpokládal jsem, že se Small při obchůzce na hřbitově zastaví. A nedopalky cigaret nám prozradily, že tam skutečně byl. Co následovalo potom, se můžu pouze domýšlet. Říkal jste, že Dewsberryho měl ve vesnici každý rád. Z toho se dalo vyvodit, že byl často zván na návštěvu do větších domů v celém okolí. Při těchto návštěvách mu jistě nečinilo žádné obtíže zajít do koupelny nebo na záchod, otevřít okenní zástrčku a připravit si tak půdu pro pozdější vloupání. Měl rovněž dobrou příležitost zjistit, kde jeho hostitelé ukrývají peníze a klenoty. Kdo by tak okouzlujícího muže podezřívával? Když se vracel s lupem z Clangstone Hall, nešel přes vesnici, ale zkrátil si cestu domů přes pastvinu

a hřbitov. Když zjistil, že ztratil masku, vydal se ji hledat právě tam, nechtěl aby se něco takového našlo v blízkosti fary. Vstoupil na hřbitov touto brankou. Small seděl na pařezu a truchlil nad svojí matkou. Měl na sobě tmavou uniformu, takže ho Dewsberry pravděpodobně neviděl.

Small samozřejmě Desberryho spatřil, ale asi ho nepoznal. Povedený pastor si jistě na své loupežné výpravy nebral bílý kolárek. Small zahlédl tmavou postavu s pytlím přelézající hřbitovní zeď po dřevěných schůdkách. Takové konání, pozdě v noci, muselo vzbudit strážníkovu podezření a pravděpodobně začal neznámého sledovat. Dewsberry se cítil prozrazen, zastřelil Smalla a zbraň pohřbil společně s mrtvolou. Potřebný nástroj – rýč – našel v hrobníkově domku. Dovedu si představit jeho rozrušení, a proto se ani nedivím, že práci rychle odbyl. Potom se vrátil domů na faru přesvědčen, že on je ten poslední na světě, koho by někdo spojoval se strážníkovým zmizením.“

„Každá vražda vyjde najevo,“ prohlásil inspektor slavnostním tónem. „Ale co to letadlo?“

„To by neměl být příliš velký problém,“ řekl Biggles. „Je důvodné podezření, že pilot Dewsberry spolupracoval se svým bratrem a převážel kradené předměty na kontinent. Vzpomeňte si, že už jednou byl odsouzen za pašování.“

„A máme to,“ radoval se Gaskin. „Když to vyprávíte vy, zní to zcela prostě.“

Biggles se usmál. „To samé říkal Kolumbus, když postavil vejce na špičku. Myslím, že už toho bylo pro dnešní noc dost. Na shledanou v kanceláři. Pojd', Gingere, jedeme domů.“

Případ tajných inkvizitorů

Pozdě v noci zazvonil na Bigglesově stole telefon. Komodor Raymond, velitel letecké policie, ho naléhavě žádal, aby se okamžitě dostavil do hlavní budovy Scotland Yardu. Biggles bez váhání uposlechl. Prošel kolem neznámých tváří policistů noční služby a zamířil přímo ke kanceláři svého šéfa. Komodor Raymond seděl za stolem ve společnosti dvou mužů. Toho vyššího představil Bigglesovi jako sira Nevilla Bakera z diplomatického sboru a v druhém Biggles okamžitě poznal majora Charlese z kontrašpionážního oddělení M.I.5. V místnosti vládla tíživá atmosféra.

„Promiňte, že vás volám v tuto hodinu,“ řekl letecký komodor a pokynul k prázdné židli. „Charles vám všechno vysvětlí.“

Důstojník kontrašpionáže se zamyšleně podíval Bigglesovi do tváře. „Jde o záležitost, která nás už znepokojuje delší dobu, ale nyní hrozí přerůst ve skutečnou krizi. Ve stručnosti vás s ní seznámím. V poslední době se množí případy nevysvětlitelných zmizení vědců a politiků prvořadého významu. Nemůžeme si dále nalhávat, že tyto případy nemají společného jmenovatele.“

„Dva ze zmizelých byli diplomaté,“ dodal sir Nevili.

„Nejčerstvějším případem je zmizení Maxwella Harringtona,“ pokračoval major Charles.

„Nedávno se objevila v novinách nenápadná zmínka, že o surovinových nalezištích ve střední a východní Evropě neví nikdo na světě víc než geolog Harrington.“

Mezi tyto suroviny patří samozřejmě i uran. Ještě téhož dne, kdy se článek v novinách objevil, Harrington zmizel, někde mezi svým hotelem a nádražím Victoria Station. Měl odjet vlakem na trajekt a přeplavit se do Německa. Běžně bychom se o jeho zmizení dozvěděli asi do osmačtyřiceti hodin, ale zapomněl nějaké dokumenty, a tak za ním na nádraží poslali poslíčka. Ale Harrington nebyl nikde k nalezení. Něco se mu muselo stát.“

„Naznačujete, že byl unesen?“ vyzvídal Biggles.

„Ano.“

„Je-li tomu tak, únosci ještě netuší, že bylo jeho zmizení odhaleno,“ řekl Biggles.

„Máte pravdu,“ souhlasil Charles. „V tomto ohledu před nimi máme jistý náskok.“

„Jaké byly ty další případy?“ zeptal se zamyšleně Biggles.

Sir Neville mu odpověděl: „Šlo o muže na veřejnosti poměrně neznámé, ale veledůležité pro bezpečnost naší země. První byl Pierre Lefebre, nesmírně nadaný mladý Kanaďan, jeden z našich tajných poradců při jednáních o Marshallově plánu. Vrátil se z tajné mise ve Spojených státech a usadil se v Cornwallu, aby si nějakou dobu odpočinul. Krátce poté bylo jeho tělo vyplaveno mořem u úpatí útesů nedaleko vesnice, v níž bydlel. Lefebre znal životně důležité informace, které by měly pro nepřátelské mocnosti prvořadý význam. Ale přejděme k faktům ještě hrozivějším než je únos a vražda.“

„Domníváte se, že by si to myslely i oběti?“ zeptal se Biggles.

„To je právě ono. Ti, kteří byli ponecháni naživu, už myslet nemohou. Vezměme si na příklad Adamsona. Řídil propagandu v rádiu. Zmizel, a po několika dnech

byl nalezen v Edinburghu. Bloudil ulicemi s naprosto vymytým mozkiem. Po ošetření na klinice se jeho stav poněkud zlepšil, ale pochybuji, že pro nás bude ještě někdy schopen pracovat, ubožák.“

„Chcete říct, že proti nám stojí nějaká vědecktější forma Velké inkvizice?“ vyptával se Biggles.

„Podle našich důkazů,“ odpověděl major Charles, „používají techniky tak ďábelské, že se to vymyká lidskému chápání.“

„Tak dobrá, pane. Řekněte mi i to nejhorší,“ požádal majora Biggles.

Důstojník kontrašpionáže mu pohlédl tvrdě do očí. „Jak si přejete. Zatím nejhorší osud postihl Petera Barda, Adamsonova asistenta. Zmizel a později se zase objevil v podobném stavu, jako Adamson. Ale byl tu jistý rozdíl. Bardův mozek nebyl jen pečlivě vymyt, ale i znovu naplněn.“ Major Charles se odmlčel, jako by hledal správná slova. „Jeho stupnice hodnot byla naprosto převrácena. Jinými slovy, neochvějně věřil oněm propagandistickým lžím, proti kterým dříve bojoval.“

Biggles se na něj upřeně zadíval. „Přece není možné převrátit někomu myšlení proti jeho vůli,“ protestoval Biggles.

Major Charles pokrčil rameny. „Kdo ví, co všechno dokáže udělat moderní věda s lidským mozkiem, když ji zneužije dostatečně bezohledný manipulátor? Vzpomeňte si na tak zvaná přiznání očividně nevinných lidí v špionážních procesech v některých středoevropských zemích. V našich případech jde zřejmě o totéž schéma.“

„Máte pravdu,“ potvrdil jeho slova sir Neville. „Musíme ten ďábelský spolek zničit nejen kvůli naší zemi, ale i kvůli celému lidstvu.“

Major Charles pokračoval. „Za tou organizací stojí velké peníze. Vezměte si třeba takového Kin Yena. Byl to mladý čínský odborník na aerodynamiku, temperamentní, ale neobyčejně schopný. Nabídl nám svůj nový model vrtulníku, založený na jednoduchém, ale zcela novátorském principu. Kin Yen zmizel a už nikdy nebyl nalezen. Ale dostaly se k nám tajné informace, že jistá velmoc prototyp Kin Yenova vrtulníku zkouší.“

„A proč se s těmito případy obrácíte na leteckou policii?“ vyptával se zvědavě Biggles.

„Domníváme se, že k vlastním únosům používají letadlo,“ odpověděl major Charles. „Ubohý Adamson blouzní o bílém letadle, a dodnes se schovává, když zaslechne zvuk leteckého motoru. Tělo Pierra Lefebra neslo stopy takových zranění, která spíše odpovídají shození z letadla než z vrcholu útesu.“

Biggles zamyšleně udusil cigaretu. „Domníváte se, že hlavní základna oné tlupy nebo organizace je někde na britských ostrovech?“

Letecký komodor odpověděl: „Prošetřuji všechna letiště.“

Major Charles potřásl hlavou. „To je příliš pomalé. Harrington je starý člověk. Jestli na něj únosci vyvinou nátlak, nevydrží dlouho. Musíme zakročit rázně a hlavně rychle.“

Biggles si pohrával s další cigaretou. „Mám pocit, že tím zloduchem bude tentokrát spíše všehoschopný jedinec než nějaká cizí vláda.“

„A jak byste pak vysvětlil, co se stalo s Yenovým vrtulníkem?“ odporoval mu Charles.

„Vynález může být prodán tomu, kdo dá nejvíc,“ upozornil ho Biggles.

„Chce-li někdo vydělat velké peníze, není jednodušší cesty, než unést člověka s cenným tajemstvím, přimět ho, aby je vyradil, a pak jeho tajemství prodat. Může za tím vést i nějaký člověk, který touží po světovládě – nějaký nový Hitler.“

„Možná, že máte pravdu,“ dodal sir Neville.

„Ale k čemu nám je tahle domněnka dobrá?“ přerušil ho major Charles netrpělivě.

„Zužuje nám pole pátrání – hledáme výjimečného muže, který operuje v naší zemi.“ odpověděl Biggles. „Výjimečnost s sebou přináší i některé slabosti, například ješitnost. Předpokládám, že unesení byli po dobu výsledků udržováni v dobrém stavu, alespoň do té doby, než vyradili všechno, co věděli.“

„Kam přesně míříte?“ vyzvídal major Charles.

„Myslím, že bychom jim mohli předhodit falešného vědce. Dokud by své údajně důležité informace neprozradil, nebyl by zřejmě ve velkém nebezpečí.“

Major Charles potřásl hlavou. „Neodvážil bych se někomu nařídit, aby takové riziko podstoupil. Ani nevím, kde bych takového muže sehnal.“

„Nemusíte hledat daleko,“ odpověděl Biggles s ledovým klidem.

Všichni oněměli.

„Chcete říct ... chcete se o to pokusit?“ zeptal se major Charles.

„Ano.“

„Uvědomujete si všechna rizika?“

„Zajisté. Ale jak jste sám říkal, potřebujeme rázně zakročit, a to co nejrychleji. Nevyhledávám nebezpečí, ale odvážnému štěstí přeje,“ prohlásil Biggles a pohlédl na leteckého komodora.

„Podstrčte novinám smyšlenou zprávu, že vlastním nějaké přísně tajné materiály. To by snad mělo k mému únosu stačit. Můžete jim dát pár fotografií a naznačit jim, že jsem právě uprchnul z nějaké země za Železnou oponou.“

„To se dá zařídit,“ souhlasil letecký komodor zamysleně.

„Jestli je za těmi únosy nějaká cizí země, určitě podnikne zoufalé pokusy, aby dostala svá tajemství zpátky. A jestli se jedná o jedince, bude je chtít získat pro sebe.“

„Přesně tak,“ souhlasil Biggles. „Domluveno, dejte tu zprávu do zítřejších novin. A potom ji hned odvolejte, jako by zakročila cenzura.“

„Jak s námi chcete udržovat spojení?“ zeptal se major Charles.

„Obávám se, že to nebude jednoduché,“ opáčil Biggles. „Tohle je hra, která se musí hrát sólově. Před ostatními oběťmi budu mít jednu velikou výhodu. Od samého začátku budu vědět, co se mi může stát. Teď bych si rád přečetl všechny dokumenty o dosavadních případech a prohlédl si fotografie obětí. Víc nepotřebuji.“

„Potřebujete jméno,“ zdůraznil letecký komodor.

Biggles se usmál. „Co třeba použít jedno osvědčené. Navrhuji jméno Holmes.“

„Ať je po vašem,“ souhlasil letecký komodor zasmušile. „Uvidíme, jestli pan Holmes tenhle případ rozřeší. Opravdu už nic jiného nepotřebujete?“

„Jen trochu štěstí,“ odpověděl Biggles a zvedl se ze židle.

O dva dny později snídal Biggles u snídaně v jednom z westendských hotelů, ve kterém se předchozího

dne ubytoval. Škrtil se v nepohodlném staromódním obleku a rovněž jeho tvář se pozoruhodně změnila – oholil si knírek.

Strávil únavný den, žádné zvláštní události se nepříhody, a tak měl spoustu času hloubat nad možnými riziky svého počínání. Den před tím se ve všech londýnských novinách objevila jeho fotografie se smyšlenou historkou. Když navečer seděl v hotelové hale a zběžně listoval v nejnovějším čísle časopisu Flight, zaslechl, že hotelový sluha vyvolává nějakého pana Holmesa. Uvědomil si, že to je teď jeho jméno, rychle se vzpamatoval a převzal od sluhy rukou nadepsanou obálku. Roztrhl ji a četl: „*Hrozí vám nebezpečí. Netelefonujte. Okamžitě se dostavte do kanceláře.*“ Podpis chyběl.

Biggles odhodil cigaretu do nejbližšího popelníku, prošel hotelovou halou k hlavnímu vchodu a vyšel z hotelu. Ve vedlejší kině právě skončilo představení a na ulici se vyvalily zástupy lidí horečně shánějících taxi. Biggles na okraji chodníku chvíli váhal, díval se nalevo i napravo a vtom před ním zastavilo taxi. Řidič doširoka otevřel dveře. „Kam to bude, pane?“

„K ministerstvu obrany,“ odpověděl Biggles a nastoupil. Když za ním zaklaply dveře, pohodlně se usadil a čekal, co se bude dít dál.

Za chvíli se to dozvěděl. V okamžiku, kdy se do sedadla zabořil plnou vahou, uslyšel zvuk podobající se syčení unikající páry. Už je to tady, pomyslel si a lehce se pousmál. Jeho protivníci si nepočínali právě chytře, žádný zkušený agent by se do tak očividné pasti, jako je taxi, nikdy nechytil.

Biggles nasál dusivě sladký pach uspávacího plynu a rychle ztratil vědomí...

Když znovu otevřel oči, viděl jen nějaký velký bílý předmět. Cítil, že leží na zádech a že se pohybuje. Namáhavě zaostřil a velký bílý předmět se proměnil v postavu zdravotní sestry. Zazněl známý zvuk zvonu a Biggles pochopil, že je v sanitce. Skrze matová okenní skla pronikalo filtrované sluneční světlo. Jemné svištění pneumatik na asfaltu mu říkalo, že se automobil pohybuje po hlavní silnici. Biggles si jazykem navlhčil okoralé rty.

„Vypijte to,“ sehnula se nad ním sestra se sklenkou léku. Chovala se chladně a nezúčastněně.

Biggles jednal, jak se od něho očekávalo. „Kde to jsem?“ zeptal se. „Co se stalo? Měl jsem nehodu?“

Sestra odpověděla: „Ano. Byl jste několik hodin v bezvědomí. Prosím, ležte klidně.“

„Jsem v sanitce?“ vyptával se Biggles.

„Ano.“

„Kam mě vezete?“

Žena na něj pohlédla a v očích ji svítilo cynické pobavení.

„Převážíme vás do soukromého sanatoria.“ Rychle se podívala na hodinky. „Už je čas na další injekci,“ oznámila mu. „Po injekci se nehýbejte ani se nepokoušejte mluvit, zbytečně byste si působil bolest.“

Biggles neprotestoval. Cítil, jak se mu zabodla jehla do paže, a potom ho jakási neviditelná váha přitlačila k lůžku. Zavřel oči.

Čas plynul. Biggles se nehýbal a snažil se udržet při vědomí, ale nepříteli úspěšně, droga mu vysála všechnu sílu. Nedokázal se pohnout, nevypravil ze sebe jediné

slovo. Jakoby ve snu cítil, že sanitka zastavila. Dveře se otevřely, nosítka, na nichž ležel, někdo vynesl ven. Biggles zahlédl proti nebi obrys jakési povědomé budovy. Za okamžik si uvědomil, že to je řídicí věž letiště. Biggles jakoby ve snách sledoval, jak je vezen po přistávací ploše k letadlu, jehož trup byl označen nápadným červeným křížem. Před ním čekal nějaký muž v kožené letecké bundě.

„To je doktor Kahn,“ řekla sestra tiše. „Má svou vlastní leteckou záchrannou službu. Je dobrý pilot. Nemusíte se bát.“

Když byla nosítka s Bigglesem naložena, nastoupil k němu do kabiny doktor, ohmatal mu puls a podíval se mu zblízka do očí. Biggles pocítil vlnu odporu. Mužovy prsty ho svíraly jako železné kleště obalené jakousi odpornou houbovitou hmotou.

„Dělá se vám v letadle zle?“

Doktorův hlas zněl stejně mechanicky jako hlas sestry. „Zavřete oči, chcete-li říct, že ano. Nesnažte se mluvit.“

Bigglesova víčka se ani nepohnula.

„Tak dobře,“ řekl doktor. „O pacienta je dobře postaráno.“ Jeho prsty pustily Bigglesovo zápěstí. „Jste v perfektním zdravotním stavu a v tom i zůstanete až do cíle naší cesty.“ Opustil kabinu a na jeho místo zasedla znovu sestra. Motory ožily, trup se rozechvěl, letadlo se dalo do pohybu a za minutu už se vznášelo ve vzduchu.

Biggles s uspokojením pozoroval, že se mu znovu navrací síly, působení drogy ochabovalo. Možná, že tomu napomohla i výška. Brzy byl schopen jasně uvažovat a v okamžiku, *kdy* se kola letadla dotkla přistávací plochy, navrátila se mu i schopnost pohybu. S

průběhem událostí byl spokojený, i když do nich prozatím nemohl víc zasáhnout.

Při výstupu z kabiny mu musela pomáhat sestra, stále byl ještě trochu otřesený. V uších mu hučelo a šumělo, nejprve to pokládal za dozvuky působení drogy, ale pak spatřil širokou mořskou pláň, nad kterou poletovala hejna ostře křičících racků. Široko daleko nebylo vidět žádný strom, jen nekonečné vřesoviště stoupající od mořského břehu až k vrcholu nevysokého kopce. Biggles usoudil, že se ocitl na ostrově, a podle vřesu to musel být ostrov u skotských břehů.

Sestra ho vedla ke kamenné, na první pohled velmi staré budově, která připomínala hrad. Byla obehnána vysokým drátěným plotem. Nedaleko ní stál otrhaný plátěný hangár. Když kolem hangáru procházeli, vyšel z něj nějaký muž a pomalu kráčel k letadlu. Biggles zahlédl kulatou, bezvýraznou tvář a šikmé oči. Okamžitě poznal pohřešovaného vynálezce Kin Yena.

Doktor na ně čekal u plotu a s ním další muž, oblečený jako zdravotník. „Převezmu ho já, sestro,“ řekl doktor.

Vstoupili do hradu a do chřípí jim zavanul pronikavý nemocniční pach. Dveře se za nimi zavřely, jakoby to mělo být navždy.

„To je nutné bezpečnostní opatření u každého soukromého ústavu pro choromyslné,“ řekl doktor vážně.

„Vy jste jeden z pacientů?“ zeptal se Biggles.

„Vidím, že máte zvrácený smysl pro humor. Ale s tím si už poradíme,“ zamumlal doktor a pokračoval v chůzi.

Vešli do místnosti, která vypadala jako něco mezi kanceláří a ordinací. Nejpodzřelejšími kusy nábytku byl

velký chromovaný stůl a cosi, co připomínalo zubařské křeslo. Opěradla pro ruce byla opatřena koženými řemeny a z podložky pro hlavu visel gumový roubík.

Doktor si svlékl leteckou bundu a pověsil ji do kovové skřínky. „Posaďte se, udělejte si pohodlí, pane Holmesi. Přesvědčíte se, že ta židle není tak nepohodlná jak se zdá, zvláště když budete sedět klidně.“ Doktor se posadil za stůl a do místnosti vešli jeho dva pomocníci.

Náhle se v místnosti rozzářil oslnivě bílý kužel světla. Doktor si nasadil velké tmavé brýle.

Biggles se snažil chovat tak, jak to odpovídalo situaci. „Co to má být?“ dožadoval se. „Já nic nechápu. Řekli mně, že jsem měl nehodu. Co ode mě chcete?“

„To je naprosto přirozená otázka, pane Holmesi,“ zněla odpověď. „Zodpovím ji několika málo slovy. Dopravil jsem vás sem, protože se zajímám o totéž co vy – o ložiska nerostných surovin ve východní Evropě.“

„To je všechno?“ usmál se žalostně Biggles. „Proč si kvůli tomu dáváte takovou práci? Jsem si vědom, že informace, které mám, jsou cenné. Ale mezi námi, peníze potřebuje každý. Nevím sice, kterou mocnost zastupujete, ale vždycky jsem toužil stát na straně vítězů, a proto jsem ochoten s vámi dobrovolně spolupracovat.“ Biggles se posadil na židli a pokynul směrem k doktorovým pomocníkům. „Tyhle divadelní efekty si můžete odpustit.“

Doktor své asistenty posunkem propustil.

„To je od vás velice moudré, pane Holmesi,“ řekl doktor konejšivě. „Ale organizace, kterou mám tu čest řídit, není vláda nějaké cizí země. Stojím v čele malé skupiny vědců, která chce provést v této zemi revoluci. Nepodceňujte naši sílu, pane Holmesi, je to síla vám

nepochopitelné inteligence. Běžně za své informace neplatíme.“

„Vy zabíjíte slepice, které by vám v budoucnu mohly snášet zlatá vejce?“ vyzvídal Biggles.

Doktor si pohrával se zlatou tužkou. „To není nutné. Zanedlouho budeme mít v rukou moc, o které se běžným politikům ani nezdá. Již dnes dokážeme vymýt lidský mozek a naplnit ho myšlenkami podle našeho přání. Představte si, jaké nám to otvírá možnosti. Je zcela pochopitelné, že se o naši činnost jistě mocnosti zajímají.“

„Jako například ta, která od vás koupila plány Yenova vrtulníku?“ řekl Biggles.

„Ach, vy o tom víte?“ Doktor přešel toto téma mávnutím ruky. „Tím se zabýváme jen okrajově, pochopitelně potřebujeme nějaké finanční zdroje. Pan Kin Yen se u nás osvědčil jako vynikající letecký mechanik. Je závislý na opiu a jinou odměnu za svou práci ani neočekává. Máme samozřejmě i jiné prostředky, jak přivést lidi ke spolupráci. Nejsou nijak drastické. Podívejte se sám.“ Doktor vypnul bodavé světlo a vedl Bigglese chodbou k výtahu.

„Lidský mozek se dá přirovnat ke krásné, ale křehké váze,“ pokračoval doktor při jízdě výtahem. „Nejdříve jsme se naučili, jak ji vyprázdnit. Ale místo toho, abychom ji ponechali prázdnou jako v první fázi našich pokusů, teď ji naplňujeme myšlenkami, které jsou pro nás užitečné.“ Doktor se zastavil přede dveřmi. „Tam uvnitř držíme jistého muže jménem Harrington, je v počáteční fázi procesu podřizování se nadřazené vůli. Peníze získané za tajemství, které nám sdělí, nám umožní udržovat tohle zařízení v provozu celý další rok.“

Vzhledem k jeho věku se poněkud obávám, jestli přežije poslední fázi přeměny.“ Doktor otevřel dveře.

Biggles bezděky zaťal všechny svaly, když mezi hromotluckyými asistenty zahlédl v bodavé záři reflektorů vychrlého šedovlasého starce.

„Dnes mu dovolíme odpočívát,“ zamumlal doktor. „Zítřka z něj vytáhnu jeho tajemství.“

Když se o něco později vrátili do doktorovy příjmací ordinace, v Bigglesovi to vřelo, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky. Dostal nápad. Uvědomil si, že jeho protivník je šílenec, nebo aspoň člověk stojící na samé hranici šílenství. A hybnou silou všech šílenců bažících po moci je vždycky ješitnost. Biggles se rozhlédl kolem. Byl s doktorem sám.

„Vidím, že svou práci milujete,“ poznamenal, a aniž by byl vyzván, usadil se na zlověstném křesle.

„Pracuji pro skupinu Nadřazených,“ odpověděl doktor věčně. „Jednou budeme ovládat celý svět. Žádné jiné cíle ani pocity nemáme.“

„Po té vaší čertovské droze jsem dostal hroznou žízeň,“ řekl Biggles, aby změnil téma hovoru. „Můžu se něčeho napít?“

„Ale ovšem. Víno nebo vodu?“ zeptal se doktor, zvedl telefon a pronesl do něj několik slov jakýmsi podivným jazykem. Za okamžik se v místnosti objevil muž s tváří lidoopa a postavil na stůl před Bigglese sklenici vody. Potom se tiše vzdálil.

„Nebojíte se se mnou zůstat o samotě?“ vyptával se Biggles zvedaje sklenici ke rtům.

Doktor se zamračil. „Já a bát se? Nadřazená inteligence vždycky ovládá nízkou.“ Otevřel zásuvku stolu a ukázal Bigglesovi předmět, který připomínal

obyčejné plnicí pero. „Jediná kapka chemikálie z tohoto válečku by vás uspala na dlouhou dobu,“ chvástal se.

Biggles upil malý doušek ze sklenice a v příštím okamžiku se prohnul v křeči a lapal po dechu. Sklenice dopadla s třesknutím na podlahu. Biggles se uchopil oběma rukama za hrdlo. Chrčel s bezmocně skloněnou hlavou. „Vy d'áble!“ zasípal. „Otrávil jste mě.“

„Ti hlupáci!“ vyštěkl doktor a vyskočil, aby zachytil kácejícího se Bigglese.

Biggles bleskovým pohybem uchopil ruku držící nebezpečné plnicí pero, vykroutil je z doktorova sevření, obrátil je do zkoprnělé tváře protivníka a stiskl nenápadnou spoušť. Ozvalo se zasyčení a doktor se zhroutil k zemi jako hadrový panák. Biggles dovlekl muže k zubařskému křeslu, přivázal mu ruce řemeny k opěradlům, sňal mu tmavé brýle a přikryl jeho mrtvolně bledou tvář ručníkem.

Biggles si nasadil doktorovy tmavé brýle a oblékl si jeho leteckou bundu, která visela ve skříni. Svíraje tajnou zbraň stále v ruce přistoupil ke dveřím, opatrně je otevřel a vyhlédl ven. Chodba byla prázdná. Po celou cestu z budovy mu nikdo nevěnoval pozornost. Strážný u brány v drátěném plotu mu bránu dokonce úslužně otevřel. Letadlo označené červeným křížem ještě stálo před hangárem a o trup se opíral mechanik Yen čekající na rozkazy.

„Nastupte si,“ řekl Biggles úsečně.

Číňan bez zaváhání uposlechl. Biggles se usadil do sedadla pro pilota a za tři minuty již byli ve vzduchu.

Když se letadlo vrátilo, nad Atlantikem právě zapadalo slunce. Ke stroji se rozběhl muž v bílém plášti.

„Doktore, doktore, někdo se pokusil o útěk. Pustil jsem do drátěného plotu proud...“

Dveře pilotní kabiny se rozlétly a z nich vyskočil Biggles. Namířil na muže automat a procedil mezi zuby: „Tak ho zase vypni!“

Mužovi bezmocně poklesla čelist, když se z letadla vyrojily černé uniformy policistů. Mezi nimi byl i letecký komodor Raymond. Připojil se k Bigglesovi a oba se rozběhli k hradu.

Zakrátko se hradní chodby zaplnily policisty.

„V pořádku, Bigglesworthi, zbytek práce přenecháme jim,“ prohlásil letecký komodor.

V bráně se začali objevovat první policisté vyvádějící z hradu spoutané zajatce. Byl mezi nimi i doktor a sestra. Na letišti před hradem právě přistával policejní Auster.

„Můžete letět domů, jestli chcete,“ řekl letecký komodor Bigglesovi. „My to tady ještě pořádně vyčistíme. Myslím, že to bude trvat celou noc. Především se musíme postarat o všechny oběti těch šilenců. Bůhví, kolik jich tu ještě najdeme.“

„Jestli se tady beze mě obejdete, tak já půjdu,“ odpověděl mu Biggles. „Tamhle s tím Austerem přistává Ginger, poletím s ním zpátky. Musím se trochu prospat, měl jsem dost rušný den. Zítra mi můžete podat hlášení.“

„Souhlasím,“ usmál se letecký komodor.

Biggles si zapálil cigaretu a pomalu se loudal k Austeru.

Bieles si zapálil cigaretu a pomalu se loudal k Austeru ...

Operace Hvězdný svit

Ve výši deseti tisíc stop vrčely nad indigovou mísou země motory osamělého Austeru letecké policie. Nad letadlem se klenula půlnoční obloha posetá miliony hvězd. Pod ním jiskřil miliony světelných záblesků svět, který nikdy nespí.

U řídicích pák seděl na pilotním sedadle, opatřeném katajpuťovacím zařízením, detektiv letecké policie inspektor Bigglesworth, s tváří strašidelně osvětlenou tlumenou září palubní desky. Vedle něj na sedadle druhého pilota seděl jeho zástupce Algy Lacey, s obličejem téměř zakrytým vysokofrekvenčním rádiovým přístrojem. Za nimi byli další dva členové útvaru zvláštní letecké policie, Bertie Lissie a Ginger. I oni měli navlečeny padáky. Nikdo nemluvil. V letadle panovala napjatá atmosféra. Před startem se dozvěděli, že na úspěchu jejich noční akce závisí celá další kariéra jejich šéfa, leteckého komodora Raymonda ze Scotland Yardu.

V poslední době se snášely na komodorovu hlavu přívaly nezasloužené kritiky z nejvyšších míst. Celní správa si stěžovala na letecké pašování diamantů, kožešin a drog. Finanční komise hlásila údajné neoprávněné převážení peněz z kontinentu do Británie i z Británie na kontinent. Tajná služba měla podezření, že jsou do země letecky dopravováni tajní agenti. Radarové stanice hlásily četné noční přelety neidentifikovatelných letadel.

Biggles si nepříjemnou situaci uvědomoval. Od svých přátel na kontinentě věděl, že podobným problémům čelí všechny západoevropské země. Ale až příliš dobře si uvědomoval, jak omezené jsou možnosti kontroly leteckého provozu. Námořní loď se dá zadržet a

prohledat. Ale letadlo nikdo nezastaví bez použití metod, které jsou omluvitelné jen ve válce. Rovněž permanentní ostraha celého vzdušného prostoru a tisíce mil dlouhého pobřeží je prakticky vyloučena.

Biggles obdržel povolení použít neortodoxní metody, pokud to bude situace vyžadovat, a ve spolupráci s radarovými stanicemi je uvedl do praxe. První týden jeho mise nepřinesl žádný výsledek. Nyní měl poslední šanci, pozemní síly začínaly protestovat proti neustále prodlužovanému stavu pohotovosti.

„Poslouchám,“ ozval se ostře Algy. „Mluvte,“ řekl vzdálené obsluze radaru. Asi deset sekund naslouchal a pak hlásil Bigglesovi: „Neidentifikovaný letoun nad pobřežím Suffolku. Kurz západoseverozápad. Výška osm tisíc stop. Bez navigačních světél. Nereaguje na signály.“

Biggles otočil Austra a zvýšil rychlost na maximum.

Algy opět promluvil. „Víc k severu, ještě, drž kurz. Je od nás asi čtyřicet mil.“

Uplynuly tři minuty. „Ten darebák mění kurz, uhýbá na západ,“ hlásil Algy. „Ztrácí výšku.“

Biggles prohledával očima nebe před sebou hledaje matně rudou záři výfuku, která by mu prozradila pozici tmavého letadla na nočním nebi.

„Přibližujeme se,“ řekl Algy napjatě. „Je na levoboku. Jde dolů.“

„Mám ho,“ odpověděl Biggles, položil letadlo na křídlo a rychle klesal, aby se dostal do slepého bodu neznámého letadla. „Vypadá to na helikoptéru. Vida, na zemi se rozsvítila světla! Někdo ho očekává. Myslím, že jsme nad Brandon Heath, vidím cestu z Brandonu do Thetfordu. Tam je spousta místa na přistání. Převzmi

řízení. Zavolej Raymondovi přesnou polohu. Přibliž se jak můžeš, ale ať nás neslyší. Drž přímý kurz.“

Biggles se zvedl z pilotního sedadla a přešel dozadu. „Jdeme na to,“ řekl Gingerovi a Bertiemu. „Vyskočím první a vy hned za mnou. Jsme jen ve dvou tisících, zbytečně neprodlužujte volný pád.“ Biggles otevřel nouzové dveře, uchopil kroužek padáku a vrhl se střemhlav do prázdna.

Ginger a Bertie ho následovali.

Ginger se řítíl volným pádem a zahlédl, že světla na zemi zhasla. Počítal do pěti, zatáhl a za okamžik už se vznášel pod kupolí padáku a připravoval se ztlumit náraz přistání. Dotkl se země, upadl, ale v mžiku byl zase na nohách a rychle vyklouzl z popruhů. Padesát yardů od Gingera vítr nadouval další padák. Odlepila se od něj tmavá postava a spěchala směrem k Gingerovi. Byl to Bertie.

Rychle klopýtali hrubou trávou a vřesem k místu, odkud se ozýval zvuk motoru běžícího na volný chod. Za okamžik dostihli Bigglese a společně klusali dál nespouštějíce oči z matného obrysu helikoptéry. Když k ní doběhli, pilot právě předával nějaké balíky dvěma mužům.

„Ani hnout,“ vyštěkl Biggles. „Policie!“

Ozvaly se zděšené výkřiky a kletby. Zarachotila puška. Biggles střelbu opětoval a jeden z mužů padl k zemi. Druhý se obrátil na útěk. Bertie mu nastavil nohu. Motory helikoptéry zařvaly. „Zadrž ho,“ vykřikl Biggles a Ginger vyprázdnil svůj zásobník do vrtule rotoru. Lopatky vrtule se rozlétly na všechny strany. Motor zbavený tíhy rotoru se rozječel na plné obrátky a pilot ho musel vypnout. Biggles vyzval pilota, aby vystoupil.

Muž neměl žádnou možnost uprchnout a bez odporu uposlechl. Podíval se na balíky ležící na zemi a pokrčil rameny. „Zřejmě jste dostali hlášku od Alexe ...“

O půl hodiny později přijela dvě policejní auta. Z jednoho vystoupil komodor Raymond a z druhého dva muži v civilu. „Dobrá práce, Bigglesworthi,“ blahopřál letecký komodor. „Co je v těch balících?“

Biggles se usmál. „Hodinky. Jejich dost pro celou armádu.“

Výpověď pilota přistiženého při pašování hodinek potvrdila Bigglesovo podezření, že do nezákonného leteckého převážení zboží je zapleteno několik různých organizací. Jak už to mezi zločinci bývá, jednotlivé organizace mezi sebou vedly nesmiřitelnou válku, na níž dopláceli především daňoví poplatníci, kteří neměli nejmenší tušení, co se jim nad hlavami děje. Bylo zřejmé, že za těmito transakcemi jsou velké peníze v rukou chytrých lidí s vynikajícími leteckými zkušenostmi.

Nezdálo se pravděpodobné, že by se tito lidé osobně zúčastňovali operací. Drželi se v pozadí a na hrubou práci používali lehce nahraditelné agenty. Biggles měl za úkol dostat se k oněm tajemným mužům ve stínu. Jméno jednoho z nich už znal – jmenoval se Alex. Jeho jméno vyklouzlo pilotovi helikoptéry, který, jak se později ukázalo, byl bývalým důstojníkem letectva propuštěným z armády pro pašování při výkonu služby. Pilot přiznal, že den po propuštění ho kontaktoval neznámý muž. Byl ideálním typem pro pašeráckou práci – schopný, rozhněvaný a bez práce.

Biggles rozebral situaci ze všech stran a potom nastražil past a vložil do ní návnadu.

Algy, pod přijatým jménem Mason byl degradován pro nevhodné chování a propuštěn z armády – tak to aspoň hlásal článek, který se objevil v novinách. Uplynul týden. Biggles očekával další vývoj událostí v operační místnosti letecké policie. Algy se potuloval West Endem a držel se v uctivé vzdálenosti od Scotland Yardu.

Ráno osmého dne zazvonil na Bigglesově stole telefon. Biggles chvíli naslouchal a pak mrkl na Bertieho a Gingera, kteří ho zvědavě sledovali. „Výborně, Algy,“ řekl konečně. „Přijmi to, ale netvař se moc dychtivě. Budeme tam. Zavolám Marcelovi Brissacovi do Sureté, aby byl v pohotovosti.“ Biggles zavěsil a radostně informoval své přátele. „Vyšlo to. Nabídlí Algymu sto liber, když pro ně bude pilotovat Pussy Moth na nočním letu do Francie. Má tam dopravit nějakého pasažéra a zpátky přivést balíček. Cíl a místo startu se dozví v hodinu nula. Předpokládá, že stroj je ukrytý někde v blízkosti Londýna.“

„Jaký je plán?“ vyptával se Ginger.

„Algy bude předstírat poruchu a nouzově přistane u Downs, severozápadně od Brightonu. Budeme tam čekat a až uslyšíme, jak nad námi kouzlí s motorem, dáme mu smluvený signál baterkou. Pokusí se přistát co nejbliže u nás.“

„Co řekne ten pasažér, když bude chtít Algy nouzově přistát?“

„Co by mohl říct? Myslíš, že ho bude nutit k letu přes kanál s porouchaným motorem? To sotva. Pravděpodobně to není pilot, jinak by letěl sám, takže dostane strach a nebude se do ničeho plést. Pojedeme tam autem. Radši vyrazíme hned, abychom si našli nějaké příhodné místo.“

Když se setmělo, byli už na místě. Povětrnostní podmínky byly skvělé. Dobrá viditelnost, žádný vítr a žádný měsíc. Čekali. Ze vzdálené vsi k nim dolehly úderý věžních hodin. Nad hlavami jim občas přeletěl některý z pravidelných spojů.

Teprve někdy kolem druhé hodiny v noci zaslechli dlouho očekávaný zvuk malého letadla, které mělo zřejmě problémy s motorem.

„Světla,“ zavelel Biggles ostře.

Bertie a Ginger vyběhli ze svých úkrytů a mávali baterkami směrem k nebi. Blížící se stroj sice neviděli, protože neměl poziční světla, ale podle rychle se zesilujícího zvuku motoru poznali, že klesá. Najednou se jim nízko nad hlavami mihl stín, a všichni se rozběhli k místu, odkud zaslechli náraz podvozku na zem. Letadlo zahlédli uprostřed golfového hřiště.

Když k němu dorazili, stáli vedle křehkého stroje dva muži. První z nich byl Algy. Druhý muž držel v ruce malý kufřík a z jeho nepřetržitého vzrušeného drmolení bylo zřejmé, že je značně rozohněný. Nezpozoroval jejich příchod, dokud se Biggles přátelsky nezeptal: „Zdravím vás. Můžeme vám nějak pomoci?“

Neznámý se prudce otočil. „Jak daleko je k silnici, a kde tady seženu nějaké auto?“ zeptal se ostře.

„Auto už čeká,“ odpověděl Biggles klidným hlasem. „Jsme policisté. Nepokoušejte se klást odpor. Ten kufřík vám vezmu.“

To stačilo. Následovala krátká bitka, ale přesila byla příliš velká a brzy zacvakla pouta.

„Podíváme se, co je v tom zavazadle,“ řekl Biggles. „Posviťte mi někdo!“

Kužel světla ozářil směsici nejružnějších klenotů.

„To vypadá na kořist ze včerejšího přepadení klenotnictví na Grosvenor Square,“ poznamenal Biggles. „Inspektor Gaskin bude skákat radostí, až tohle uvidí.“ Biggles znovu oslovil neznámého muže. „Kolik jste zaplatil za cestu?“

„Pět set,“ rozčiloval se neznámý. „A on mi tvrdil, že nehrozí žádné nebezpečí. Ale já si ho najdu.“

„Řekněte nám, jak se jmenuje, a najdeme si ho my,“ navrhl mu Biggles.

V tom okamžiku vběhl na scénu inspektor Gaskin a jeho pomocníci, kteří až dosud čekali na silnici u auta. „U všech rohatých ... to je přece Carlo zvaný Kočka!“ vykřikl radostně inspektor.

„Je váš,“ zamumlal Biggles. „Já mám na práci něco jiného, než hledat uloupené klenoty.“

„Kam máte namířeno?“

„Do Francie,“ Biggles ukázal na malé letadlo. „Poletíme tímhle. Brzy na shledanou.“

Když inspektor Gaskin se svým zajatcem odešel, zeptal se Biggles Algyho. „Tak jak to probíhalo?“

Algy mu ochotně vyprávěl. „Čekal jsem na domluveném místě nedaleko aeroklubu. Přijel pro mě člověk v Rollsu a zavezl mě na statek na jižní straně Ashdownského lesa. Přesnou polohu místa startu přede mnou nijak netajili, protože jsem se měl po cestě do Francie na stejné místo vrátit.“

„Dokázal bys ten statek najít?“

„Snadno. Čekal tam na mě muž, který mě v Londýně kontaktoval. Měl na tváři masku, ale poznal jsem ho po hlase. Později vám o něm řeknu víc. Dostal jsem příkaz dopravit cestujícího do Beauvais. Na rovném úseku silnice, která protíná rovinu za těmi kopci, kde se

nedávno zřítíla R.101, na mě má čekat auto a nasvítí mi místo přistání předními světly. Měl jsem vysadit cestujícího, převzít nějaké balíky a vrátit se domů. Signálem, aby auto rozsvítilo světla, je třikrát opakované krátké vypnutí motoru. Řekli mi, že místo přistání je dostatečně velká travnatá louka.“

„Stroj je v pořádku?“

„Šlape jako hodinky.“

„Dobrá. Uděláme to takhle. Do Francie poletím já. Ty se vrátíš s autem domů. Bertie pojedí s tebou. Ti darebáci možná udržují radiový kontakt a nebylo by vhodné, abychom ve Francii přistáli tři, když jste odstartovali ve dvou. Zastav se u prvního veřejného telefonu a zavolej komodorovi, co se stalo. Říkal, že bude ve své kanceláři. Řekni mu, ať dá okamžitě zprávu Marcelu Brissacovi ze Sureté a požádá ho, aby bezodkladně vyrazil autem do Beauvais, pro případ, že bychom potřebovali jeho pomoc. Jestli všechno proběhne dobře, vrátím se okamžitě zpátky do Anglie a přistanu na tom statku u Ashfordského lesa. Přiveď tam komodora s posilami a buďte připraveni vzít statek útokem, jakmile přistanu. To je všechno.“

Algy přikývl. „Dobře. My vyrážíme. Nezapomeň třikrát vypnout motor, aby ti nasvítili dráhu.“ Algy a Bertie odešli.

„V klidu si zakouřím,“ řekl Biggles Gingerovi. „Musíme dát Marcelovi dost času, aby dojel do Beauvais. S trochou štěstí můžeme dnes v noci chytit velkou rybu. Hlavně musíme jednat rychle a využít okamžik překvapení. Zítra se podíváme, na čí jméno je tohle letadélko zaregistrováno.“

Zaujali místa v letadle a vyrazili směrem k jihu přes Kanál. Biggles se držel mimo trasy pravidelných leteckých spojů. Let proběhl bez dalších příhod. Místo přistání našli bez potíží, protože Beauvais je známý orientační bod a rovněž silnice protínající rozlehlou pustou rovinu od severu k jihu byla snadno viditelná i v noci. V dálce zahlédli slabé světlo, jediné v celém širém okolí. Bylo to zaparkované auto, jehož rozsvícené reflektory osvětlovaly travnatou louku vedle silnice.

Biggles nešel hned na přistání. Chvilí kroužil a po několika minutách zahlédl v dálce světla osamělého auta řítícího se směrem k severu. „To bude Marcel,“ poznamenal Biggles.

Biggles slétl níž, několikrát obkroužil auto stojící u silnice a třikrát po sobě krátce vypnul motor. Reflektory auta se rozzářily silněji a nasvítily louku u silnice ostře bílým světlem. Biggles přistál pouhých sto yardů od automobilu, vypnul motor a s kufříkem v ruce vyskočil z letadla. Ginger ho následoval. Šli pomalu k stojícímu autu, jehož reflektory pohasly. U auta stáli tři muži.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se nějaký hlas anglicky.

„Proč ne?“

„Dával jste si s přistáním načas.“

„Nikam nespěchám.“

„Kde je zboží?“

„Tady.“ Biggles ukázal kufřík.

„Dejte mi to,“ ozval se kategorický příkaz.

Bigglesovo překvapení bylo nelíčené. „Co se děje?“

„Tohle.“

Biggles se díval do ústí automatické pistole. Zavazadlo mu někdo vyrval z ruky. „Tak takhle je to

tedy,“ řekl zachmuřeně Biggles. „Nabízíte lidem cestu přes Kanál a hned po příjezdu je podrazíte. Jak se dostanu do Paříže?“

„Po svých.“

„Bylo mi řečeno ...“

„Tak dobře, dovezeme vás tam. Přestaňte se rozčilovat.“

„Podívej se na zboží, Alexi,“ řekl jeden z mužů.

Když otevřeli kufřík, zavládlo krátké ticho. „Je prázdný,“ vyhrkl Alex. „Kde je zboží?“ vyštěkl na Bigglese.

„Zdá se, že jsme byli podvedeni oba,“ odpověděl klidně Biggles.

Ginger, ve snaze získat čas, je přerušil. „Mně do toho nic není. Mám předat v Anglii balíček. Dejte mi ho a já startuji, svoje záležitosti si vyřešte sami.“ Alex mu předal hnědý balíček.

„Blíží se nějaké auto, počkejte, až přejede,“ nařídil mu Alex.

Auto se přiblížilo, ale neminulo je. Zaskřípěly brzdy, vůz se smykem zastavil a z jeho útrob se vyrojili francouzští strážníci. Než se zmatení pašeráci vzpamatovali, byli zajati. Ozval se jen jeden výstřel, ale nikdo nebyl zraněn.

„Voila! Biggles, ty starý lišáku, tak jsme tady,“ pozdravil Marcel. „Co pro nás máš?“

„Bandu protřelých darebáků.“

„Bon. Postaráme se o ně. Pojedeš s námi do Paříže?“

„Rád bych, ale nemám čas. Musím se ihned vrátit a provést pár zatčení na opačném konci téhle pašerácké stezky. Ale nejdřív se podívej na tohle.“

Otevřel Gingerův balíček, z kterého se vysypaly svazky bankovek.

„Tohle musí zůstat ve Francii,“ prohlásil Marcel.

„Jak si přeješ,“ souhlasil Biggles. „Tady rozhoduješ ty. Zavolej mně zítra do Scotland Yardu a projdeme si detaily. Dávej pozor na Alexe. Zatím na shledanou. Pojd' Ginger.“

Během zpátečního letu z Francie do Sussexu měli Biggles s Gingerem dost času podrobně probrat nejčerstvější události. Ale celkový obraz nebyl stále ještě docela jasný. Alexovu přítomnost v Beauvais Biggles očekával, ale mátló ho, že banda podvedla své vlastní zákazníky. To nějak nesedělo. Jak si mohli myslet, že by jim něco takového mohlo projít? Přeprava mezinárodně hledaných lupičů klenotů byla celkem pochopitelná věc, ale jakmile by se v podsvětí rozeslo, že letecká linka je jen zástěrka sloužící k tomu, aby lupiče připravila o jejich nezaslouženou kořist – zakázky by se přestaly hrnout a následovala by rychlá odplata.

Další bod. Zdálo se, že místa, na nichž letadla ve Francii přistávala, nejsou stálá. Lehké letadlo dokáže přistát prakticky kdekoliv. Místa přistání se dají neustále měnit, takže policie nikdy neuhádne, kde přistane příští letadlo. Ale nějaká pevná základna, kde by se prováděly opravy a údržba letadel, je naprostou nutností. Jednou takovou základnou mohl být statek u Ashdownského lesa. „Brzy uvidíme,“ řekl si Biggles, když přelétli nad jižním pobřežím Anglie a zamířili ke svému cíli.

Mnoho světél neviděli, bylo krátce před úsvitem, ale krajina pod nimi se utápěla v ponurém šerosvitu, v němž rozeznávali pouze klikatý okraj Ashdownského lesa. U jeho jižního výběžku Biggles třikrát po sobě vypnul

motor. V tom okamžiku vzplála na zemi čtyři oranžová světla vytyčující přistávací dráhu.

„Je to jednodušší, než jsem očekával,“ zamumlal Biggles, ubral otáčky a šel na přistání s očima stále upřenýma na světla ohraničující přistávací dráhu. Vtom si povšiml dvojice červených světel pohybujících se po silnici asi míli daleko od rozsvíceného letiště. „To je komodor,“ poznamenal. „Vidíš ten velký dům u přistávací dráhy? Možná, že zažijeme horké chvílky, než sem šéf dorazí. Až mechanik ve službě uvidí, že jsem místo Algyho přiletěl já, pochopí, že je něco v nepořádku. Nesmíme mu dát čas, aby se vzpamatoval z překvapení, musíme rychle jednat. Až budu vystupovat, dávej dobrý pozor, jestli nesahá po zbrani. Rozuměl jsi? Tak do toho.“

Biggles hladce přistál na rovném povrchu letiště. Světla kolem dráhy okamžitě zhasla. Před moderním polním hangárem zablikala baterka. Obě křídla dveří se otevřela. Z osvětleného hangáru vyšel nějaký muž a pokynul jim, aby vjeli dovnitř. Biggles uposlechl. Vjel do hangáru a vypnul motor. Potom beze spěchu vystoupil, poodešel několik kroků od letadla a pak se prudce otočil tváří v tvář maskovanému muži. Maskovaný ztuhl překvapením a zlomek okamžiku se na Bigglese bez hlesu díval. Potom se vzpamatoval a jeho pravá ruka vjela do postranní kapsy.

„Nedělejte hlouposti,“ poučil ho Biggles klidně. „Nejsem sám.“

Muž vrhl instinktivní pohled přes rameno a strnule zíral do ústí Gingerovy pistole. Otočil se zpět k Bigglesovi a zakotkal: „Kdo jste?“

„Policie. Hra skončila. Neztrácejte hlavu, každý odpor je marný.“

„Kde je můj pilot?“

„Daří se mu dobře. Není ovšem váš, ale můj. Sundejte si tu masku. Už ji nepotřebujete.“

Muž uposlechl. Teď zase němě zíral Biggles. „Já vás znám,“ řekl zvolna. „Vy jste kapitán Brail! Zbláznil jste se?“

„Je to dost možné. Teď už vás také poznávám. Vy jste Bigglesworth, že? Slyšel jsem, že pracujete u policie.“

„Jak jste se mohl do takového podniku zaplést?“

„To je dlouhá historie. Po odchodu do výslužby jsem začal hrát. A když jsem byl dočista na mizině, kontaktoval mě nějaký muž a nabídl mi práci v soukromé letecké společnosti. Vypadalo to na zajímavé místo, kde se dají lehce vydělat velké peníze.“

„Až příliš lehce,“ zamručel Biggles. „Co jste přesně dělal?“

„Pracoval jsem jako velitel letiště. Brzy jsem pochopil, že se tu občas něco pašuje, ale v podstatě nešlo o nic vážného.“

„Proč jste tedy sahal po zbrani?“

„Občas míváme problémy s konkurencí, kterou vede jistý Američan jménem Alex. Pokládal jsem vás za něj.“

„Alex na mě čekal v Beauvais a dal mi balíček bankovek, abych ho tady odevzdal.“

Brail sebou trhnul. „Kde je?“

„Zabavila ho francouzská policie.“

Brail se zatvářil zděšeně. „Jestli vám dal Alex nějaké peníze, tak jsou falešné a v balíčku je určitě bomba. Takhle už zabil jednoho z našich pilotů.“

„Jak může vědět o vašich záměrech?“

„Má všude špehy.“

Biggles se otočil k Gingerovi. „Zatelefonuj do Scotland Yardu, ať se hned spojí s pařížskou Sureté a varují je, že v tom balíčku může být bomba. Pospěš si.“

Ginger odklusal.

Biggles se Braila zeptal, „Znáte toho člověka, kterého jste včera poslal do Francie?“

„Ne. Já se nevyptávám.“

„Byl to lupič s nákladem ukradených šperků.“

Brail odevzdaně pokrčil rameny. „To pro mě nevypadá dobře. Možná, že jsem hlupák, ale rozhodně ze sebe nenechám udělat obětního beránka. Jsem ochoten vypovídat.“

Vstoupil letecký komodor doprovázený Algym a Bertiem.

„Tady je můj šéf,“ řekl Biggles. „Promluvte si s ním.“

O deset minut později se vrátil Ginger. „Marcel je v pořádku,“ hlásil. „V tom balíčku skutečně byla bomba, ale naštěstí odváželi stejným autem i Alexe, a ten je na ni upozornil.“

„Půjdeme,“ řekl letecký komodor. „O další už se tady postará inspektor Gaskin.“

Kapitán Brail byl zatčen za provozování nepovoleného letiště v Sussexu. Uvědomil si, že se dal svést na nebezpečnou dráhu a veden pomstychtivostí a snahou vyhnout se vysokému trestu rozhodl se vypovídat. Měl mnoho co říct.

Muž, pro kterého pracoval, mezinárodní dobrodruh, který si říkal Luftmann, ovládal ještě před nedávnou dobou nebe nad celou Evropou. Svůj hlavní stan měl ve

Švýcarsku a zabýval se pašováním lehkého cenného zboží a valut. Jedním z jeho kompliců byl i Alex. Luftmann ho přistihl při vykrádání zásilek a okamžitě ho vyhodil. Alex založil novou bandu a usadil se v Paříži. Netrvalo dlouho a obě konkurenční bandy na sebe narazily.

Zkušení piloti bez místa se krátce po válce hledali snadno. Odměna byla vysoká a služba nebyla pokládána za příliš nebezpečnou, protože žádná země nedokázala uhlídat všechna letiště. Pašeráci používali lehká letadla schopná přistát téměř kdekoliv a bylo-li třeba, shazovali zásilky i padákem.

Brail tvrdil, že kromě těchto dvou pašeráckých skupin musí působit v evropském vzdušném prostoru ještě nějaká mocnější organizace. Luftmannovi piloti, létající bez pozičních světel, se několikrát málem srazili s neznámými, rovněž neosvětlenými letadly. Jednoho z pilotů dokonce neznámé letadlo ostřelovalo při pokusu o přistání na pláži u Wash v jižní Anglii.

Bigglese zvláště zaujal fakt, že Luftmann dával Brailovi rozkazy telefonem. Ale komunikace byla pouze jednostranná. Když Brail potřeboval podat hlášení, musel poslat telegram na adresu v Ženevě. Luftmann se mu pak telefonicky ozval, ale každý hovor začínal výměnou smluvených hesel. Tato hesla Brail prozradil. Anglii navštěvoval Luftmann jen zřídka a vždycky přilétal na londýnské letiště běžnou pravidelnou linkou.

Biggles se dlouze radil s leteckým komodorem. Usoudili, že po Alexově zatčení se další členové jeho bandy pravděpodobně rozprchnou. Bylo třeba zakročit proti Luftmannovi. Ale jak ho vylákat ze Ženevy do Anglie? Rozhodli se poslat mu telegram. Když se jim

ozve telefonem, pokusí se mu namluvit, že jeho podnik narazil v Anglii na nečekané problémy, které musí na místě vyřešit.

„I když nepřiletí sám, určitě někoho pošle,“ prohlásil Biggles. Letecký komodor souhlasil.

Telegram odeslali z Forest Row. Biggles, Ginger a Bertie rozbili stan v nyní prázdném domě u letiště. Algy dostal za úkol porozhlédnout se na pláži u Wash po stopách kol. Biggles čekal u telefonu.

V deset hodin večer ohlásil spojovatel hovor ze Ženevy. Biggles napodobil Brailův hlas a vyměnil si s Luftmannem úvodní hesla. Hovor netrval dlouho. Biggles zavěsil se spokojeným úsměvem. „Říkal, že přiletí zítra v poledne,“ řekl ostatním. „Můžeme jít spát.“

Následujícího dne v jedenáct hodin bylo k uvítání Luftmanna vše připraveno. Bigglesova skupinka byla posílena policisty v civilu, kteří zaujali pozice v lese kolem celého prostoru letiště.

V jedenáct padesát hlásil Ginger, vyhlízející ze střešního okna, že se po silnici blíží Rolls. Automobil vjel na příjezdovou cestu a zastavil před otevřenými předními dveřmi. Vystoupili z něj tři muži. Jeden byl malý, statný a elegantně oblečený, zbývající dva, na první pohled drsní chlapíci, tvořili jeho tělesnou stráž. Všichni společně vstoupili do přijímací místnosti, kde seděl Biggles u Brailova stolu.

„Kdo jste?“ zeptal se elegantní muž se silným německým přízvukem. „Kde je Brail?“

„Ve vězení, bohužel,“ odpověděl Biggles klidně. „Vy jste pan Luftmann?“

„Ano. Já být Luftmann. Já mluvit s Brail minulá noc. On tvrdila, že mít něco moc důležité.“

„Ve skutečnosti jste mluvil se mnou,“ opravil ho Biggles. „Chci vám sdělit následující: Muž, který letěl na váš rozkaz předevčírem do Francie, je ve vězení a nemá o vás nejlepší mínění. Váš velitel letiště je rovněž zatčen. Oba obšírně vypovídali, takže jsme se o vaší činnosti dozvěděli mnoho zajímavého, a abychom měli možnost dozvědět se ještě víc, zatýkám pochopitelně i vás.“

Luftmannovi poklesla čelist a zíral na něj beze slova.

„Abych předešel nějakým nepředloženostem z vaší strany, upozorňuji vás, že dům je obklíčen policií. Jakýkoliv odpor je zbytečný,“ pokračoval Biggles nevzrušeně. „Upozorňuji vás, že cokoliv řeknete, může být použito proti vám.“

Luftmann vyštěkl rozkaz jakýmsi hrdelním jazykem. Jeho průvodci okamžitě tasili pistole a ostražitě couvali ke dveřím.

„Odhoďte zbraně,“ zavelel Biggles ostře. „Kdo vystřelí v této zemi na policistu, bude viset, to vám slibuji.“

Jeden z tělesných strážců na Bigglese zamířil, ale než stačil stisknout spoušť, vtrhli do místnosti policisté.

Popelavě bledý Luftmann klesl do židle. „Všechno vysvětlím,“ vykřikl zoufale.

„To sotva,“ odpověděl mu suše Biggles. Potom se obrátil k leteckému komodorovi a řekl, „Myslím, že pan Luftmann chce vypovídat, pane.“

Ale Luftmann omdlel.

Algy a Bertie se už týden ve dne v noci střídali v hlídkových letech nad pláží u Wash, ale prozatím žádné stopy přistání neobjevili. Ani radar nic nehlásil. Až jedné noci za téměř ideálních povětrnostních podmínek Algy konečně našel, co hledal. Dvojitou stopu kol vyrytou do

písku. Algy si uvědomil, jak chytře bylo místo vybráno. Písečná pláž bez jakékoliv přírodní překážky se táhla na míle daleko. Letadlo mohlo dosednout na kterémkoliv úseku pláže a stopy jeho kol během několika minut spláchly zpěněné vlny.

Algy přistál a prohlížel si podivné stopy tak dlouho, až ho málem překvapil příliv. Ve chvíli, kdy se vznesl do vzduchu, olizovaly podvozek jeho letadla první vlny.

O hodinu později již hovořil s Bigglesem v operační místnosti. „Stopy letadla, které jsem našel na pláži, jsou pro mě velká záhada. Nedovedu si představit, co je to za stroj,“ řekl Algy. „Na každé straně podvozku má dvojité kola bez vzorku. Rozchod kol je deset stop a tři palce. Stroj má pevnou záďovou ostruhu a podle vzdálenosti mezi předními koly a ostruhou soudím, že má patrně dva motory.“

Biggles zatáhl zamyšleně z cigarety. „Řekl bych, že to letadlo je konstruováno přesně pro tuhle práci. Podvozek je upraven tak, aby se ze stop nedalo nic vyčíst. Proč nemají kola vzorek? Protože podle vzorku se pozná výrobce. Speciální typ letadla nedokáže vyrobit jednotlivec, musí v tom být angažována nějaká vláda nebo armáda. Ale která vláda? Myslím si totéž co ty. Jestli povětrnostní podmínky vydrží, můžeme za den za dva očekávat další návštěvu. Ale jak je máme dopadnout? Musíme předpokládat, že jsou ozbrojeni.“

„Co kdybychom se pokusili o parašutistický výsadek?“ navrhl Bertie.

„To je příliš nebezpečné. Vzpomeň si, jak dopadl King John. Když někde přistanu, musím si být jist, že odtamtud také vyvážnu živý.“

„Pokusit se tam přistát s letadlem, to je jako říkat si o sestřelení,“ namítl Ginger.

„Takovou hru můžou hrát i dva. Kdyby bylo po mém, tak bych ty zákeřníky sestřelil s nebe, protože jsou hrozbou pro všechny počestné piloty, ale s tím by asi letecký komodor nesouhlasil.“

„Takže na sebe nejdřív necháme chvilku střilet a pak teprve budeme palbu opětovat,“ zabručel Bertie. „Zvláštní způsob zábavy.“

„Budeme čekat na zemi blízko pobřeží, a jakmile uslyšíme, že se ten darebák blíží, vzletíme a nějak ho přinutíme přistát. Jak, to si ještě vymyslíme. Dnes v noci startujeme.“

„Co tam asi to letadlo dělá?“ přemítal Ginger.

„Vysazuje tam někoho, komu se nechce procházet kontrolou na normálním letišti. To znamená, že musíme být velmi opatrní, aby nedošlo k nějaké mezinárodní zápletce.“

„My už si s nimi poradíme,“ halasil Ginger.

Po tři následující noci podnikal policejní Auster hlídkové lety z letecké základny R.A.F. v Lincolnshiru. Další dvě letadla patrolovala v blízkosti Norfolku. Všechny stroje udržovaly spojení vysokofrekvenčním rádiem.

Čtvrté noci stál měsíc vysoko a ostrý východní vítr hnal po nebi cáry mraků. Byl odliv, moře ustoupilo a zanechalo za sebou rozlehlé pásy bahna a mokrého šedivého písku. V nočním vzduchu ztěžklém pachem chaluh se ozývalo melancholické skřehotání racků.

Biggles se podíval na hodinky na palubní desce. „Je odliv,“ poznamenal. „Můžou přiletět každou chvíli.“

Sotva ta slova vypustil z úst, ozvalo se nad mořem dunění leteckých motorů.

„Letí nízko, aby se vyhnul radaru,“ řekl Biggles. „Chlapci, jdeme na to.“

Za několik okamžiků letoun zahlédli. Černý pohybuující se stín proti černému nebi. Stroj se stočil proti větru, dosedl na pláž, zpomalil a zastavil se.

„Máme je, hlupáky,“ zamručel Biggles a přidal plyn, aby se dostal na místo přistání co nejrychleji. „Při téhle bríze se neodvážím odstartovat po větru, a na to, aby se otočili, nemají dost místa. Zajeli by do hluboké stojaté vody, která tam zůstala po odlivu. Připrav si zbraně, Algy,“ vykřikl a současně ubral plyn a provedl půlobrat, aby se k neznámému letadlu přiblížil zezadu.

O trup Austeru zarachotila sprška kulek. Ginger si uvědomil, že jsou ostřelováni. Vzápětí se rozštěkal Algyho kulomet a neznámý letoun se dal do pohybu.

Co se stalo potom, bylo ještě několik týdnů poté předmětem nekonečných sporů. Pilot se pokusil odstartovat. O tom nebylo pochyb. Buď ho zasáhla Algyho kulka, nebo zapomněl na široký pruh stojaté vody. Možná také, že byl oslněn odrazem měsíce na hladině, zajel do pruhu mokrého písku nebo prostě ztratil nervy. To už se nikdo nedozví. Každopádně se letadlo rozjíždělo a v okamžiku, kdy se ocas zdvihl od země, se pilot najednou pokusil zatočit. Žádný podvozek na světě nevydrží prudkou změnu směru při startu. Podvozek se okamžitě rozlomil, letadlo se zakymácelo a špička křídla se zaryla do písku. Stroj se několikrát převrátil a vyšlehl z něj plameny.

Na záchranu posádky nebylo ani pomyšlení.

Byl to neuspokojivý konec podivného případu. Totožnost neznámého letadla ani jeho posádky nebyla nikdy odhalena.

Ačkoliv po celé týdny hlídkovala nad pláží nepřetržitě letadla, žádní návštěvníci se už neobjevili.

OBSAH

Biggles a čínská puzzle
Případ novodobých pirátů
Světélkující hlína
Létající křižáci
Případ roztrženého padáku
Záhada zmizelého strážníka
Případ tajných inkvizitorů
Operace Hvězdný svit

William Earl Johns

BIGGLES A ČÍNSKÁ PUZZLE

Z anglického originálu Biggles' Chinese Puzzle
přeložil Ivan Hanuš

Obálku zpracoval s využitím
motivu Zdeňka Buriana Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha,
jako svoji 139. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla ČTK – Repro Brandýs nad Labem

Doporučená prodejní cena

ISBN 80-86221-06-7